eksik gün hesabı

şener aksu

1. basım
kasım 2017

ısbn
978-605-4651-63-4

yayın yönetmeni
ş.a

kapak resmi
ş.a

dizgi
yeliz gazeloğlu

baskı
başak matbaa tan. hiz. ith. ihr. tic. ltd. şti.
anadolu bulvarı no: 5/15 Gimat / Ankara

iletişim
0312 221 06 38
info@armoniaajans.com

aydilisanat yayınları 57

eksik gün hesabı

şener aksu

Her gün şiir yazılır

Sanırım 2015 baharıydı; şair arkadaşlar aralarında, *"Her gün şiir yazılır mı?"* diye tartışıyorlardı. Ben tartışmaya katılmadım ama tartışma çok ilgimi çekti. Daha sonra bu konuyu uzun uzun düşündüm. Her gün şiir yazılır mı? Bu olası mı? Akla uygun mu? Eğer her gün yazılsa yazılanlar şiir olur mu? Birçok soru ile yüzleştim, helalleştim. Kendi içimde tartışmayı bitirdim; bence her gün şiir yazılır. Bundan artık şüphem yok!

Her gün şiir yazılır çünkü şiir, insanın kendinde insanı ve varlığı anlamasıdır, kendinde varlığın ve insanın durumlarını keşfetmesidir. Demek şiir insana içkindir, insandandır ve başka hiçbir şey gerektirmez. Yaşamakla bu birikim elde edilir. Öte yandan şiir, tasarlanmış özel bir dil olarak belleğimizdeki ilk deneyimleri yeniden canlandırabilir ve doğamızın etkilenme olasılıklarını bize sezdirebilir. Bellek dinamiktir ve doğamız da her gün etkilenmektedir. O halde her gün şiir yazmak için insanın birikimi hep yeterli olacaktır. Eğer insan isterse ve yeterince emek verirse her gün şiir yazabilir. Bu akla uygundur.

Bir fikrin gerçekliği için akla uygun olması yetmez, bunun farkındayım. Yaşamda da karşılığı olması gerekir. Bu açıdan her gün şiir yazan birilerinin olması beklenir. Ne var ki yaptığım araştırmalarda böyle bir örneğe rastlamadım. Ya gerçekten her gün şiir yazmayı deneyen yoktu yahut ben denk gelmemiştim. O halde *"Her gün şiir yazılır."* belirlemesi akla uygun olsa bile gerçekliği şüphelidir. Böyle bir durumda insan kolaylıkla savından vazgeçebilir. Ama ben vazgeçmedim,

geçemedim… Zihnim yarım kalmış yanıtlardan rahatsız olur, bu çözümsüzlüğü geçmişe terk edemedim.

Düşünüp bir karar verdim; *"Her gün şiir yazılır."* savını ben hayata geçirecektim. Geçmişte yazılmamış olabilir ama ben yazarsam, bir diğer söyleyişle biri yazarsa, bu sav hayatta karşılığını bulmuş olurdu. Ne var ki bu kararım yeni bir soru ortaya çıkardı; her gün şiir yazılır savının gerçekleştiğini kanıtlamak için nasıl bir zaman dilimi yeterlidir? Bu konuyu enine boyuna düşündüm ve sonunda bir yıl boyunca her gün şiir yazarsam bu savın yaşamdaki karşılığını oluşturacağımı varsaydım. Bu iyi bir karardı çünkü bir yıl, insanın döngüsel yaşamının tümünü içerecektir. Zihnimde bu tartışmayı tamamladığımda doğum günüm yaklaşmıştı. Başlamak için iyi bir gündü. Böylece 15 Ağustos 2016'dan başlayarak her gün şiir yazmaya başladım. Son şiir 14 Ağustos 2017'de yazılacaktı. Anlaşılan ömrümün bir yılı şiir yılı olacaktı.

Başlamanın bir heyecanı var elbette ama kaygıları da var… Acaba her gün şiir yazabilecek miydim? Şiir önünde sonunda özgünlük ister, olmadı tazelik ister… Zaman ister, özen ister… Her gün bu özeni gösterebilecek miyim? Neyse ki *"Kısmet niyete tabidir."* diye bilirim öteden beri, inanırım da buna… Niyetliydim yazmaya, gerisini düşünecek değildim… Böylece koşulları oluşturmaya giriştim. Her şiiri o günün 24 saati içinde yazmalıyım diye kendime söz verdim. Ardından şiir yazmayı unutmamak için telefonumdaki uyarıcılara bir mesaj iliştirdim. Ne de olsa günlük işlerde insan adını bile unutuyor, bu nedenle sadece telefona güvenemezdim. Çevremden de şiir yazmam gerektiğini anımsatmaları için yardım istedim.

Beni tanıyan herkes bilir, dağınık bir insanım; yazdıklarımı nasıl düzenleyecek, bir araya getirecektim? Bunun bir çözümünü bulmalıydım. *Elzem Aksu* bu işe gönüllü oldu. Yazdığım şiirlerin altına tarihlerini de iliştirip bir iletişim uygulamasıyla

Elzem'e gönderdim. Bazen kağıtlara yazıp fotoğrafını çekerek, bazen de doğrudan bilgisayarda yazarak gönderiyordum. Elzem de üç ayda bir onları bir araya getirip çıktısını aldı. Böylece arkama bakmadan bir yılı tamamlayıverdim. Bu güven, şiir yazma hevesimi güçlendirdi; ne de olsa bu sıradan bir yıl değildi, benim şairliğimle yüzleşme yılımdı.

Benim için temel sorunlardan biri de her gün yazdığımın tanıkları olmasıydı… Her gün şiir yazdığımın tanığı olmazsa o zaman "*Her gün şiir yazılır.*" savımı nasıl ispatlayabilirdim? Bu yüzden bazı arkadaşlarımdan tanık olmalarını istedim. Bunlardan biri olan *Melis Taşkın*, dikkatiyle şiirlerin ilk eleştirmeni oldu. Onun dikkatli bakışı benim aynı şiiri yazmamı veya aynı kalıba farklı içerikleri koymamı engelledi. Ama tanığım bir değildi; başından beri tanığım olan *Okan Koç*, şiirlerin altına tarih yazmamı yetersiz buldu. Şiirlerin altına nerede yazıldığını da eklememi önerdiğinde önce biraz düşündüm. Sonra haklı buldum. Aslında ben şiirlerin altına tarih veya yer ismi yazılmasının şiiri anıya dönüştürdüğünü varsayanlardanım. Ancak bu özel bir çalışmaydı ve nasıl insan tanıklığım varsa, yer tanıklığım da aykırı kaçmayacaktı.

Tanıklarım içinde çocukluk arkadaşım *Bahri Bulut'*un desteğine ayrıca değinmek isterim. Bahri Kaptan (ben ona öyle seslenirim) bir gece 23.45'te bana bir uygulamadan resim gönderdi. O günün tarihindeki bir ajanda sayfası boştu ve üzerine de bir kalem konmuştu. O an şiir yazmadığımı anımsadım. Kendime verdiğim söz gereği 24 saat içinde mutlaka yazmalıydım. Hemen odama koşup bilgisayarımı açtım; saat 23.59'da Bahri Kaptan'a şiiri gönderebildim. Böylece diğer güne taşmadan görevimi tamamlamış oldum. Sonradan öğrendim ki Bahri Kaptan benim şiirlerimi o yılın ajandasına günü gününe yazıyormuş… Tanıklarımın desteği olmazsa şiir yazma isteğim her zaman diri kalmazdı. Bu durumdan da an-

lıyorum ki her gün şiir yazılır ancak insan her şeyi unuttuğu gibi şiir yazmayı da unutabilir bazen. Bu unutkanlık *"Her gün şiir yazılır."* savımı ortadan kaldırmaz çünkü unutmak bir insan durumudur. Öte yandan, bir gün şiirimi yazmamışken koltukta sızmışım; rüyamda kuşlar, *"şiir şiir"* diye ötüyorlardı. O an uyandım, saate baktım; saat 23.15'ti… Koşup şiirimi yazdım. Anlıyorum ki insanın doğası bir şeye odaklandığında bir düzenek oluşturuyor ve süreci denetliyor.

Tahsin İstanbullu gibi tanıklarım şiirlerimdeki teknik sorunları eleştirdiler. Ancak teknik sorunlarla ilgili hiç kaygı taşımadım; yıl bittikten sonra nasıl olsa eksiği gediği düzeltebilirdim. Aldığım karara göre her gün şiir yazacaktım ve bitirdikten sonra bir daha bakmayacaktım. Eğer şiirin teknik sorunlarıyla ilgilenirsem o zaman bir sonraki gün şiir yazmaya acıkamayabilirdim. Bu endişemin yersiz olduğunu söyleyebilirim. Hem Aydilisanat ve hem de Ekinoks yayınlarının yayın yönetmenliğini sürdürüyorum. Bu nedenle birçok şiir dosyasını okuyup eleştirmem gerekti. Ayrıca şiir atölyelerime katılanlar veya çevremdekiler beni bir çeşit *"şiir baba"* olarak gördüklerinden, yayımlanmadan önce şiirlerini bana göndermeyi yeğlemektedirler. Bu nedenle Tahsin İstanbullu'nun eleştirisine haksızlık yaptığımı düşünüyorum. Şiirleri gönderdiğimde yaptığı eleştirilere göre şiiri düzenleseydim, sonrasında işim daha kolay olacaktı. Ancak böyle bir deneyimim olmadığı için hangi duyarlılığın gerekli olduğuna baştan karar vermem olası değildi. Daha sonra *Tahsin İstanbullu* bütün şiirleri gözden geçirip eleştirilerini bana iletti. *Oya Aksu* ve *Gül Anasal* da eleştirilerini ileterek bana katkı sağladılar… Uzun süre şiir atölyelerinde anlattığım *"dize oluşturma teknikleri"* ve *"şiir estetiği"* derslerine katılmışlardı; beni, anlattıklarımla yüzleştirdiler.

Tanıklarımdan biri olan *Enver Reyhan*'ın şiirlerimi anlama konusundaki çözümlemeleri yazma hevesimi diri tuttu di-

yebilirim. Genel olarak yanlış anlaşılmaya olanaklı biriyim ve bu, özellikle şiirlerim için geçerlidir. Birçok insan şiirlerimin duygusuz olduğunu söyler. Bu bakımdan *Enver Reyhan* gerektiği yerde ve gerektiği zamanda imdadıma yetişen bir Hızır gibiydi. Elbette anlaşılamamanın iki yönü var; öncelikle ben anlatamamış olabilirim ve ikincil olarak belki okuyucu anlayamamıştır. Ama benim bu konuda yapabileceğim tek şey daha uyarlı anlatmanın olanaklarını aramaktır. Okuyucuyu değiştirmek benim gücümü aşar. Bir estetik nesne olarak şiirin tamamlanması için benim dışımda en az bir kişi tarafından anlaşılması gerekir ki işte *Enver Reyhan*, her gün yazdığım şiirlerin tamamlanmasını sağlayan öncelikli kişidir. Bir diğeri *Beyhan Soy*'dur. Neredeyse her şiirime yönelik bir çözümleme yapmıştır.

Çağımızın bir günü öyle kısadır ki oraya küçük bir şiirin bile sığması zordur. Bu nedenle tanıklarımdan bir kısmı şiirleri aynı gün okuyamamışlardır, kimisi uzun süre okumamıştır. Ancak ben göndermeye devam ettim, çünkü onlar benim tanığımdı. *Melike Çetin*, Şeyma Rüzgar, *Melek Durukan* ve Özlem Aslan bu zorluğu yaşayan tanıklarımdandır. Ancak yoğunluğa karşın hayatlarında şiire yer açanlar da olmuştur. *Ezgi Mercancı*, *Nazlı Tüdeş, Seher Önalan, Fahri Türkalp, Bedriye Akın, Uğur Tolga Aksu, Nuran Güral, Ayşegül Şili, Volkan Aksu, Şirin Akın, Doğa Yenigün, Nadide Utku, Mehtap Boran, Ayten Demir, Serap Taşlı, Tarık Aslan* ve *Yeliz Gazeloğlu* koşturmaca içinde şiirleri bir soluklanma nedeni görenlerdendir. *Ezgi Mercancı* kimi şiirleri, *"başucu şiirleri"* olarak seçip beni yüreklendirmiştir. Bazen de her gün şiirle karşılaşmak tanıklarımda şiir yazmayı tetiklemiştir; en azından *Basri Şen* böyle söylemektedir…

Bir yıl sonra bugün, *"Her gün şiir yazılır."* benim için bir sav olmaktan çıktı; artık bundan adım gibi eminim. Ben yazdım,

demek ki başkaları da yazabilir… Arkadaşlarım, son yazdığım şiirden sonra bir rahatlama olup olmadığını sordular; hiçbir fark hissetmedim. Ömrümün sonuna kadar her gün şiir yazabilirim. Ancak her gün şiir yazmanın bazı sorunları beraberinde getirdiğini de görmezlikten gelemem. Bu sorunların ilki, o günün ruhsallığının şiiri koşullandırmasıdır. Bu zorluğu aşmadığımda şiirlerin giderek bir anıya dönüştüğünü söyleyebilirim. Bundan sakınmak için özen gösterdiğimi de belirtmek isterim. Ancak ne kadar özen gösterilirse gösterilsin, insan önünde sonunda duygusal bir varlık ve düşüncelerle duygular arasında karşılıklı bir ilişki var. Dolayısıyla günün getirdiklerinin etkisinde kaldığım zamanlar oldu. Buna en iyi örnek yılbaşında yazdığım şiir olsa gerekir. O gün yaşanan elim olay beni coşkulu bir şiir yazmaktan alıkoydu. En kısa şiirimi de o gün yazdım.

Bütün şiirleri gözden geçirdiğimde, her gün şiir yazmanın insanın yazdıklarına yönelik bir körleşme yaşattığını gördüm. Bazen aynı vurguyu birkaç zaman aralığıyla benzer bir kalıpta yazdığımı fark ettim. *"Dur"* vurgusunu kullandığım birkaç şiir buna örnektir. Hatta iki şiirim başlığının aynı kalıp olduğunu bile gördüm. Bu zorluğun olabileceğini daha önceden varsaymıştım, neyse ki beklediğimden daha az benzerlik çıktı. Demek ki insan yanılabiliyor ama bunu en aza indirmek pek olasıdır. Bu konudaki deneyimim arttıkça aynı türden kalıplar kullanmadığımı fark ettim. Özellikle yılın ikinci yarısında yazdığım şiirlerde bunu görmek olasıdır. Hatta her gün şiir yazmanın insanın şairliğini geliştirdiğine de içsel bir tanıklık yaşadım. Bu şiirlere başlamadan önceki şiir söylemimin yelpazesiyle bugünkü şiir söylemimin yelpazesi arasında önemli bir fark olduğunu inceleyen herkes görebilir. Şiir yılımın birinci yarısıyla ikinci yarısı arasında, şiir estetiği açısından farklılık hemen göze çarpacaktır. Buradan anladığım şudur; her gün şiir yazmak insanın şairliğini geliştiriyor, bir

basamak daha yükseltiyor. Bu yükselmeyi hem içerik hem biçim açısından görüyorum. Elbette ritim açısından da bir yükselme olduğunu söyleyebilirim.

Şiir yılımda yazdığım şiirlerin en az on tanesini yazmış olmaktan derin bir sevinç duyduğumu belirtmek isterim. Öyle ki; şiir yılımdan önce yazdığım onca şiir arasında da ancak on tanesini yazmış olmaktan böylesi bir sevinç duymuştum. Bu karşılaştırma bana her gün şiir yazmanın güçlü şiir yazmak için de uygun bir yol olduğunu gösterdi. Kendini geliştirmek isteyen şairlerin bir yıllarını şiire ayırmalarının onları beklemedikleri kadar geliştirebileceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Ben kendimde bunu gördüm; bir insanda oluyorsa diğerlerinde de olacaktır, bunu biliyorum. Demek ki kendini geliştirmek isteyenler kendilerine bir *"şiir yılı"* seçseler, hem kendi şiir gelişimleri için hem de şiir seven bizler için önemli bir adım atmış olacaklardır. Böyle birinin olabileceğine gönülden inanıyorum.

Öte yandan *"Her gün şiir yazılır."* savını, bir yıl boyunca her gün şiir yazmış, ömrü boyunca şiire yüreğinde yer açmış biri olarak, yeniden tartışmak isterim. Diyebilirim ki insanın bellek varlığı olması, şiir için yeterli birikimi oluşturur. Üstelik bu bellek; her gün yeniden anımsamalar ve düşünmelerle dinamiktir. *Spinoza*'nın dediği gibi, doğamız acıyla etkilenmişse bu acı ya ussallaştırılarak ya da estetize edilerek dindirilebilir. Bunu doğru kabul edersek, belleğimizin yeniden yapılandırılabileceğini de kabul etmiş oluruz. Belleğimizi yapılandırmanın bir olanağı olarak şiir, acıların estetize edilmesini sağladığı için bir yaşam olanağı olarak da görülebilir. En azından ben öyle görüyor ve yaşıyorum. Herkes bunun ayrımına kolaylıkla varacaktır, örneğin sevdiklerinden birini kaybetmiş biri ya ölümle yaşadığı acıyı ussallıkla azaltmaya kalkacak yahut estetize edecektir. Estetize etmenin en

kestirme yolu çoğunlukla şiirdir. Kendi şiirleştiremese bile daha önce yazılmış şiirleri okumanın ruhunu dinginleştirdiğini fark edecektir. O halde denebilir ki her gün şiir yazan biri, doğasının olumsuz etkilenmelerini sağaltarak belleğine kaydetme olanağını bulacaktır. Böylece belleği daha temiz, ruhu daha dingin olacaktır.

Her gün şiir yazmak için doğamızın etkilenme olasılıkları sanıldığından fazladır. Bir ilişki varlığı olarak insan bu zaman aralığında sayısız etkilenme yaşayacaktır. Sadece insanlarla değil, varlığın her durumuyla ilişki içindeki bu etkilenmeler bazen doğamızı acıyla boğacaktır. Her gün şiir yazan biri, şiir yazarak bu acıyı kolaylıkla estetize edecektir. Bu harika bir yaşam tekniği olabilir. Gerilimin insan bedenini nasıl etkilediğinin açıkça ortaya çıktığı çağımızda bu bir çözüm olanağına dönüşebilir. Bunu bir yılını şiir yazarak geçirmiş biri olarak söylüyorum, çünkü şiir yılımda öteki yıllarıma göre kendimi daha dingin, daha sevinçli ve daha üretken buldum. Şiir yılımda üç kitap yazıp yayımladım. İki edebiyat atölyesini yürüttüm, çokça kitap inceleyip eleştirdim, birçok makale yazdım. Bütün bunlar oldukça rahat bir ruhsallık içinde gerçekleştirdim.

Her gün şiir yazılması için gerekli koşulların eski zamanlara göre bir yanıyla kıt, bir yanıyla zengin olduğunu söyleyebilirim. Öncelikle günümüz hayat tarzında günler çok hızlı, çok ilişki içinde geçiyor. Cep telefonları, insanı kendi kendine kalamayacak boyutta ilişki içinde tutuyor. Yalnız olamadığında insanın içe dönmesi, iç sesini dinlemesi, dillendirip şiirselleştirmesi güçleşiyor. Öyle zamanlar oluyor ki bir an kendine ayıracak vakit bulamıyorsun. Yakınlarının kaybı böyle zamanlara örnektir. Ben de iki yakınımı şiir yılımda kaybettim ve bazen beş dakika olsun yalnız kalabilmek için çevremdekilerden izin istediğimi anımsıyorum. Öte yandan günümüzün koşulları gereği herkesin arabası var, atlayıp bir köşede

kendini dinleyebilir veya defter kağıt gerekmeksizin telefonun yazı uygulamalarıyla şiir yazabilir. Önemli olan niyettir, insan zorlukları öncelerse koşullara yenilmesi kolaydır. Kolaylıkları öncelerse de kendi olması…

Son sözle diyebilirim ki her gün şiir yazılır, ben yazdım, bir başkası da yazabilir ve hatta yazacaktır. Ancak yazılanların estetik ilkelere göre değer taşıması da önemlidir. Sanıyorum tanıklarım bu konuda beni cesaretlendirecek ölçüler sundular. Eğer sadece tanıklarım şiirleri yetkin görse, onların benim arkadaşım olmaları açısından öznel bir belirleme olacaktı. Ne var ki benim tanımadığım insanlara da ulaştırdığımda en azından her ay bir iki şiirin oldukça yetkin olduğunu bana bildirdiler. Şiir ortamlarında sıkça konuşulur ki bir şair Türk şiirine on şiir katsa yeterlidir. Eğer bu doğruysa bir yıl içinde on yetkin şiir yazdığımı söyleyebilirim. Bunu kişisel bir belirleme olarak görmeyeceğinizi umuyorum, kanımca bunun için üç yüz altmış beş şiiri eleştirel bir gözle incelemeniz yeterli olacaktır.

Kitabın ismini *"eksik gün hesabı"* koydum, kapak çizimini kendim yaptım. Doğrusu içime sindi. Gerçi benim şiir yılım doğum tarihim olan 15 Ağustos'ta başlamıştı ama bu çok özel bir başlangıçtı. Herkes için şiir 21 Mart Şiir Günü'nde başlar diye düşündüm ve kitabın dizgisini buna göre düzenledim. Öte yandan bu özellikli bir kitap olduğu için normal baskının dışında, kişiye özel, numaralı ve imzalı bir *"koleksiyon kitabı"* baskısı yapalım diye bir öneri geldi, ben de olumlu buldum. Ancak bunu gerçekleştirmekte güçlük çektim; neyse ki Bedriye Akın bütün sorunları tek tek çözdü şefkatli elleriyle… Önce 50 kitaplık bir koleksiyon baskısı tasarlandı. İsteyenlere numaralı kitaplar isim baskısıyla basılıp gönderilecekti. Bu durum matbaa baskısı dışında bir baskıyı gerektirdi. Kitaplar tek tek basılacaktı ve özel kapak hazırlanacak-

tı. Çevremden 50'yi aşkın talep gelince ve bazı arkadaşlarım, duymayan arkadaşlarımın bana darılacağını söyleyince, herkese açık duyurular yaptım. Böylece normal baskının dışında 100 adet koleksiyon baskısı yapıldı.

Şiirlerin yazılmasından kitaplaşmasına bu süreç içinde daha önce deneyimlemediğim şeylerle karşılaştım. Belki bir gün bu yaşadıklarımın ayrıntılarını yazarım. Elli yaşını geçmiş biri olarak benim için hayli tazelikler barındıran bu yılım ömür sevincim oldu. Umarım okuyucular için de, edebiyat araştırmacıları için de öyle olur…

üç hal bahar

köşe başında yalınayak bir çocuk uzatmış elini
ne ister benden ne ister
yüreğimi kıyar yokluğun dili dayanamam
ben de anlarım açlıktan elbet
dile gelse çocukluğum neler söyler neler
ya bu çöpleri toplayan nine
ya omuzlarında tuğla taşıyan delikanlı
dolanıp duruyor ortalıkta baharın adı
bahar benden ne ister ne ister

meydanlara inmiş şarkılar halay kurulmuş rengarenk
el uzatmış bir genç kız beni çağırıyor belli
içimden delikanlılar kopar kopar da gider
ben de gideceğim ama yağmurum dinmiş
bilirim elbet bu gökyüzü herkese yeter
herkes içindir ekmek ve su
bahar da gelmiş diyorlar dinmiş uykusu
bahar bende çok durmaz çabuk geçer çabuk geçer

biriktirsem renkleri heybemde biri elbet boyar uçurtmaları
kim bilir yarına kim gebe yarını kim bekler
yaşlanmış bir dede var içimde oturmuş çınarın dibine
şiir dizer tespihine bulutlardan
ne karnı doyar köşe başındaki çocuğun
ne ağrısı diner ninelerin
şarkılar meydanlardan çekilince sevdiklerim de gider
bana bahardan söz etme bahtım biter

değirmenci

kapının önünde durma gir içeri göremiyorum seni
sırtında taşıdığın yükün ağır belli ki otur şöyle
sana da yer var herkese yer var bu dünya su değirmeni
kırılacak tohumların bir bir gürültü kopacak biraz
renklere sarılacak nefesin kapat gözlerini
renklerin anası beyaz

yolun uzunmuş yolun kısaymış farkı yok herkes eşit
yaşın büyük yaşın küçük ne var ne yok çuvalında
bir zerresi de aynı yüreğin dolunay kadarı da
aynı oluktan düşecek karınca ve fil burası değirmen
tozlar uçuşacak yıldızlara çil çil
bakacaksan önce gözlerindeki tozları sil

bir kez kapıdan girdin dönüşün yok bakma geriye
doldurmuşsun ceplerini yürüyüşün ağır ama
un olunca başakların boyu ölçülmez burada
dilin mi dolandı anlamıyorum dediğini şu duvara yaz
güneşe emanet olacak birazdan bedenin
istiyorsan gölgeni kayalara kaz

23 mart / izmit

yolcusuna kökünden bağlı kadına

her son hüzünlü ama nerede görülmüş bitmeyen bir yol
kim sürmüş tükenmeyen ömrü mezarlıklara
bir gülü kim koklamış sabah akşam bıkmadan
suçlama öyle önüne geleni
sırların dökülür sonra aynanın arkasından

bir kez olan yine olur dertlenme sen
şaşmanın anlamı yok suyun akışına
ne güzel başlamıştı bahar ve nasıldı renk cümbüşü
ama kim meyve yiyebilirdi ki çiçekler kalsa her mevsim
istediğin kadar dövün sızlan kabul
bari gökyüzü kirlenmesin ağzını açma

yağmurdan arta kalan

belki benim söyleyeceklerim vardı ama dinlemedi
toplayıp gitti gölgesini ay çıkınca akşamdan
ne yüzünü ekşitti ne kötü bir söz söyledi
belki yüreğinde bir eğim vardı ve yorulmuştu durmaktan
renklerini almayı da unutmuş yapraklardan
belli ki işi aceleydi

göğsümde bulutlar birikti nasıl da ağır nasıl da nemli
boğazıma sarılmış dikenler tüylenmiş kuru kuru
belki açsam gömleğimin düğmelerini çözecek rüzgar
akacak akşam suların peşinden içli içli
tohumlar patlayacak dudağımda bir bir
bahar bu ne yapacağı belli değil ki

kibirli değildi ama bir havası vardı bakışında
kuşlar konardı omuzlarına yanağında açardı çiçekler önce
belki bir körpe yarası vardı ciğerinde ve ben bilemedim
suskunluğuna merhem süremedim kanadığında
her ne olduysa topladı sesini üstümden ve gitti
yollar kimseye kapalı değil ki

belki söyleyecekleri vardı onun ama söylemek istemedi
yollar da kavuşup ayrılmaz mı böyle sessiz sessiz
kuşlar da göçmez mi uzaklara mevsimi gelince
belki bu iklim ona yetmedi bu toprak yetmedi
omuzlayıp gitti çiğ tutmuş sabahı erkenden
gün kimin yüreğine sığar belli değil ki

25 mart / bilecik

bencile su öğüdü

bir leylek gelip konar çatına
sevincin havalanır uçurtmalarda rengarenk
oysa baharın soluğundan düşüvermiştir
derdi tasası bir yuva
üstüne alınma
leylek çatıda uyur
sen yükünü taşıma

bu bulutların da bir nedeni var göğe öylece asılmazlar
kurşunlara açarken göğüslerini duvar diplerinde insanlar
patlarken gelincikler mayıslarda
bir nedeni var
kırmızıya bakıp da yanılma
ateş alevlenir gider
sen eteğine yapışma

seversen birini ömrünü kaplama
kimse başkası için gelmez bu dünyaya
dili olsa da anlatsa rüzgar
nasıl kıvranıp da yükselir kendince dağlar
bütün yollar sana çıkar sanma
sular vadilerden akar gider
çöl kalır dudağında

26 mart / iznik

geçmişiyle karşılaşan puhu kuşu

gelip geçiyor her şey kalan nedir heybende
bir küçük gülümseme belki
belki bir meltem tenini ürpertmekte
ama neden kökünden sarsılır böyle insan
neden çiçek açar dalları mevsimsiz
ve neden gözünün pınarında bir mülteci
su döker köze

soruları sormaktan yoruldum
artık yanıt istiyorum

eskidikçe zaman tatlanıyor anılar desem şüpheli
yaşlandım da günler ağırlaşıyor desem haksızlık
nasıl anlatsam biri çıkıp gelir karanlığın içinden
dağıtır sisini göllerin daha söylemeden bir tek söz
sesinde kanatlanır delikanlılık türküsü
yılkılar seğirtir çayırlarında
çözülür ömrün düğümü

yanıtları bulmak zor
artık susmak istiyorum

27 mart / çaltepe

karanlığın dilencisine sadaka

düştüm yine düşerim ama duracak değilim
kalkar giderim ömrüm yettikçe bak bir tarihe
rüzgar çıktı diye yaprak mı dökerim
söylerim türkümü yeri geldiğince
git yabancı
gölgenden korkup susacak değilim

sen karanlıktan almışsın nefesini dokunma renklere
çiçekler dökülecekmiş dökülsün açarlar yine
ölüm var diye kefen mi giyerim
atarım kahkahamı yeri geldiğinde
sus yabancı
çatal diline yurt kuracak değilim

bu dünyayı bilir herkes kendini yorma
bir nedeni vardır elbet insan yola çıkıyorsa
uçurumlar var diye geri mi dönerim
köprüler kurarım bedenimle
dön yabancı
kanıp da sana yüz verecek değilim

köle / efendi döngüsü

o kamçıyı tutanın gözlerinde köle var titriyor kirpikleri
kanayan yaralardan sızıyor yarının sesi
ciğerlerini sarmış yanık insan eti kustu kusacak
efendi
ey efendi
gün gelecek içindeki köle seni de yutacak

demir zincirlerinde kölenin birikir paslı humma
kanı kuruyana kadar incelir sırtında bu dünya ağır
öfkesi dirilir dişlerinde ısırsa demiri parçalayacak
köle
ey köle
bu öfken bir gün dünyayı yakacak

bu döngü de kırılır bir çember değil ki ömür
düşünenler biçimi görür sır kapanmış kendine
oturmuşsun yazıyorsun defterine kim anlayacak
filozof
ey filozof
her yanılgına hayat bir kurban sunacak

dört mevsim çocukluk

ben kışı ardahan bildim ardahan'dan bilirim
kar yağmazdı da yığılırdı kapılara kapanırdı pencereler
atlı kızakların hayaletleri geçerdi caddelerden irkilirdim
annem kilim örerdi annem hasret türküleri söylerdi
babam hep uzakta babam yaz kadar uzakta
ben kışı ardahan bildim her kış ardahan'da
çocukluğumun yarısını kura nehrine verdim

bahar saklandığı yerden çıkar gelirmiş yamaçlara
ben de köyüme geldim
sarı sarı sarollarla geldim
türlü türlü çiçekle geldim çayırla çimene
en çok dereler söylermiş türküsünü baharın
oturdum dinledim
kuzular ısındı yüreğimde
taylar ürktü gitti köknarların gölgesine
geceleri öküz arabalarıyla ot getirirdi babam
geceler yırtılırdı ikiye
bahar saklandığı yerden çıkar gelirdi ben de geldim
çocukluğumun sevincini yaylalara verdim

göçmenin yorganı yokmuş yıldızlarla örtermiş üstünü
yaz kırların zamanıymış uzaklarda kalırmış kentin gürültüsü
topraktan renk gelirmiş ekmek gelirmiş meyve sebze
alın terinden büyürmüş bulutlar bursa'da öğrendim
ırgatların yazgısıymış susuzluk uykusuzluk ve deli sıcak
kuru topraklardan önce insanı yakarmış yaz
herkesten önce bildim
çocukluğumun kalanını güneşe serdim

sonbahar önce dağlara gelir gökten gelir rüzgardan gelir
dağ gibi adamlar düşünce yaprak yaprak
anladım bu başka hesap
sonbahar insana yürekten gelir yürekten istedim
insan demiri bükebilir yolu duvarı bükebilir yazgısını da
zamandan taşabilir setleri yıkıp kirmastı nasıl taştıysa
yürekten gelir sonbahar ben en çok sonbaharı sevdim
yapraklarım sarardığında başladı gençliğim

karşılama

gönlüme kazıdığım yüz bu yüz değil
şefkatini yitirmiş bakışın kurumuş sesin
saçımı okşadığında sıcaktı elin tenin çiçekti
gökyüzünü severdik geceleri sırtımızı verip ateşe
o zaman çağırsan yıldızlara bile gelirdim besbelli
ama şimdi iklim değişti
iklim değişti ben değiştim

dünya da o eski dünya değil hani
avucuma sığıyor insanların sesi
herkes bir yere oturmuş açmış penceresini
bakıyor kokusunu duymadığı çiçeklere
ben de bakardım sana öyle ama iş işten geçti
gölgemi siliyorum şimdi gitmeden önce
sevmiyorum anıların hepsini

kesip atmak isterdim dünü kökünden
izleri de silinirdi belki yüzümden o zaman gelirdi bahar
yarın diye bir şey var çok taze
yarın diye bir şey sözü bakışı her şeyi yeni
nasıl severdim ellerini yeşillenirdi dağlar
sular eğime akar bilirsin suçlama beni
sende de açmıştı çiçeğim solana kadar

bu dünyada zaman diye bir şey var bu kesin
sen benden gelip geçtin değerin yokluğun kadar
kurumuş kökten filiz mi çıkar düşün hele düşün
hangi nehir döner doğduğu yere
helalleşmenin de bir tadı var gel otur şöyle
yad edip gülelim yaşananları
çünkü kapanmaz yaralar gülene kadar

yeniden açılan yara

yürüyelim birlikte ay henüz ayrılmış gökyüzünden
henüz terk ettik ölülerimizi ellerimizle
çıkmadı daha toprak kokusu geceden
birlikte yürüyelim birlikte
henüz tutunabiliyorken birbirimize

bu yaralı yüreğimizde sevda demlenmez artık
kanar pınarları dağlarımızın kentler pislik içinde
kim temizleyecek ki sabahı hepimiz yıldık
birlikte yürüyelim birlikte
biz birbirimize kaldık

kapılar kitlenmiş perdeler çekik sokaklar düğüm düğüm
el açmış dileniyor duvar diplerinde bezgin gün
bellerinde silahlar birkaç karga izliyor dalda bizi
birlikte yürüyelim birlikte
kurşunlar kapamadan gözlerimizi

son zamanları güneşin o da batıyor artık
birlikte göğsümüzü açtık kurşunlara rüzgar tanık
yenildik ama bitmedik birkaç renk var kuytu yerlerde hala
yürüyelim birlikte yürüyelim
yol verir gökyüzü çocuklarımıza

1 nisan / sivrihisar

dalına çaput bağlanan meşe

kapıyı bacayı kapatıyorum
yüzümü gözümü
yine de sızıyor bir yerlerden nisan
çiçekliyor kuytu yerlerimi
kesip sözümü

oysa kederlenecek ne çok şey var
ne çok yürek kavrulacak ateşte
ama çocuklar bir yerlerden getiriyor neşeyi
uçurtmalar uçuruyorlar içimde
boyuyorlar her şeyi

ne kadar direnSem olmuyor
asılmıyor yüzüm korkuluğun yanına
kuşlar baharı saklamış kuytuluklarıma
ben şakayı sadece çocuklar bilir sanırdım
nineler halay çekiyor etrafımda

oysa ölüm çekmiyor muydu onları eteklerinden
buruşuk yüzlerini gösterip ürkütmüyor muydu aynalar
nerden çıktı bu şakalar şimdi
bu nisan
kışkırtıyor beni

2 nisan / eskişehir

seçilmiş

ne güzel söylerdin kuşlar bile dinlerdi dallarda
akıp giderdi sular sözlerinde taşlara vura vura
ben hiç böyle dinlememiştim kimseyi
böyle içmemiştim sesini kana kana
sen söylene söylene gittin
ben kaldım buralarda
ben kaldım ama adın da kaldı
söylenip durur ağaçlar her rüzgarda

ne güzel yürürdün kuğular gelip geçerdi ardın sıra
gelip geçerdi mevsimler bulutların arasında
ben hiç böyle görmemiştim kimseyi
böyle bakmamıştım doya doya
sen salına salına çekip gittin
ben kaldım gölgemin altında
ben kaldım ama yüzün de kaldı
çiçek açar her nisanda

ne güzel bakardın ay da bakardı gözlerinin arkasında
ısınırdı toprağım taşım yılkılar yayılırdı çayırlara
ben hiç böyle sevinmemiştim
böyle geçmemiştim kendimden yana yana
sen geriye bakmadan gittin
ben kala kaldım çocukluğumla
ben kaldım ama gözlerin de kaldı
saçımı okşar her dolunay akşamında

3 nisan / bursa

ulaşılamıyor

rengim uçmuş eksiğim eskimişim çoktan
uçuk mavilere aşeriyorum göz ucumdan acı acı
nemli kara bir bulut tünemiş tepeme
atıyorum uçurumlara çığlığı
göğe ulaşamıyorum
göğe ulaşamıyorum

sanki bütün diller kurumuş fısıltılar öksüz
içimde bir beşik sallanıyor da adını bulamıyorum
yamalanmış bir yüz getiriyor ebeler
aynalardan siliniyor gölgem
yüzümü göremiyorum
yüzümü göremiyorum

zincirler vurulmuş ayağıma kaldıramıyorum akşamı
karanlık basmış çoktan yığmışlar barikatlara korkuları
spotlar yanıyor o an ortada kalıyorum
kimliğimi soruyor jandarmalar
kendimi bulamıyorum
kendimi bulamıyorum

küf kokuyor duvarlar betonlar soğuk
sürgünüm karanlığa belli ki bir türkü var dudağımda
arıyorum sesimi arıyorum dilimi
bildiğim bütün isimleri sayıyorum bir bir
kimseye ulaşamıyorum
kimseye ulaşamıyorum

4 nisan / m.kemalpaşa

mimoza

toprak ısınmadan çatlar mı tohum
mevsimsiz açarsan yüzün yorulur rüzgarda
rengini çalar sabah çiği yaprağın kurur
her şeyin bir zamanı var anlasana
her şeyin bir yeri
kendini bil

bu dünya senin için değil senin hiç değil
basar geçerler üstüne kökünden yolarlar
belli ki bir sırrın var açmışsın yamaçlarda
renk demlemişsin su emmişsin
bürünmüşsün dala yaprağa
sebebini bil

nice çiçek süsleyip baharı kurudu kökünden
tohumlarını serpti kurtuldu yükünden
senin de ömrün sonsuz değil elbet bitecek
kar yağdığında kim yokluğunu bilecek
sahiplenmişsin toprağı şimdi ama
mevsimi bil

5 nisan / izmit

lahana sarmalı

niyetliydim çıkacaktım yollara çıkacaktım
bıktım bu taştan asfalttan inanın bıktım
her duvarın arkasında başka bir acı
herkesin alnında kara bir yazı
niyetliydim çıkacaktım yollara
bir an aynaya baktım

her şeyi görüyor da insan görmüyor kendini
biraz içini dinlemeli

sorularım vardı herkes için soracaktım
bıktım bu anlamsızlıktan inanın bıktım
her meydanda başka bir yalan
her sokakta başka bir talan
sorularım vardı ama kime soracaktım
kağıda adımı yazdım

her şeye eli gidiyor da insan yazamıyor kendini
biraz dilini öğrenmeli

niyetliydim haykıracaktım her şeyi haykıracaktım
bıktım bu iki yüzlülükten inanın bıktım
herkes süslüyor durmadan vitrinini
herkes iki yüzlü herkes iki dilli
niyetliydim haykıracaktım ulu orta
bir an gölgeme baktım

herkesi yargılıyor da insan yargılamıyor kendini
biraz adalet öğrenmeli

yaşlı nisan

bu nisan yağmuru hep biraz apansız
biraz telaşlı biraz vicdansız
kırıp geçirdi dalda çiçeği
bu nisan yağmuru sabırsız hep çok sabırsız
durmadı ki açayım kapıyı pencereyi

şarkılar söyleyecektim ama unuttum
ne çok bilirdim oysa eskiden
dalga geçiyor şimdi damlalar benimle
bu nisan da çocuklar gibi
hep biraz vefasız hep biraz tartısız
üstelik seviyor da dalga geçmeyi

genç olsaydım yakardım bu baharı kesin
tutup öperdim yağmuru tam orta yerinden
ama artık her şey bana biraz uzak biraz zamansız
tam oturdum düş kuracağım balkona
beni bana bırakmıyor insafsız
bulutlarla örtüyor üzerimi

7 nisan / afyon

kan değirmeni

savaş haberleri var dur hele
eli eline değmiş değmemiş
biri şöyle demiş yahut dememiş
onlar sonraki mesele
bak dönüyor kan değirmeni
insan öğütmeye

başladı mı bir kere
kolay kolay dinmez ateşi
türümüz böyle
tümümüz rüzgar taşır değirmene

savaş haberleri var savaş
çarkı dönmüş değirmenin
o öyle demiş bu böyle demiş
neyime
alevler sarmış toprağı
kim gönüllü ölmeye

afacan savunması

pencereyi kapasan ne kapatmasan ne
sokak kalmış dilimde konuşur da konuşur
kulak versem sesine
cebime sözcükler doluşur
yapma anne
ömrüm geçmez ki eteğinde

odalara kapansam ne kapanmasam ne
mavi kalmış gözlerimde uçar da uçar
bıraksam ipini
omuzlarımda buluşur uçurtmalar
yapma baba
yüreğim sığmaz ki odalara

şikayet etsen ne etmesen ne
bahar kalmış ciğerimde soluklanır durur
açsam ağzımı
kelebekler havaya uçuşur
yapma öğretmenim
gökyüzü sığmaz ki defterime

çalıntı düş

zamana sığmayan bir yanı var sözlerinin
gecenin bir yarısı doğuyorlar içime
ilgili ilgisiz yüzler geçiyor gözümden
binlerce el sarılıyor da eteklerime
silahlar çekiliyor
teke tek

odalara sığamayan bir yanı var gözlerinin
vadileri boyuyorlar ellerimde
renkleri emip tohumların içinden
binlerce yıldızı ısıtıyor da ceplerimde
adını sayıklıyor
peltek peltek

kıyılara sığmıyor dalgaları denizinin
çocukları ıslatıyor gözlerimde
rüzgar yetişemiyor yelkenlerin peşinden
binlerce hırsız saklamış güverteye
düşlerimi çalıyor
gülerek

vergi

bana yol sordun madem dinle
döneceğin yola girme derim
gözün gönlün eskir
dönenlerin yüzünde
zaman ekşir

bana yol verdin madem bekle
şu ağırlıktan kurtulayım gelirim
yol yüreğin özlemidir
yolumu kapama
yüreğim düğümlenir

bana gönül verdin madem küsme
günler akar gider pencereden
yüzüm aynadan silinir
bakarsan kendine bakarsın
gören hesaba çekilir

taş ustası

bu ellerin usta bu ellerin
kemikli maharetli bu ellerin
kağıtlara ne kadar kaba ne kadar büyük
sigara ufalanıyor parmakların arasında
zarlara pullara büyük
yüreğin gözlerinden damlıyor
yüreğin usta yüreğin
gizli bir höyük

kahvehane köşeleri usta kahvehane köşeleri
küflü dumanlı kahvehane köşeleri
tahta sandalyeleri ne kadar dar ne kadar küçük
güçlükle duruyor iskeletin tepesinde
çaylar çaycılar küçük
soluğun dudağında yanıyor
soluğun usta soluğun
çıkıyor tek tük

bu kaderin usta bu kaderin
toprak kokan bu kederin
bulutları çözüyor bulutları ilmik ilmik
öksüz kalıyor çocuklar gözlerinde
sözlerin sözcüklerin çekik
yonttuğun taşlar kanıyor
yonttuğun usta yonttuğun
ömrüne yük

kerteriz aynası

kimden tarif aldın da çıktın yollara çocuk
dolanmış ağ gibi aklın zamana
ortalıkta kalakalmışsın
sana tembihlemedi mi annen
önüne gelene danışma

güneş yakmış yüzünü sandalcı
deniz boşalmış gözlerinden ağlaya ağlaya
koca okyanusta susuz kalmışsın
sana söylemedi mi kaptan
gölgeleri kerteriz alma

ne çok mendil ıslatmışsın aşık
yüzün parçalanmış rüzgarda
koca şehirde yalnız kalmışsın
sana söylemedi mi hekim
yüreğini aynaya tutma

13 nisan / fethiye

uçurumun başında bir öğle vakti

bana diyor ki kuşlara bak kuşlara
nasıl da tek sıra uçuyorlar tek sıra
ben kuş muyum efendi
binlerce yıldır yaşıyoruz dünyada
kuşlara mı emanet edeyim kaderimi

nice yollar geçmişim nice geçitler bu ilk değil
nice söz dinlemişim nice öğütler
şimdi diyorsun ki vazgeç bildiklerinden
ben sefil miyim efendi
koşayım kendi gölgemin peşinden

bu toprağın dilidir ozanlar azcık dinlesen yeter
ya da şu bulutları izlesen bile kafi
nehirler akıp gidiyor efendi
senin yaprağın ince senin canın tez
bir bir düşecekler rüzgar esince

bana diyor ki kuşlara bak kuşlara
nasıl da tek sıra uçuyorlar tek sıra
istiyorsan düş peşlerine efendi
ben yolumu bilirim
terk etmem kendimi

sesli okuma sanatı

gel ağız dolusu okuyalım şiirleri gel
nicedir birikti içimizde buzlar eritemedik
sözümüz mü eksik
içimiz mi küflendi
bırak nehirler akıp gitsin kendi yatağında
sen gel haykırmayı çok özledik

biz hep okumayı sevdik hep okumayı
okulda durakta tarlada zindanda
kurşunlanırken duvar diplerinde
ölmeden okumayı sevdik
okumayı yasaklarda

fısıltı mevsimi geçti bahara çıktı yolumuz
soluğumuz yenilendi renk renk
gel yakalım ateşi
geceyi ısıtalım yüreğimizde
bırak sönsün yıldızlar gökyüzünde
sen gel sarılmayı çok özledik

biz hep okumayı sevdik okumayı
ateş başında yoklukta yoksullukta
yar dudağında kireç kuyularında
alın teri dökerken okumayı sevdik
okumayı sevdalarda

15 nisan / m.kemalpaşa

taşıcıyı

bulutlar hızlı hızlı bulutlar yavaş yavaş
geçip gidiyorlar gözlerimin içinden
biri mi çağırıyor onları bilemem
ben tanığım sadece
el sallıyorum peşlerinden

bu durmalar iyi değil bu durmalar çürütür insanı
ben de gideceğim bir gün aşıp dağları
çağıran biri olsa da olmasa da gideceğim
kendimi taşısam yeter
kendimde dünyayı göreceğim

herkesin bir nedeni var ben de nedensiz değilim
taşıdığım bir sır taşıdığım bir emanet
her şey söylenmez elbet
suları taşıdığım yeter
oturup yol kenarına içimi dökeceğim

bulutlar hızlı hızlı bulutlar yavaş yavaş
geçip gidiyorlar başımın üstünden
beni de çağırıyorlar belli ki
biliyorum eksilmez dünya ben gitsem
ama bitmedi söyleyeceklerim

16 nisan / izmit

kaldırımda bir derviş

sokaklar kaynıyor sokaklar
sokaklarda insanlar bir o yana bir bu yana
kaldırımda oturmuş bir adam
elleriyle yüzünü kapıyor
içinden dereler akıyor salına salına
içinden renkler akıyor
kime ne

gelip geçenler para atıyor dilenci diye
gelip geçenler de ne
kaldırıma oturmuş adam
kapatmış kapılarını
düşmüş kendi içine
ezberden günleri sayıyor ezberden
dinleyene

rüzgar da olur yağmur da mevsim bahar
bulutlar toplanmış bir araya bir şey var
kaldırımda oturan adam
başlıyor düşünmeye
dudağından çiçekler dökülüyor yaprak yaprak
dudağından serçeler havalanıyor
karışıyor çocuk seslerine

sokaklar kaynıyor sokaklar
sokaklarda insanlar bir o yana bir bu yana
kaldırımda oturmuş bir adam
düş konuyor penceresine
içinden dereler akıp geçiyor
içinden ömürler
kime ne

17 nisan / istanbul

karanlıkla dans

karanlığın yüzü yok takar hırsızın maskesini
camdan girer damdan girer
alır ne var ne yok biriktirdiklerimi
ama neşemi alamaz
neşem
sabah çiçeği

ekmeğimi alsa ne olur ki
bir kursak değil mi doyulur orda burda
kırsa kapımı penceremi
ya da yaksa yorganımı döşeğimi
uyurum ağaç altında

karanlığın dili yok söyler korkumun ezberini
ormandan gelir sesi yıldırımlardan gelir
masalla gelir kabusla gelir
kapatamaz ama gözlerimi
cesaretim
çocuk sevinci

yeniden doğuş

madem yaşamak karın doyurmak değildir yalnızca
madem yaşamak
onurlu bakmaktır kendi yüzüne aynada
kesiyorum işte saçlarımı kökünden kesiyorum
dökülsün yanılgılarım korkularım
kopsun zincirleri köleliğin
özgürlüğü seçiyorum

bir kişi dahi olsa arkamda gölgem dahil
bir kişi dahi yeter
kalktım güneşe yürüyorum
güneşe
gün doğmadan güneşe
geceyi avuçlarımda uyutuyorum

kapanmadan defter bitmez ki bu hesap
ilk kez yenilmiyorum
ilk kez kanamıyor yüreğim
çocukluğumdan bilirim düşüp kalkmayı ben
boşa kazdınız mezarımı
ölmedim
kendimi dinliyorum

sabah hırsızı

kalkın denizi çalmışlar boşalmış körfez
gemiler oturmuş karaya orda burda
ne derin uykuymuş bu böyle ne derin sarhoşluk
yolları bağlamışlar birbirine
yolları uyuduğumuzda

kalkın da bir bakın gökyüzüne
mavi uçmuş başka gezegenlere bulutlar sarı sarı
ütülemişler yamaçları dağlar yok
ağaçlar yok
zindana tıkmışlar ırmakları

bir büyücünün işi olmalı bu
baksanıza ses donuyor dudaklarımda
kıpırdayamıyorum ayaklarım kök salmış toprağa
yüzümü de çalmış olmalılar
göremiyorum aynada

kalkın kalkın güneşi de çalmışlar

mum çiçeği

bu yalnızlık gecesinde bir kuş
gelip kondu dudağıma yaralı
kan sızıyor gözlerinden ılık ılık
buz tutmuş minik gagası
bir yalnızlık gecesinde vurulmuş
ıssız kalmış yuvası

kapılar kapalı ışıklar sönük
sarılmış dilime mum çiçeği
bu yalnızlık gecesinde şarkı söylenmez artık
öleceksek sessiz ölelim
kim ister çığlıklara gömülmeyi

bu yalnızlık gecesinde haberci
erken açtı mezarları ağzından
kim gömülecek ki ölmedik daha
iki yetim bir çatının altında
birlikte açacağız
karanlığın inadına

21 nisan / çaltepe

düş bekçisi

gölgemi çivilemişler kalkamıyorum yerimden
gökyüzü nemleniyor gözlerimde bulut bulut
ah yüreğim kanatların nerede kanatların
ay kanıyor avucumun içinde bak
sular yanıyor yolların bittiği yerde
ah yüreğim

doğduğum yaylaların esintisi var penceremde
kuş kovaladığım çayırların kokusu
ah anne ellerin nerede ellerin
gün kanıyor gözlerimin içinde bak
çocuklar yanıyor güneşin bittiği yerde
ah anne

sevmek anneden başlar önce öyle bildim ben
ekmekten başlar dokunursun sıcak sıcak
ah memleketim baharın nerede baharın
çiçek donuyor taze filizlerde bak
zemheri doluyor ninelerin nefesine
ah memleketim

gölgemi çivilemişler kalkamıyorum yerimden
sabahlar bölünüyor öptüğüm yerlerinden parça parça
ah düşlerim renklerin nerede renklerin
güneşi asıyorlar idam sehpalarında bak
ışık tükeniyor eksildiğin yerde
ah düşlerim

ay savaşçısı

nerelere bıraktın da geldin ay ışığını
bir kara gecedir tünedi başımıza
bu yağmur bitmez çocuğum bu yağmur
yürütmez adamı yollarda
nerelere bıraktın da geldin ay ışığını
sırılsıklam kaldım yalnızlığımda

bu yaşımda da aşarım dağları bilirsin
içimdeki güneş sönmedi daha
bu yaşımda da kazarım toprağı taşı
şarkılar asarım ocak başlarına
ah nasıl da unuttun ay ışığını nasıl
yüzün seçilmiyor bulutlarda

insan bir kere görür baharın yüzünü
damgalanır yüreğine unutamaz bir daha
bu hesap tutmaz çocuğum bu hesap tutmaz
kara geceler tünese de başımıza
ay tutulduğu yerden dolanır gelir
uçurtmalar salınır dudağımızda

23 nisan / izmit

uçurtma ayı

bu nisanın bir çocuk yanı var şakacı biraz
biraz da yaramaz
yıkıp döküyor zamansız ortalığı
söylesem mi söylemesem mi bilemedim ama
bir de adı var bende
yüreğimde saklı

nereden almış bu aklı bilen yok
çamurdan set yapıyor durmadan sulara
eğimin de farkında değil şaşkın
keşke fısıldasa biri
bu gün yirmi üç nisan diye kulağına

biraz şımarık biraz kederli fakat
bu nisanın bir çocuk yanı var böyle
sarılası seviyor insan sarılası
çıkıp tepelere sonra
salmak istiyor uçurtmaları

yaprağına sarılmış gürgen

bugün keyfi yok dağların sis tutmuş yüzlerini
yolun da keyfi yok yolcunun da
kuşlar da susmuş iyi mi
ben de sığındım bir şarkıya
kapattım gözlerimi

nice anlamlar gizliymiş suskunlukta öyle diyorlar
nice bilgelik
ben ne bir şey gördüm ne bir şey duydum
ya yolum yanlıştı
ya şifre eksik

gerek yok anlamlar yüklemeye
bugün keyfim yok tatsızım işte
kalkmak istesem kalkasım yok
bakmak istesem bakasım
kovuklarında uyuyor sincaplar bile

gelincik düşkünü amele

alnımdan dökülüyor da ter kanıyor toprak
alıp kokluyorum korkarak
bir ıslaklık bulaşıyor tenime
büyü var sanki bu gelinciklerde büyü
açılıyor yüreğim yaprak yaprak

bir amelenin düşü ne ola ki
gelincik tutsun meydanlarda bayrak bayrak
o da mevsimlik işçi belli
rüzgarın insafına kalmış ömrü
kökü koptu kopacak

avucuma düşüyor rengi de kanıyor tenim
açıp bakıyorum korkarak
kızıl kara bulaşıyor ellerime
gözü düşmüş yıldızların içine sanki
kapandı kapanacak

bir amelenin işi ne ki
gelincik sevsin sabahlarda mümkün mü
o bir işçi elbette
ustanın insafına kalmış günü
daha göğsünde harç karacak

26 nisan / izmit

köşe başında iki göz

beklemek yolculuk gibi değil
sen durursun yol geçer içinden
yüreğini yırta yırta
başa göze vura vura
beklemek hiç kolay değil
beklenen de dönmez ki köşeden anında

ben yine de beklerim
sözle beklerim gözle beklerim
karayel gelir geçer kirpiklerimden
yağmurlar tükenir bulutlarda
ben her mevsim beklerim
beklenen de terk edilmez ki kolayca

beklemek sabırsızın işi değil
sığamaz insan kendine çatlar orta yerinden
saçlarını yola yola
volta atıp sağa sola
beklemek sabırsızın işi değil
beklenen de koşup atlamaz ki kucağına

ben yine de beklerim
ayakta beklerim inatla beklerim
can çekilir dizlerimden usulca
günler tükenir akşam olduğunda
ben her vakit beklerim
ne sevincim var ki beklenenden başka

düş tarifi

ustalık ister bu işler ustalık
bahar öyle kolay olmuyor
bir tutam mavi alacaksın önce ama körpe
ılık bir rüzgar sıcakla soğuk arası
güneşi az güneye çekeceksin ki ısınsın toprak
biraz sürgün biraz tomurcuk
nem de serpeceksin az gökyüzüne
akşamları bulutlar kabaracak
ama gelincikleri sakın unutma
genç ölenler için
mutlaka mayıstan önce açacak

elin lezzeti yürekten gelir yürekli olmalı insan
candan yoğurmalı toprağı kabarsın
birkaç sincap yavru yapsın mesela kuşlar da yuva
çimenler boy göstersin çayırlarda
işte o zaman salacaksın kuzuları bir bir
ardından çiçekler gelir kimi yamaçta kimi dalda
genç kızların düşleri gibi patlayıverir
ama şarkıları sakın unutma
emekçiler için
çocuklar için
yankılansın meydanlarda mutlaka

ustalık ister bu işler ustalık
bahar öyle kolay olmuyor
niyetli olmalı insan niyetli
yaşamaya

28 nisan / kadıköy

sokak şarkıcısına nazire

sen gittin diye yıkılmaz bu dünya
hangi toprak kurak kalmış ki baharda
bir tohum bulunur elbet sürgün verecek
gökkuşağı giyinecek bir yağmur bulunur
canın çektiyse yolun açık olsun
bir öyle bir böyle naz yapma

bu bir kör dövüş yanılma yanılsama
yıldızlar bile sönüyor gökyüzüne baksana
neyin hesabı bu neyin sorgusu
sen gittin diye karanlık mı kalacak dünya
herkes kendi yürek ışığında sabahlar
yanılıp da kendini güneşe asma

daha öğrenecek ne çok şey var daha görecek
yüzülecek denizler çıkılacak dağlar
yürünecek yollar hasat edilecek tarlalar
sen gittin diye aç kalacağım sanma
sesin de eskimişti zaten yolun açık olsun
kulağım açık bütün şarkılara

bilgelik sınırı

bir çocuk koşarak geçti sokaktan
sonra sessizlik geldi
sessizlik
içimde ne kadar suskunluk varsa dillendirdi
içimde ne kadar uykusuzluk varsa
meğer her şeyin yüzü saklıymış rüyada
öyle tanıdık da değil
her biri başka başka

bir ölüm haberi düştü ajanslara
sonra hüzün geldi
hüzün
içimde ne kadar isyan varsa alevlendi
içimde ne kadar haykırış varsa
meğer ölmemiş daha gençlik omuzlarımda
öyle tanıdık da değil
yabancılıyorum her soluk alışımda

bir yağmur yağdı sabahtan
sonra güneş çıka geldi
güneş
içimde ne kadar karanlık varsa aydınlandı
içimde ne kadar sır varsa
meğer bir yabancıya bakıyormuşum aynada
öyle bilinmedik de değil
benziyor biraz çocukluğuma

bir an geldi bir an
sonra dilim düğümlendi
dilim
içimde ne kadar fısıltı varsa titretti
içimde ne kadar yılgınlık varsa
meğer her şeyin yanıtı saklıymış dudağımda
öyle şiir gibi de değil
yetecek kadar derdimi anlatmaya

bahar yanılgısı

ben sanırdım ki
her şey topraktan gelir
tohum da topraktan çiçek de
zenginlik ve ekmek de topraktan gelir
döktüler sonra üstüme betonu
yüzümde mevsimler silinir

ben sanırdım ki
her şey alın teriyle değişir
hasat da alın terinden yemek de
binalar ve arabalar da alın terinin eseridir
vurdular sonra işçileri meydanda
mayıslar kan kırmızı giyinir

ben sanırdım ki
herkes benim gibidir
ırgatlar da benim gibi ağalar da
talebeler ve hocalar da benim gibidir
sildiler sonra sözleri kitaplardan
herkes kendini yabancı bilir

1 mayıs / ankara

yüz yüze bayram

nasıl da değiştim ben böyle nasıl
yağmur daha ağır yağıyor üstüme
gökyüzü daha hüzünlü sarıyor tenimi
yürüdüğümde gölgem isteksiz
acıktığımda
ekmek bile lezzetsiz

her şey nasıl da değişti böyle nasıl
bu yollar yoktu önce
bu kentler bu yapışkan karanlık
bu bitkinlik bu çürüyen yalnızlık
sokak kalmadı meydan kalmadı
çarşı kalmadı
taşındık internete

oysa biz sabahtan önce uyanırdık sabahtan
alın terimiz ışıldardı güneş vurmadan
azimliydik yeni bir dünya kuracaktık
yokluktan yoksulluktan öte bir dünya
mayıs koyacaktık adını bir mayıs
omuz omuza duruyorduk meydanlarda

herkes nasıl değişti böyle herkes nasıl
kendine küstü kimileri duvar örüp yüreklerine
kimilerinin dili çatal
ölüm konuşuyorlar şimdi ileri geri
kimi düşlerini çarklara kaptırmış
bu dünya küflendi çoktan bu dünya
yüz yüze bakacak kimse kalmamış

yabancı

bu otobüsler bu dolmuşlar dert taşıyor galiba
herkesin yüzünde kara bir akşam
hangi sokağa sapsam
telaştan yırtılmış binlerce yüz
bu kadınların bu adamların bakışı yok
gözleri sızıyor camlardan
bir tek satıcıların sesinde çınlıyor kent
onların da
kurnazlıktan dilleri çatallaşmış
anlamak zor ben buradan değilim
dağ kokuyor ellerim sesim her şeyim

bu dükkanlar bu pasajlar düş emiyor galiba
herkes kurumuş uykusuzluktan
hangi camekana baksam
ölümden çalınmış tenleri insanların
bu kızların bu çocukların şarkısı yok
sözleri sızıyor dudaktan
bir tek çalgıcıların parmaklarında oynuyor şehir
onların da
nutku tutulmuş hokkabazlıktan
dinlemek zor ben buradan değilim
av kokuyor dilim nefesim her şeyim

3 mayıs / erciova yaylası

servis yok

ay ne kadar parlak
ne kadar uzak
ay geçmiş kendinden
durdurulamıyor
kim durduruluyor ki
kuğular göçüp gitmiş
sular bile çekilmiş topraktan

ateş ne kadar sıcak
ne kadar derin
ateş aşmış bacadan
söndürülemiyor
ne söndürülüyor ki
yürek köze dönmüş
dil bile yanmış konuşmaktan

can ne kadar içli
ne kadar korkak
can terk etmiş evini
ulaşılamıyor
kime ulaşılıyor ki
yar uçuruma dönmüş
güneş bile çatlamış yalnızlıktan

her ay bir anne

mevsim şaşkını bir bulut
tünemiş kaşlarımın üstüne
yağıyor da yağıyor
her mayıs bu böyle
her mayıs annem yüreğimde
hem gülüyor hem ağlıyor

diyorlar ki zamanla alışır insan
acılar diner dertler biter
ama bu yara bu derin yara
zamanı dinlemiyor
böyle ılık ılık
böyle içten içe kanıyor da kanıyor

mevsim dalgını bir gelincik
kök salmış göğsümün üstüne
kokuyor da kokuyor
her mayıs bu böyle
her mayıs annem yüreğimde
hem açıyor hem soluyor

diyorlar ki insan yaşadıkça güçlenir
karanlıklar yenilir sessizlik tükenir
ama bu düğüm bu kör düğüm
bir türlü çözülmüyor
böyle iplik iplik
böyle ağ ağ sarılıyor da sarılıyor

kar altında yılkı

kentleri kentlileri
yolları kuşatılmış memleketimin
beni arıyorlar beni
yeri göğü parçalıyor
koklamış köpekler gömleğimi

ben yabancı mıyım ki
köküm yaprağım bu iklimde
dilim annemin dili
bu toprak kokar tenim
korkup kaçacak değilim
kendimi terk edip de

dağlarını da dağlamışlar memleketimin
kan sızıyor gözelerinden
beni vuruyorlar beni
yeri göğü yırtıyor
kara kin bağlamış öfkeleri

ben suçlu muyum ki
ekmeğim bu toprağın ekmeği
sözüm yüreğimin sözü
gökyüzü gibi açık yüzüm
korkup susacak değilim
kelepçe takıp sözlerime

mayıs türküsü

ateşi yakan yiğitler
vuruldular birer birer
bahara kan döküldü
baharda kan
tükendi mi tükenmedi

sabahı seven yiğitler
asıldılar birer birer
yüzümüze kar yağdı
yüzümüzde kar
eridi mi erimedi

güneşi içen yiğitler
döndüler birer birer
meydanlara can geldi
meydanlarda can
eksildi mi eksilmedi

acemi balıkçı

bu akşam göl sessiz
göl çekilmiş kendi içine
sazlar kıpırdamıyor dalga yok
bulutlar yutmuş renkleri
gölde bir hal var çocuk
bu akşam
takma yemi

kanatlarından asılmış kuşlar gökyüzüne
göle sızıyor türküleri
belli ki tuzak kurulmuş birine
avlanmak ustalık ister
sabır ister çocuk
bu akşam
takip et gölgeleri

ay yok balıklar uykusuz
göl yorgun sabahtan beri
belli ki kurumuş nehirleri
bazen zamanı değildir
anla çocuk
bu akşam
av bitti

düşünde boğulan çoban

bahar gecikti bahar bu yıl da gecikti
yolu mu yokuş canı mı az
ağır ağır çıkıyor vadilerden yaylalara
direniyor tepelerde ayaz
çoban kasvetli

bıraksa sürü vuracak kendini taze yeşile
bıraksa sürgün vuracak
ne kadar kuzu varsa hepsini
ot da tükendi ekmek de
çoban kederli

herkesin bir düşü var belli ki
herkes yarından bir şey beklemekte
yolu mu yokuş canı mı az
nazlanıp duruyor beklenen de
çoban istekli

çocukları kente inmiş kimi memur kimi işçi
çocukları mesken tutmuş gurbeti
yolları mı yokuş canları mı az
gelmiyorlar da artık her yaz
çoban içli

bahar gecikti bu yıl bahar çok gecikti
ya biri yolunu kesti ya canına kast etti
haberi de gelmez oldu yaylalara
kış yapışmış boğazına
çoban pes etti

dalgın dalgıç

tozlu yollardan geçti ömrü tozlu zamanlardan
kurumuştu teni rüzgardan ama yüzü güleçti
yüreğine biriktirdi göz yaşlarını damla damla
ne yetimdi ne göçmen işte herkes gibi
çokça yoksul belki biraz çirkin
koca bir okyanus büyüyene kadar göğsünün ortasında
farkında bile değildi tehlikenin

her yük taşınmaz demişti babası ama baba da baba
yürüdüğünde dağ titrerdi konuştuğunda büyülenirdi halk
o çalmadan zili kitlerdi gözlerini kapı arkalarına
ne yetimdi ne göçmen işte her çocuk gibi
çokça yaramaz belki biraz pişkin
koca bir uçuk büyüyene kadar dudağının kenarında
farkında bile değildi ne dediğinin

annesinin eteğinde bahar vardı bahar serperdi kuşlara
şifa vardı dokundu mu merhem olurdu yaralarına
bu dünya annesinde başlar annesinde biterdi
ne cahildi ne sefil işte herkes gibi
çokça dalgın belki biraz dingin
koca bir tufan kopana kadar yüreğinin karalarında
farkında bile değildi kendinin

kuş rehberi

güneş toprağa sarılıyor çırılçıplak
her yer sarı her yer sıcak
rüzgar gölge arıyor kaçacak yer yok
sakınıyor ağaçlar kendini
kim kabul etsin seni
deli

en iyisi topla pılı pırtını da düş yollara
herkes kendi yolunu yürümeli
bak kuşlara
var bir bildikleri
teker teker göç ediyorlar dağlara

savaş haberleri geliyor güneyden
kan kokuyor çöl rüzgarı samyeli
nereye gitmeli kaçacak bir yer yok
ay buluta saklıyor kendini
sen nereye saklanacaksın
deli

en iyisi hazırlığını yap ver omuz omuza
gün gelir birleşir herkesin kaderi
bak kuşlara
var bildikleri
yan yana uçuyorlar hava karardığında

yeni yetme saksağana ders

ah ne ırmaklar kurudu bu vadilerde
ne seller duruldu kaldı
ay bile savruldu beşiğinden haberin yok
yola çıktın mı şikayet etme yükünden
yel alır ağzından sözünü de
kurur kalırsın
sana diyorum sana
körpe saksağan

sanma ki güneş senin için doğmuş
bulutlar senin için yoğrulmuş pamuk pamuk
daha uçmaya mecalin yok
rüzgara laf mı yetiştiriyorsun

ah ne sultanlar otağ kurdu bu tepelerde
ne yiğitler at sürdü düşlerine genç kızların
toprağı taşı tufanlar yuttu farkında değilsin
konuştun mu dilinle konuş
ayna tutarlar yüzüne de
çarpılırsın
sana diyorum sana
geveze saksağan

sanma ki köledir sana kuşlar kelebekler
seni bekliyor sanki taze çiçekler ışıl ışıl
daha dikilmiş bir ağacın yok
ormana laf mı yetiştiriyorsun

beyaz önlüğünde kar taşıyanlara

perdesiz pencerelerde karanlık asılı
gece kaskatı gece bitmez
hasta mı daha dertli yoksa yakını mı
doktor da bilmez
bilse bilse hemşire
omzunda kuşlar mı var
renkler havalanır ayak seslerinde

beyaz önlüğünde kar taşır
hangi dağdan almıştır hangi dar zamandan
can taşır can
o iğneler olmasa
insan her şeye alışır

kilitsiz odalarda iniltiler saklı iniltiler derin
gece kaskatı gece bitmez gece serin
kim çeker getirir sabahı peki
kim bağlar serumu umudun ucuna
gelirse hemşire
ellerinde zemzem mi var
kelebekler havalanır dokunduğunda

beyaz önlüğün cebinde köz taşır
hangi ocaktan almıştır hangi boş kundaktan
can taşır can
ah ölümler olmasa
insan her şeye alışır

mermeri parçalayan kehanet

suya yazılmış yazgım öyle dedi kahin
mahkummuşum eğimlere ne diyeyim
akıp gidecekmiş ömrüm
değişenler içinde
değişmeyen kim

kehanete söyleyecek sözüm yok ama
benden su olmaz
çakılıp kalmış yüreğim bir yıldıza
sesim soluğum
bir santim kıpırdamaz

ateşe atılmış yazgım öyle diyor kahin
yanıp kül olacakmış tenim
sorgularda savrulacakmış yüzüm
günahkarlar içinde
günahsız kim

kehanete söyleyecek sözüm yok ama
benden köz olmaz
parçalanıp atılmış yüreğim okyanusa
canım cananım
sularda yanmaz

14 mayıs / çaltepe

annesini yitirmiş sabah

uyan uyan döndü de geldi mayıs yine
eteklerinde güneş içtiğim uyan
ben seni bildim her şeyden önce
sende bildim bulutları sevmeyi
açtı çoktan mezardaki güllerin
hadi uyan
güneş sönük
senin yüzüne vurmadan

nasıl tamam olsun ağaç topraksız
nasıl çiçek açsın baharda hadi uyan
ben seni bildim sabah diye
sende bildim alın teri dökmeyi
kurudu çoktan köklerim
hadi uyan
ekmeğin suyun tadı yok
senin kokun olmadan

bu kaçıncı mayıs öksüz kaldı gelincikler
ellerinde ay sevdiğim uyan
ben seni söyledim her sözün içinde
sen de bildim toprağa gömülmeyi
kuşlar göç yollarını kaybetti
hadi uyan
dünya donuk
senin sesin olmadan

başkasının eksiği

ben ölünce ölür ayakkabılarım da
başkalarının eskisini kim giyecek
uyandığım sabah
sarıldığım dolunay
ben gidince
denizlerin şarkısı da bitecek

bastonumda oğlumun gözü var
o şanslı
biraz daha sürünecek sokaklarda
elbiselerimin askısı
çürüyecek kızımın dolabında
ama aynamın yüzü yok
kim baksa kendini görecek

benim sızım sıra sıra
dizilmiş raflara kitaplarım
her sayfada parmak izim var
her satırda gözlerim saklı
ömrüm birikti harflerinde
bu hesabı kim bilecek

ben ölünce ölür defterlerim de
başkasının sözüne kim sığar
sevdalandığım gökyüzü
yürüdüğüm patikalar
ben gidince
rüzgar şarkımı söyleyecek

ağaç altı isyanı

arkanı dönme ben küsmeyi bilmem
alıp gitmem de sesimi
yüreğimi gölgelere hiç gömememem
yer göğe küser mi
rüzgar değilim ki esip geçeyim saçlarının arasından
bulut değilim ki damlayayım yanaklarından
kapatma yüzünü ben kusur görmem
gözlerimi kaşlarına astığım göçmen

her sabah hayat yenilenir diyorlar sanmam
her sabah yeniden doğar mı insan hiç
rüya değil ki yaşanan bitsin uyanınca
su değil ki buharlaşsın çöl sıcağında
sözünü esirgeme ben suskunluğu sevmem
şarkısında düğün yaptığım göçmen

zaten ne olduysa oldu kalsın eski defterlerde
gönlün kırılmışsa çeker gidersin
ben kimsenin nazını çekemem
balıkçı değilim ki bekleyeyim oltayı
avcı değilim çekeyim tetiği
sen yürek rengini alsan da ellerimden
vazgeçmem sevmekten göçmen

kendini koruma sanatı

çirkinlikler biter mi bu dünyada
bitmez
bakma o zaman sokak arkasına
gözlerini koru
bakmadığın yer görünmez

ağıtlar tükenir mi bu memlekette
tükenmez
duyma o zaman acıları
kulağını koru
duymadığın ağıt közlenmez

kendini sahip ol çocuk
kendine
dünya dönüp durur
sen bitersin
yüzünü kimse giyinmez

uzağı gözleyen anne

bu yaz sıcak geçecek şimdiden belli
yanık kokuyor soluğum sözlerin içli
uzağın bir adı varsa o da ateştir
yanık elleriyle parçalar ciğerlerimi
dudağım kurudu şimdi dudağım
bu yaz sıcak geçecek inan
rüzgarlara seriyorum sesimi

tarlalarda ırgatlar yanacak önce
ve amaleler
inşaat tepelerinde dağlanıp demirlerle
güneşin bir adı varsa sabahtır
sabahları uyanamayacak çocuklar
çocuklar yanacak sonra hep
çocuklar
çocuklar

bu yaz korkuluklar saracak yolları şimdiden belli
ürküp kilitleniyor yüreğim gözlerin titrek
ölümün bir yüzü varsa o da küldür
bir solukta kaplayacak kuytu yerlerimi
gözlerim yandı şimdi gözlerim
bu yaz korkunç olacak inan
perdelerimi çekiyorum
herkes içerde mi

mayıs çiçeği kan

mayısın çiçeği kanlıdır ama gelincik kanı
daha birinde başlar acı birinde
meydanlar kanar özellikle meydanlar
tarlalar fabrikalar günün her yerinde
mayısın çiçeği şanlıdır şanlı
bilir herkes alın teri döken anlı

mayısın günleri acıdır ama can acısı
daha altısında asılı kaldı yürek bir ki üç
söz bile düğümlenmiş boğazda söylenmez yaşı
dağlarda sokaklarda kapı önlerinde
mayısın çiçeği ateşledi zamanı
tütsüler üstünden atlayanları

mayısın orta yeri kesiktir ama yürek kesiği
daha seherde başlar sancısı
içim toprağa dökülür içim
evde bahçede düşündüğüm her yerde
mayısın kokusu annemin saçıdır saçı
renkler dans eder dokunduğu yerde

mayısın aklı mayalı ama yürekten
yüzyıl önce başlamıştı ama yüzyıl önce
öncü çekip sermişti bağımsızlığı önümüze
köylere kentlere memleketin her yerine
mayısın çiçeği özgürlük andıdır özgürlük andı
her içen yıldız olur gökyüzünde

yüzünü özleyenlere

gökyüzü içime düştü yıldızlar soğuktu
yüreğimin duvarlarında nem soğuktu
dinliyordum nehrin fısıltılarını
sokakların acı haykırışlarını
karanlığı yokladım yüzüm yoktu

sandım ki yel almış tenimi
ellerimi buldum sonra ne kadar çoktu
kuşların dili varmış meğer
toprağın ve zerdalinin
sadece yalnızlığın dili yoktu

o gün bir denizi perde çektim gözlerime
o gün dönüp geldim sahilime
anladım
farkında olmadığım ne varsa
o bende yoktu

gökyüzü ağlama duvarı

herkesin kalbini yırtan bir yıldırım var
kimini bir söz parçalar boydan boya
kimini bir ölüm dağlar
benimse boğazımda düğümlenir
geçtiğin yollar
ağlama deme
nasıl ıslanacak ki toprak
ağlamasa bulutlar

renkleri koparıp göçerler kuşlar yüreğimden
ne yana dönsem ayrılık
ne yana dönsem çoktan kaçmış uykular
herkesin yatağının başına bir soru konar
kiminin derdi paradır
kiminin yüzünde pişmanlık
haykırma deme
nasıl doğacak ki çocuk
haykırmazsa analar

herkes bilir anlatmak gerekmez
gökyüzü gibidir insanın yüzü
içinde binlerce sır saklar

22 mayıs / izmit

hüzün mevsimi

sokaktasın iş peşinde her şey olağan
rüzgar ılık ılık
gökyüzü maviş maviş
yemeğini yer çay içersin
ama bir yara kaynar içinde
aklın kalır uzak yerlerde
bu nasıl iş

sular akıp gider yatağında rahat rahat
çocuklar çığlık çığlık oyun peşinde
arılar bal derdinde kuşlar yem
bir tek sende tutmaz bahar dem
bu nasıl iş

insan böyledir işte
kederlenip durur
bilmez ki niye

23 mayıs / umuttepe

avucunda zaman saklama menüsü

bir tohum saklarsın avucunda soluğunla ısıtıp
bir tohum yarından konuk sana
senden olur candan olur
filizler sürgün verir sonra
sonra kendi yolunu bulur
işte o zaman düşünür insan işte o zaman
bende eksilen o mudur onda çoğalan ben mi

sorma vaktini kaçırdın mı
yanıtlar seker geçer yüreğinden
yol ayrımında donup kalırsın
her şey ikiye ayrılmış sanırsın
ayrılamayacaksan tohumları saklama avucunda
ne o çiçek açabilir sonra
ne sen kendinde kalırsın

her yolcu bilir yol bir değildir ayrılır çoğu zaman
dönüp gider arkasını insan yana kavrula
bir tohum sakladığında soluğunla ısıtıp
zamanı da esir edersin dudakların arasında
vakti gelince çözülüverir düğümler
dayanamayacaksan ayrılığa ömrünü at sulara
tohumlar toprağa düşsün
sen kavuş okyanusa

dağcının ölümü

yarılmış gökyüzü soğumuş toprak
ay tozu yaprak yaprak
kayalaşmış dağcının gözlerinde
ince parmaklarından kayarak
asılmış yıldızlara soru
yazgı mı bu
yanılgı mı

küle döner elbet çoban ateşi
solar menekşe yamaçlarda
kayalar bile kanar yaz akşamlarında
sorular sorulur geçer
ölen ölür cevap kimin umurunda

oysa çığ mevsimi çoktan bitmiş aladağlarda
çiçekler bile uyanmış kuytuluklarda
bu haber bu ateşten haber
rüzgarları dondurur
dağların doruklarında

yarılmış gökyüzü soğumuş toprak
ay kanamış geceden
güneş her zamankinden yakın
her zamankinden uzak

eksik nefes

gidiyorum ben sesim kalsın çiçeklerde
dokunursan dökülür şarkılar değme
değme büyüsün özlem gidiyorum
bir parça aldım gökyüzünden
gizliyorum cebimde

kentlerin kokusu ağır koklarım avuçlarımı gizlice
çok sürmez döner gelirim kendime
bırak demlensin bahar gidiyorum
bir parça koydum gözlerimden
bulutların içine

geceler karanlıktır ay tutarsın pencerende
dokunursan dökülür tozu değme
bırak nemlensin sabah
bir nefes bıraktım seherden
yastığımın üstüne

bükreş yağmuru

tanıdık yüzler arıyorum taş duvarlarda
anıların içinde birkaç bakış
ben bükreş'te ne arıyorum
nehir bölmüş sesimi
dilimde yüzyıllık haykırış

çok gidince çok gelemiyor insan kendine
aynı kaygılı anneler saklıyor çocukları sokaktan
yokluktan titriyor perdeler
yer bulamıyorum gözlerime
kapalı kapılar çürümüş yokluktan

aradığım ne varsa burada yok
güz olmuş çoktan bahar sandığım
şimdi bulutlardan haber bekliyorum
içimde dönmenin çekimi
bükreş'in keyfi yerinde
benim tadım yok

kara şato

şatonun surlarında küçük bir kız
kırmızı balonuyla oynuyor
düşüne ölüm sızmamış henüz
ağıtlardan bile haberi yok
hayatı masal sanıyor

ödü patlıyormuş oysa prensin
surların arkasında
kestirdiği kafaların
çığlıkları giriyormuş rüyasına
her gece altına sığınıyormuş
kara pelerinin

surlardaki taşlar
derilerinden kazınmış köylülerin
şatafatlı aynalar
yontulmuş bebeklerin gözlerinden
bir ağıt bile konmamış dudağına prensin
yakın oturuyormuş gizli kapılara

şatonun surlarında küçük bir kız
el sallıyor kış sabahlarına
korkunun dilini bilmiyor henüz
cellattan da haberi yok
çiçek takıyor saçlarına

karpatlarda sorgucu kuş

bükreş'ten karpatlar'a yol uzun
sabahın ve uykunun en tatlı zamanı
bir kuzgun
kabus mu bu
konmuş şatonun çatısına
gözlerime bakıyor

o şato ne kadar güzel
bu kral ne kadar zengin
tek tek sayıyor
nice ölüm nice yoksulluk
altın süslemeli döşemesi altında
yüzyıllardır inliyor
kuzgun almış kan kokusunu
çatıda bekliyor

bükreş'ten karpatlar'a vadi yemyeşil
baharın ve rüyanın en tatlı zamanı
sularım durgun
yaşlılık mı bu
gelmiş yüreğin kapısında
yalnızlığımı arıyor

o adam ne kadar deli
bu kadın ne kadar güzel
tek tek sayıyor
nice günah nice suç
renkli elbiselerin altında
silahını saklıyor
almış para kokusunu tacir
kapıda bilet satıyor

Vlad'a nazire

sarayların tavanları yüksek yüksek
vitrayları el işlemesi italyan
daha ismi konmadan yapılmış asansör ilginç
ve petek petek sıcak odaları yüzyıllar kadar
ama sen de biliyorsun vlad sen de
söylenen her sözde eksik bir şey var
mesela krallar neden kolayca dalamaz uykuya
ve neden yüreklerine açılır gizli kapılar

tabii ki acılar ne kadar derinse
binalar da o kadar yükselebilir göğe
ne diyebilirim ki
herkes açtır güzelliğe herkes
ve hayret etmeye baştan gönüllü
tamam ama sen de bilirsin vlad
tarihin üstüne gizli perdeler örtülü
kan içinde görülmesin diye iktidarlar

sen görenlerdensin Vlad sen görenlerden
çayırlarınızda yelesiz atlar içerken petrolü
sen bilenlerdensin
neden zengin toprakların halkları en yoksuldur
ve kan kusarlar boyuna
ama sorular taş gibi oturmasın midemize şimdi
kazıklı voyvodanın şatosunu daha gezmedik ki

kalıba sığmayan sözü sevmiyorsun Vlad
ama tabuta hangi yiğitlik sığmış ki
ve hangi aşk
değerli şeyler küçük paketlere konur diyorsun
peki güneşi nasıl sığdıracaksın
ve gözlerimi avcuna
neyse şimdi
susmaya sıra geldi

gölge artığı

cüzdanında paradan çok kartlar var
altın puntodan yaldızlı
kendinden önce adı tanınanlar
dokunmuşlar omzuna bak
gösteriyor fotoğrafları
ah sıfatçı vah sıfatçı
gölgesinde duruyor diye meşenin
kral yapmazlar ki sıçanı

ağdalı ağdalı mevkileri var sayıyor da sayıyor
şairmiş yazarmış
yokmuş benzerleri dünyada
ondan söz etmişler özellikle bak
peçeteye yazmışlar adını
ah sıfatçı vah sıfatçı
kargalar konmadı diye
korkuluğa sunmazlar ki adağı

ne kimse fısıldıyor kulağına ne kimseyi dinliyor
konuştukları uçup gidiyor rüzgarda
yükseldikçe güneş küçülüyor eli ayağı
yüzü de dökülüyor yaprak yaprak
taklit ediyor saksağanın ağzını
ah sıfatçı vah sıfatçı
başkasının eliyle
kim örmüş ki zamanı

sakalımda bir sevinç

uğur böceğim beneklim
nasıl da unutmuşum rengini
bahar sesim isteklim
uç sen bakma bana
sevincimi de götür
konduğun yapraklara

avucumda kalmış izin minik minik
çok sevimlisin çok içlik
nasıl kıyıp dokunacağım ki sana
nasıl seveceğim
ayrılmasın diye
astım gözlerimi kanatlarına

bahar olmadan gelmeyeceksin bir daha biliyorum
rüzgarlar dinmeden konmayacaksın sakalıma
olsun ben yine de bekliyorum
bahar sesim beneklim
uç sen bana bakma
sesimi de götür
konduğun dudaklara

1 haziran / izmit

yaz hesabı

yaz geldi işte haziran
karlar da çekildi dağlardan
içimde büyüyen bir yalnızlık
bir çöl kokusu kuru kuru
yüreğime asılı duruyor
bir yağlı urgan
eyvah

eyvah
unutmuşum ölümün yüzünü
sözünü unutmuşum ırmakların
ne çok yanılıyor insan
ne çok alışıyor oyunlara
işte bahar da geçti soluğumdan
ömür toplamalı artık
çıktığım yollardan

köy meydanı

bu yıl da biçildi ekinler
deste deste tarlada
sıcak pideler koltuk altında
bu gün de doydu mideler
darısı yarına

ama yarına ertelenenler
buz tutar da
yalvarıp durursun
güneşin anasına

gün dönerse bu yıl da
kundakta ısınır bebeler
eşik başına oturmuş nineler
güz işler yapraklara
darısı bahara

ama bahardan beklenenler
karakışa boyun eğer
el açıp durursun
sonra kapılarda

3 haziran / çaltepe

eteğinde güneş yoğuranlar

her omzun yükü ağır ama dur
gökyüzünü ayakta tutan bir huydur
en ağır zamanlarda
en ağır tufanlarda
analık karşı durur

hangi yol düz aşar ki dağları
hangi çiçek dayanır kışlara
gelir de haber koyar yüreğe taşları
her evin penceresi kararır bir gün
analık yoğurur o zaman sabahı

söz acıyla kavrulmamışsa ne fayda
anlatmaz feryadını canların
her omzun yükü ağır ama dur
kaybetse de kendini insan
yolunu annesinde bulur

yürek mevsimi

kayaların altında sular kaynar da kaynar
atlar uçurumdan bırakır kendini
renkler de öyle çılgın
yakalayıp çiçeklerden sesimi
üstelik benden daha serseri
benden daha bahar

kalemle değil de rüzgarla yazar ismini
güneş mayası gözleri sarımtırak az
gülüşü de biraz baygın biraz neşeli
gökyüzünü temizler bulutları toplayıp
üstelik benden daha terli
benden daha haylaz

yandıkça yüreğim kurur yaprak
kaçamak bakışlar kalır dallarda öksüz
leylekler havalanır çatılardan güpegündüz
göçe çağırırlar gözlerimi
üstelik benden daha dertli
benden daha güz

dilim tutulmuş sesim yorgun çoktan
nasıl bitsin ki bu kara yakarış
adımı anıyormuş bir çığ yamaçlarda
geçitlerde tutacakmış nefesimi
üstelik benden daha öfkeli
daha kış

göç akşamı sohbeti

yatağında ay huzursuz yatağında ay yalnız
yabancıların gölgeleri vuruyor duvarlara
sokaklara çıkmak gerek ama zaman arsız
zaman yırtılmadan çakal ulumalarında
dalmak şimdi uykulara
dalmak apansız

uyku iyidir derindir bilgedir
okşar sarar yaralarını
düşünme başkalarını
zafer herkesin yenilgi senindir

yatağında su huzursuz yatağında su yalnız
baltalı barbarlar geziyor ormanlarda
köprüler yapmak gerek ama zaman arsız
zaman yapışmış çoktan baharın boğazına
kaçmak şimdi uzaklara
kaçmak amansız

başka her yer buradan yenidir tazedir
öper temizler dudağını
düşünme arkada kalanı
hikaye herkesin acılar senindir

yatağında ay
yatağında su
her şey kusursuz
bir sen yaralı
bir sen huzursuz

kendi yolunu seçenler

gecelerin yarısı kördür yarısı sağır
duyduğunu bilmez insan düşleri ağır
susanın derdi çok
susmanın sonu yok
yalnızlık hep azdır yetmez insana
gecelerin yarısı kör yarısı sağır

yalnızlar heybesinde ay taşır her zaman ay
gözlerinde toplanır bulutlar toplanır dağılır
ağlayanın derdi çok
ağlamanın sonu yok
dokunmak hep azdır yetmez insana
elin yarısı kör yarısı sağır

kendi gövdesini taşımayan kök salamaz ki toprağa
gün bile sıcağını susan dudaktan alır
yaşayanın derdi çok
yaşamın sonu yok
zaman hep azdır yetmez insana
saatin yelkovanı kör akrebi sağır

kendi yolunu seçenler güneşe benzer
yürekleri patlar patlar dağılır
yanmanın derdi çok
yanmanın sonu yok
yaşamak hep azdır yetmez insana
ömrün yarısı kör yarısı sağır

yedi yayla içinde bir emanet

ateşin dumanı üstümde sesim yanık
tanıdık günler çapaklanmış gözlerimde
ömrüm kaynadı kaynayacak közde hele dur
elbet bir yol bulunur
bak ala bir doğan gökte
gelir de emaneti bulur

çobanların yüzleri kara yürekleri derin sır vermez
dağların gönlü geniş havasına güvenilmez
bak yedi yaylanın sürüleri kuşluğa dönüyor
şimdi tam vakti
açtım yüreğimi kapattım gözlerimi
belli ki dünya sır üstünde durur

nineler tuz koyuyor kayalara
sen de göğsüme koy nefesini
yılkılar yalasın çiçeklerden renkleri bir bir
fermanlar saraylar içindir
kim mühürleyebilir gözeleri
sevda ömürden önce gelir

rüzgar sır taşır söz taşır duldada sen dur
yedi yaylanın davası bizden sorulur
ateşin dumanı üstümde alevi gözlerimde
buluta emanet ettim seni sağlıkla git
vakti gelince
emaneti taşıyan elbet bulunur

8 haziran / istanbul

yazgının ötesi

elinde şimşeklerden bir kılıç
oturmuş yüreğimin üstüne hesap bekler
ne beklersin yargıç
akıp gidiyor işte içimden nehirler
eğimi ben mi yarattım
ben mi kattım gökyüzüne maviyi
her solukta okşar tenimi renkler

zıpkınları kuşanmış çoktan
siper almış derin pusularda bekler
ne beklersin dalgıç
salınıyor işte içimde denizler
çekimi ben mi yarattım
ben mi kattım tuzu suya
her yudumda körpe balıklar titrer

kazma kürek hazır
oturmuş tahtaları yontuyor sabırla
beni mi çağırıyorsun mezarcı
ömrüm uzayıp gidiyor işte yarına
zamanı ben mi yarattım
ben mi toprak kattım mayama
renk emiyor gözlerimden kelebekler

9 haziran / istanbul

rüyasında sorgulanan kaptan

rüzgar yok
yollar bomboş her şey durgun
sakallı bir adam değirmene taş koymuş
ekinler tarlada kurumuş
ekinler çuvalda
sabırla bekliyor damdaki kuzgun

bir çocuk koşuyor toprak yolda
avazı çıktığı kadar bağıra çağıra
"zamanın kilidini kim bozmuş
zamanın kilidini kim"

rıhtımlarda salgın vurmuş
tayfalar serilmiş güvertelere
yelkenleri parçalamış sakallı bir adam
tutmuş alaca elleriyle
sahillerde deniz kanamış
sahillerde tuz
bulutlar yıllardır uykusuz

bir martı uçuyor körfezde
bir martı çığlık atıyor her yere
"denizin sesini kim yuttu
denizin sesini kim"

rüzgar yok
liman çoktan kurumuş
kuzgunlar ölüm bekliyor
sen neyi bekliyorsun
bu bitmeyen günlerde
güneş kudurmuş

hesap dökümü

ben kendimi bildiğimde gökyüzünü de bildim
annem gibi güldü hep bulutlar çekilince
ne heyecanlıydı sabah ve ne kadar yeşildi yamaçlar
korkularım bile tazeydi işte
ben kendimi bildiğimde yalnızlığımı da bildim
yıldızlar sönüyordu annem gidince

ben dünyayı bildiğimde toprağı da bildim
tenim gibi kokuyordu hep yağmur değince
ne bereketliydi toprak ve ne kadar gürdü çayırlar
soluduğum hava bile tazeydi işte
ben dünyayı bildiğimde seni de bildim
sular çekiliyordu kuyulara sen gidince

ben kendime geldiğimde dile de geldim
güneş gibi doğuyordu hep yüreğim sözcüklerde
ne lezzetliydi sohbet ve ne kadar büyülü masallar
türküler bile tazeydi ilk söylediğimde
ben kendime geldiğimde sana da geldim
eksiliyordu ömrüm sen gidince

ben kendimden vazgeçince renklerden de vazgeçtim
çöl kokuyordu hep yüzüm neşem gidince
ne yılgındı gün ve ne kadar küflüydü bakışlar
dokunduğum güller bile soluyordu işte
ben kendimden vazgeçince dünyadan da vazgeçtim
eksiklik olmayacak biliyorum ben gidince

11 haziran / çaltepe

ilişki yorgunu

dostlar inciniyor dostlar aramadım diye
benimse mecalim yok
iki sözü bir araya getirmeye
ne nazdır derdim ne küslük
heves gitmiş belli ki heves
gerisi bahane

açıklamalar öyle ağır ki şimdi
yeltenmiyorum bile
meşenin dibine oturup
bakıyorum gökyüzüne
bir araya geliyor bulutlar
ayrılıyorlar vakti gelince

dostlar inciniyor dostlar aramadım diye
haklılar bir gerekçem de yok
üstelik telefonum elimde
ne açıklamam var ne itirazım
istek yok belli ki içimde istek
işte böyle

yer çekimsiz türkü

bu gezegenin çekimi ağır bu gezegenin havası
başka yıldızların artığı ve başka yıldızlar
yanıp yanıp sönüyorlar ne çok karanlık
bu gezegende aydınlık sır bu gezegende
gökkuşağına bağlı yürekler ve şifresi yanık

demek ki herkes yabancı demek ki herkes
bilmez sırrı bilmek kimin harcı
susmuş dereler ve çıkmıyor ellerimin karası
bu gezegenin amacı nedir bu gezegenin
göbeği ateşten yanık buz tutmuş yarısı

dönüyorsa bilecek ne var güvenecek ne
her şey az ve zaman çok hırslı
açıp açıp soluyor çiçekler sabahtan önce
bu gezegen koca bir mezar ve bu gezegenin
ölüm kokuyor her yanı

bu gezegenin yükü ağır bu gezegenin yazgısı
kumlara kazınmış sahil ıslak
dalgalar silmiş okunmuyor yazısı
bu gezegenin gözleri kanıyor fayları kırık
ve bu gezegenin çoktan ölmüş anası

korkuluğun kabusu

seni de alırlar sokaktan bir gün
gölgen titrer boşlukta kimsesiz
yüzün emanet kalır rüzgara
mezara düşer adın kefensiz
belli ki ölüm her dilde sessiz

şarkılar haykırmalı bu yüzden
fısıltılar eksik kalır yaşamaya
gönülden sevmeli sabahı gönülden
bir söz bile yeter yeniden başlamaya
yıldızları toplayalım gel gökyüzünden

beni de alırlar sokaktan bir gün
gölgem kurur balkonlarda sahipsiz
sözüm emanet kalır dudağına
dar ağacına çekilir adım sebepsiz
belli ki korku her yürekte dilsiz

şehir örümceği

oturmuş şehrin göbeğine
ağ örüyor sokaklardan
yolları bağlıyor birbirine
damgalıyor gelip geçenleri
tacirler doğuyor durmadan

kimse ayrılamıyor yolundan
kırbaçla sarıyor bileklerini
zehirli sular akıyor musluktan
kör ediyor içenleri
ter emiyor soluklardan

oturmuş şehrin göbeğine
oyunlar kuruyor durmadan
kuklaları istifliyor geceleri
gündüzleri çarka bağlıyor
insan çürüyor insan doğmaktan

sabırlı baykuş

daha çözülmedi buzullar
sabredelim
can gelmedi kanatlarımıza
vurmadı sırtımıza güneş
bekleyelim
toprak altında kaldı diye
tohum çürür mü hiç

çürümez
bekler baharı derin derin
bekler zamanı içli

daha gülmedi güneş
sabredelim
ısınmadı kemiklerimiz
uzamadı pencerede günler
bekleyelim
haber gelmedi diye
anneler ölür mü hiç

ölmez
bekler sabahı içli içli
bekler kimsesiz

16 haziran / m.kemalpaşa

adsız yollar rehberi

yol varsa umut da vardır
karanlık aydınlığa taşınır
koca dağlar aşılır gerekirse
yol varsa
yolcu da vardır
izi kalır tükenirse

iz varsa izci de vardır
gideni geleni çoğalır
yüreği bağlanır istenirse
iz varsa
izleyen de vardır
adı kalır silinirse

adı varsa kendi de vardır
alınır boşluğu
çok gerilirse

17 haziran / çaltepe

geceye karışmış su kokusu

bana soru sorma gel yürüyelim birlikte
kendimi bilmiyorum neyi bilirim ki ben
haberim bile yok yıldızlarda olup bitenden
yorulmuşum yoğrulmuşum
bana soru sorma gel yürüyelim bu gece
ve seyredelim gökyüzünü sadece

ay okşasın yüzümüzü biz kendimize gülelim
oturup söyleşelim altında bir meşenin
ne doğru ne yanlış sorma bana bilmem ki ben
çıkmış gidiyorum işte eskilerin peşinden
gel ellerinden tutalım kelebeklerin
ve ışık serpelim yağmurun değdiği yerlere

rüzgar bile yorgun düşüyor her gün esmekten
uzanalım çimenlere ne dersin sere serpe
kuşları dinleyelim böcekleri ve dereleri
ne dediğinin önemi yok her ses güzel kendince
sorma ne anlatıyorlar diye bilmem ki ben
renklere bölüyorum hayatı içimden

ağlayalım birlikte ağlayalım ki arınsın sabah
yaralar kabuk bağlasın en derinden
ömür dediğin acı bağıdır zaten ve açıktır kederlere
kapıları kapama yüzüme ürkerim yetimliğimden
sıcaklığını ört üstüme ısınsın çocuk yerlerim
ve bir anlam yükleme sözlerime

gökyüzüyle hesaplaşma

yağmur yağıyor ağlıyor toprak
yasak isimler geliyor aklıma
gökyüzü ne kadar uzak gökyüzü
yağmur yağıyor
yüz yüze bakmak yasak
dinler miyim
ben dinlesem
dinlemez içimdeki ırmaklar
durmaz akıp gider denize kadar

sıkma canını kalkacak bulutlar
ve bahar gelecek sesimize bahar
saracak şakayıklar yamaçlarımızı rengarenk

gün dönüyor ısınıyor toprak
güzel günler geliyor aklıma
güneş ne kadar parlak güneş ne kadar
gün dönüyor
konuşmak yasak
susar mıyım
ben sussam
susmaz içimdeki şarkılar
yankılanır durur sabaha kadar

19 haziran / çaltepe

kapı kollarına asılı yol haritası

bir yol bitti yüreğimde bir yol daha
eriyip aktı omuzlarımdan ay
oyuklar açıldı toprağımda
saymaya gelmez ömür ağırdır hesabı
oturup düşündüm dağ başlarında
var mıdır acaba açılmayan bir kapı

okudum bilgelere danıştım bir bir
söylediğinden emin her biri ama ben değilim
kimim neyim yeryüzünde neylerim
sorgulamaya da gelmiyor ki zaman
akıp gidiyor dudaklarımdan
her yol bir kapıya çıkıyor
yolların esiriyim

bir yol biterse başka bir yol açılır der eskiler
ama erir yürek mumu yol başlarında
zindanlara sürülür kendi yüzünü görenler
göbek bağı çoktan kesildi güneşin
bu yüzden esaret ağır geliyor insana
bu yüzden dertliyim

bir yol bitti yüreğimde bir yol daha
göğsümün ortasında söndü ay
gölgem umutlara asılı kaldı
sormaya gelmez yolculuklar ağırdır hesabı
oturup ağladım su başlarında
bilirim ki karanlığa açılacak en son kapı

haziranda şair göçü

kuşlar havalandı yeryüzünden bütün kuşlar
bulutlardan daha çok bulutlardan beyaz
koca bir haziran geçti takvimden benden önce
şiirler düştü denizlere tuzlu tuzlu
kuşlar havalandı yüreğimden bütün kuşlar
çekip aldılar içimdeki umudu

zamanın yüzü saydam görmedim bir kere bile
fısıldayamadım kulağına şairlerin soluğunu
tabutlar kalktı omuzlardan mavi tabutlar
gökyüzünden daha çok topraktan daha az
miras aldı dudağımı dizeler haziranda
güneşten sıcak şiirler ölümden beyaz

ufukta karartısı silindi kervanların
kumlar havalandı arkalarından bütün kumlar
koca bir ömür geçti takvimden şiirden önce
sözcükler düştü kitaplardan kuru kuru
dünden daha çok yarından daha az
soluğumu kesti şairlerin yokluğu

21 haziran / çaltepe

kuğu öfkesi

çok bağırıyorsun çok korktun ama yeter
düğümleri daha kolay çözer susmayı bilenler
bak bu ayazın bu fırtınanın anasıdır gök
öyle mavi öyle zarif öyle kuğu
çok bağırıyorsun çok korkaksın ve suçlu
bir sınırı bir sabrı var suskunluğun
yapışır kalır sonra dudaklarına bal mumu

derinliğin sakindir yüzü bilmez misin
titrerse dağlar titrer sen de kimsin
yükseltme sesini düşer masken meydanlarda
bak bu çağlayanların bu ırmakların anasıdır toprak
öyle sıcak öyle anaç öyle kuğu
çok bağırıyorsun korkutuyorsun çoluğu çocuğu
affetmenin de bir sınırı var durgunluğun da
kabuslar böler sonra geceleri uykunu

sanırsın ki kabalığın örtecek kirlerini
temizleneceksin tükürüklerin altında
bak bu bulutların bu yağmurların anasıdır su
öyle nazik öyle berrak öyle uslu
uçurumların kenarında yürüyorsun dikkat et
bir zamanı bir adabı var konuşmanın da
kartala döner sonra sustuğunda kuğu

kendi göğüne yağan adam

başını kaldırdığında ay doğar gözlerine biliyorum
senden öncekileri gördüm senden sonrakileri de
tarihin bir ezberi var durmadan söylüyorum
başını kaldırdığında gök güler yüzüne
yüzünde insanlığı seviyorum

eğilme eğilir ağaçlar da seninle mevsimsiz
yollar ezilir yabancıların tekerleklerinde
tarihin bir terazisi var durmadan tartıyorum
yürüdüğünde iklimler büyüyor izlerinde
peşinden gelecek baharı seviyorum

durduğunda zaman da durur eskilerden biliyorum
senden öncekileri gördüm senden sonrakileri de
tarihin yolları bitmez bunu apaçık görüyorum
ayağa kalktığında toprak da havalanır seninle
filize durmuş tohumları seviyorum

yürüdüğün yerlere ben de geleceğim bunu istiyorum
ay tutsun ellerimizi karanlıktan önce
tarihin tarafı yoktur tarafsız söylüyorum
başını kaldırdığında yılgınlıklar da kalkar seninle
sessizliğe tutulmuş isyanları seviyorum

23 haziran / üsküdar

karşı kıyı algıları

sen sokak çalgılarını seviyorsun sev
dokunma benim sessizliğime
içimde birikmiş benden fazla düğüm var
senin düğünler kurulmuş eteklerine
ben bende olanı dinliyorum
sen konuş dokumacı kuşların sesiyle

dokunduğun yaprakları rüzgar süpürür üzülme
alır götürür çöpçüler gözyaşlarını
gökyüzünde gökten fazla renk var
birkaç desen kalmış senin elbisende
ben gökte olanı izliyorum
sen örtüleri ser sandıkların üstüne

anladım sende olmayanı seviyorsun sev
dokunma benim kozadaki sessizliğime
içimde dönüşen benden fazla ömür var
aynalar kurulmuş senin gözbebeklerine
ben kozama dönüyorum
sen saçlarını at omzun üstüne

beşik masalı

yolların bir eğimi var ben de eğilirim
su akar da döner ya denizlere vadilerden
ben de döner gelirim
dünyada olup da bende olmayan ne var ki
ben her şeyi kendimde bilirim

sallanarak büyüdüğüm beşikten daha dertliyim
ağlayarak baktığım yaramdan daha yanık
sevdiklerim saçılıp gitti her yana
açlık gelip dayandı kapılara
yaşadım hepsini bilirim

denizlerin dalgası var ben de peşlerindeyim
zaman durur ya ölmeden az önce
ben de öyleyim
ölümde olup da yaşamda olmayan ne var ki
ben nereden bilirim

25 haziran / aytepe

uçurumun başında aydınlık

gök gürlüyor deniz kabarmış kayalar ıslak
patikalarda beni arıyorlar dudağımdan kan damlamış
köpekleri var izimi bulacaklar kesin
gök gürlüyor deniz kabarmış kayalar ıslak
ömrüm uçurumun başına bağlanmış
bir karara kaldı şimdi yaşamak

nedeni bende olmayan suçlarım var ağır
yargıçlar çoktan kırmış kalemi
şimdi pişmanlığın ne faydası var
gök gürlüyor deniz kabarmış kayalar ıslak
bütün sözlerimi uçuruma terk ediyorum
anladım yalnız başına konuşmak yasak

gülmenin hesabı yoktur güldüm yalan yok
sevmelerin hesabı yok sevdim
kimden ne dileneceğim bu yaştan sonra
gök gürlüyor deniz kabarmış kayalar ıslak
karanlığın önünde diz çökmem gidiyorum
kim sahiplenirse onun olsun yaşamak

düğümler çözülürken

köknara vermiş sırtını seyrediyor kendini
gökyüzü ellerinde mi ben mi yanlış görüyorum
bulutların diliyle söylüyor şarkısını sanki
yüreğimde sevinçler kaynıyor ama dur
bu nasıl olur
onun yüzü çöl de
benim kıyılarımı tufan mı vurur

güzellik nereden geliyor peki anlamış değilim
bir anlamı var mı çiçeklerin salınıyor kırlarda
rüzgarın dudaklarıyla öpüyorlar tenimi
soluğumda büyüyor yıldızlar ama dur
bu nasıl olur
o kendi bahar da
benim dallarımda hazan mı kurur

kötülüğümden söz ediyor bana ben kötü değilim
iyilik acı çeker karanlıkta bazen anla yetimim
kanıyor yüreğim annem gittiğinden beri
kekeme oluyorum konuştuğumda ama dur
bu nasıl olur
o kendi masum da
benim dilimde kan mı kudurur

köknara vermiş sırtını seyrediyor kendini
gece ellerinde mi ben mi yanlış görüyorum
onun bunun diliyle söylüyor masalını belli ki
yola çekiyor içimde eğimler ama dur
bu nasıl olur
onun düğümlenmiş aklı da
hesabı benden mi sorulur

27 haziran / çaltepe

ömrüyle yüzleşen gün

tanıdıklarım vardı içimde delirdiler
gözleri yandı bakmaktan yorgun düştüler
insanın bir hali yok ki iklimi başka başka
çok tanıdıklarım vardı şimdi yabancıya döndüler
izleri silindi rüzgarda kim bilir her biri nerede
dokunmuyor şimdi sesleri sesime

bir parçaları kalmıştır bende belki bakmalı ceplerime
eskimiştir sözleri ama nasıl tanıyayım şimdi
insanın bir yolu yok ki biri biterse diğeri başlıyor
dünya dönerken kim yerinde duruyor ki
şakası da yok akıyor gündüz gece
yetmiyor zaman sevdiklerime

çok tanıdıklarım vardı unuttular beni elbet
nerden bilinir ki kim kalır kimin defterinde
ezberlerde birkaç bakış belki gerisi bulanık
ama iyi ki rastlantı var rastlantı
her gün yeni bir meltem dokunuyor tenime
haritalar çiziyor ellerime

anlayanın suskunluğu

sonsuzluğun ağırlığında oy sonsuzluğun
hüzün ılık ılık akıyor yüreğime ılık ılık
derdim kimseyle değil derdim kimse değil
sonun rengi belli sonun
kül kokusu geliyor kelebeklerle
gül yaprakları düşüyor çimenlere usul usul
susuzluğun ağırlığında oy susuzluğun

aman değme essin rüzgar pencerelerden efil efil
ses gelsin yapraklardan gelsin uyku
kimseyle küsmedim ki derdim kimse değil
yolun yorgunluğu var sadece yolun
gün batıyor dağlarda bakır çalınmış yüzüne
dökülüyor tohumlar toprağa bir bir
olgunluğun ağırlığında oy olgunluğun

anlatsam ne anlatmasam ne
ay sarılıyor gözlerime ay gizli gizli
derdim kimseyle değil derdim kimse değil
yıldız damlamış yüreğime demleniyorum
su kokusu geliyor nehirlerle su
ışık çekiliyor tenimden iplik iplik
durgunluğun ağırlığından oy durgunluğun

kuşlarla hesaplaşma

bana geleyim mi diyor geleyim mi
istiyorsan sorma gel
hangi ırmak akayım mı diye sormuş vadiye
hangi gün kapısını çalmış sabahın
geleyim mi diyor hala geleyim mi

yola düşmek için niyet yeter elbette
düşünmeye ne gerek
nasılsa zaman hesaba çeker herkesi
bana diyor ki susuyorsun niye
kim konuşmuş ki gölgesiyle

gün bağışlama bana tanrının ambarından
uzun ömürler olsun her yaşayan kendine
çürür korkuluklar mevsimler geçince
bana öleyim mi diyor öleyim mi
nispet mi ediyorsun ölümün efendisine

hasta penceresine asılı can

dönüp dolaşıyorum orda burda
yalnız kendimde tamamlanıyor göçüm
kendim dediğim koca bir dünya
su tadı güneşin sıcağı
ya da bir bakış uyku arasında

izliyorum insanları camlarda
yalnız kendime tanıdık geliyor yüzüm
yüzüm dediğim gördüğüm bu dünya
ilaç kokusu hasta azığı
ya da bir söz kapı arasında

ömür döküyorum toprağa
yalnız kendi dilimde bölünüyor sözüm
sözüm dediğim siren sesi
ağrıyan anı kanayan yürek
ya da bir haber gece yarısında

siyah beyaz resimler

yıldırımlarla kazıdım yürek yüzüme
silemez adını gözyaşı bile
her şey bir gün özüne dönermiş
gel oturalım sessizce biraz
dönersin nasılsa bir gün kendine

yalnız sessizlikte duyarım seni
susalım kıyılarda bütün bir yaz
herkes bir gün kendini özlermiş
gidelim biz yaban ellere
çiçeğe dursun yürekte kiraz

dönülmeyen yol mu var ölümden başka
düğümler çözülür biraz sabırla
her şey bir gün tersine dönermiş
biz de dönelim çocukluğumuza
resmimiz kalsın siyah beyaz

yaşam eşiği

yandım amma ne yandım güneşten bilinir
ömür aldım sulardan çağlaya çağlaya
yaşadıkça bağrım delinir yaşlandıkça
kavrulur susuzlukta canlar
umut sularda erir

sustum amma ne sustum ölümden bilinir
akıl aldım sulardan yana yakıla
anladıkça düğümler çözülür anladakça
açılır uykusuzlukta perdeler
gece ışıkta erir

öldük amma ne öldük tanrıdan bilinir
ders aldım hocadan ağlaya ağlaya
okudukça yüreğim düğümlenir okudukça
parçalanır düşündükçe sırlar
akıl sonsuzlukta erir

3 temmuz / m.kemalpaşa

ada sakini

yarım akıl bıraktın beni hep meraktayım
fırtına kuşları dolanıyor havada
nasıl telaştayım bilsen nasıl
sığamıyorum bir yere karanlık kemiriyor içimi
durasım yok her dem ayaktayım
gemiler zincir kırmış rıhtımda
ben son adadayım

ha deyince gidilmiyor buralardan
sen de gelmiyorsun manton eskidi askıda
tuz kokuyor geceler ve küf
kokun kalmadı artık yastığımda
yarım ağız konuşur oldun son zamanlarda yarım
yıldızlar rota kırmış boşlukta
ben yol aramaktayım

kanadım yok ama uçasım geliyor kayalıklardan
uçup oturayım pencerende kedi gibi
yelkeni yırtıldı yüreğimin kaldım askıda
pusulam gözlerindi yüzün harita
yarım akıl bıraktın beni yarım
melekler günah yazmış deftere
ben bu taraftayım

4 temmuz / m.kemalpaşa

zamansızlık yarası

her şeyin bir zamanı var
sus ki mayalansın söz yüreğinde
nasıl sabrederse kar altında tohum
ve yağmura demlenirse bulut
her şeyin bir zamanı var zamanı
telaş edip yorma adamı

beklediğimde gel ki açık kalsın kapın hep
söylediğimde duy ki dinlensin sözün
herkesin bir zamanı var şüphesiz
yıldızın parladığında doldur meydanı
boşuna arar rüzgarın sonra
yüreğinden döktüğün yaprakları

mevsimsiz gül koklanır mı düşün hele
bakacaksan bak açıkken gözlerime
her şeyin bir zamanı var zamanı
mezar kazdırmışsın dediler
yol kenarına
gözü açık öldürme adamı

5 temmuz / m.kemalpaşa

yazgısı tersten okunan adam

bu kez olacak içime doğuyor
serpilecek filizler yüreğimde
tam da göğsümün üstünde mektubu
muska kokuyor çoktan eskimiş zarfı
bu kez olacak içime doğuyor
dilime vuruyor ırmakların şarkısı

bak ay doğdu erkenden uğurdur
bulunacak demek ki define haritası
yelkenim çoktan açık rüzgar bekliyor
ufukta belli belirsiz bir kızıllık
bu kez esecek içime doğuyor
uçurdum dudaklarımdan poyrazı

yine de yüreğim ikircikli beklemekteyim
kimde tamamlayacak felek bende eksileni
derelerim bildim bileli tersine aktı
ama bu kez olacak inanıyorum
şans dönecek köşeden salına salına
mühürlenecek büyücünün dudakları

6 temmuz / m.kemalpaşa

gece şairi

yaşını almış bir bulut dudağımda
masallar karışmış fısıltılara duymuyorum
geveze oluyor yaşlandıkça insan geveze
terk ettim gündüzleri bu yüzden
geceye sığınıyorum

gece derindir gece serindir gece
eşitler herkesi birbirine biliyorum
herkesi kendi halinde seviyorum
güneşi mayaladım dilimde
yıldızların şarkısını söylüyorum

senin de şarkını söylerim minik puhu
öperim gözlerinden karıncaların
gecenin defterine yazılmış herkesin uykusu
tenimi çoktan terk ettim
şiire sığınıyorum

7 temmuz / m.kemalpaşa

sabah sakini

sabahın yüzü aydınlık teni bahar kokuyor
balkondaki kumru içime bakıyor
bir damla gece kalmış yüreğimde
sesi dolanıp duruyor teninde
gelip yaramı yakıyor

kalkıp yola düşmeli ekmek telaşı ne de olsa
kalkıp gökyüzünü giymeli aynada
herkesin bir yanı karanlık
aya baksana
herkes yarasına güneş sarıyor

sabahın bir yanı mahmur bir yanı telaş
şehir kalkmış sokaklar doluyor yavaş yavaş
biz de kalkalım kumrum yolumuz var
karanlık gözümüzü kapatana kadar
herkes yolunu sorarak buluyor

sabahın yüzü aydınlık teni bahar kokuyor
içimde ay tutulmuş herkes suskun
kalkıp yola düşmeli gün telaşta
kumru balkonda bitkin ben yatakta
güneş herkese aynı doğmuyor

kayıp uçurtma

telaşı senden öğrendim soğuk kanlıydım eskiden
yıldırım düşse geceme umursamazdım
sonra eksildi zaman
bir bir silindi renkler yağmurların ardından
yapraklarımı rüzgara kaptırdım

şimdi başka diyarların dili var bende
anlaşılmıyor konuştuklarım
yabancıladım insanları iyice
herkes halaya durdu
ben dallara takılı kaldım

kim diyor ki eksilmez insan
çözülüyor düğümleri yitirdiklerinin ardından
göğe çekiliyor canı
bir bir unutuyor yaşadıklarını
bakakalıyor uçurumlardan

9 temmuz / çaltepe

yanık kıta tarihi

bu topraklar kuru kuru
güneş alaz alaz yakıyor dokunduğunu
gölgeleri tutmuş kara boynuzlu gergedan
suları tutmuş
çocuklar aç çocuklar susuz çocuklar
gelmiyor zalimin uykusu
gelmiyor zalimin uykusu

nineler hasta nineler aç nineler
ölüm bekler kara gölgeler
kaderleri bulutlara yazılmış halkımın
bir gün gelecek bahar yağmuru
yorulduk ama göğe bakmaktan
ne garip yazgıymış bu
ne garip yazgıymış bu

sütü kurudu ineklerin çobanlar yasta
göllerde balıklar kırılmış göller hasta
gölgede keyif çatıyor kara boynuzlu
kan içiyor kan söylüyor kan
yıldık artık korkudan
ne silinmez yazgıymış bu
ne silinmez yazgıymış bu

çocuklar yaşlandı öldü çocuklar
bu düzen ölüm kustu yıllar yılı
masallara sarıldı yeni doğanlar
bitmedi karanlığın soyu
biz yorulduk yaşamaktan
ne çekilmez döngüymüş bu
ne çekilmez döngüymüş bu

kendime çağrı

yeniden çıkıyorum yollara yeniden
gölgemi topladım yerlerden
bir körpe bulut çeldi aklımı
şarkılar söylüyorum yine
yağmurların dilinden

senin de aklında varsa bahar
düş de gel peşimden
bekledikçe çürür dalda nar
kurtul artık kendinden
çiçek olana kadar

yolları da seviyorum yolda olanı da
beklentim yok ki ölümden
aklımı çelmiş körpe bir bulut
gökyüzü olmak geçiyor gönlümden
dağlardan uçup

senin de gönlünde varsa yıldızlar
al da gel renkleri çiçeklerden
sustukça kurur yürekte tohum
vazgeç artık kölelikten
özgürlük olsun yolun

kaya ile söyleşi

susalım bulutlar uyusun göğsümüzde
yağmur çakıllarda ıslansın
kim bilir ne bekler bizi sessizlikte
mühürleyelim dudakları
söz rüzgara kalsın

kıyılarda çırpınır deniz köpük köpük
derinlerin sesini duymazsın çok kere
dönelim geçmişe hadi
silelim anıları bir bir
yarına yer açılsın

elden ne gelir dünya dönüyor işte
değişiyoruz istemesek de
değişmeyeni ölüm alsın
mayalayalım karanlığı gizlice
sabaha yol açılsın

acil servis sabahı

bulutlara bakıyorum bulut oluyor gözlerim
içime yağıyor damla damla gökyüzü
yüreğim küçük yüreğim yorgun
kopuyor köklerim birer birer
sel oluyorum sele boğuluyor günler
pencerelere koşuyor ölüm severler

arayanlar bulamıyor beni bende değilim
sesim çoktan rüzgara asılmış
kör kuyular emmiş güneşi
erken doğmuş günler
ben istemedim

yollara bakıyorum yol oluyor yüreğim
gelip geçiyor yolcular birer birer
insanlar tükenmiş insanlar yorgun
bitiyor ömür kalmadı hesap
iskelemde karantina var
çoktan ayrılmış gemilerim

arayanlar bulamıyor beni bende değilim
adım çoktan listelere asılmış
soğuk odalara atmışlar güneşi
erken geldi haber
ben dinlemedim

13 temmuz / çaltepe

görmeyenin hikayesi

söyleyeceklerim var gölgen ağır şimdi
ayak izlerin çiziyor yüreğimi dur
sessizliğin sesi sarsın yüreğimi
gözlerimi çöl rüzgarı çalmış
ağlarsam gözlerim ateşte kurur

bilirim kuşların huyudur göçmek
gitmeden dokunayım kanadına usul usul
yüreğim ellerimle konuşur
söyleyeceklerim var yokluğun ağır şimdi
yokluğunda çakallar ulur

herkesin kendi yolu var biliyorum hep bildim
ben de karanlığa doğmuş değilim
ama söylemeden söz ekşiyor dilde
sana yıldızları anlatacağım dur
susarsam yüzümde çiçekler kurur

pusu

sonra gün bitti
biten her şey eksikti
sızlanmayı çoktan bırakmıştım
ağlamayı da
ama o kemancı durmadı durdurulamadı
kanattı zamanı çekip tellerine
eksilmedi acı
sonrası yok diyorlar bana sonrası
içimdeki deniz durulmuyor
hayırlısı

sonra söz bitti
biten her şey eksikti
fısıldamayı çoktan bırakmıştım
haykırmayı da
ama o avcı durmadı durdurulamadı
parçaladı dilimi süngüsüyle
eksilmedi dudağımın kanı
adı yok diyorlar bana adı
yamaçlarımda çığ kıpır kıpır
hayırlısı

sonra ömür bitti
biten her şey eksikti
hesap yapmayı çoktan bırakmıştım
sorgulamayı da
ama o kuzgun durmadı durdurulmadı
yaktı tohumları kara gözleriyle
sonrası yok diyorlar bana sonrası
yüreğimde öfke çağıl çağıl
hayırlısı

15 temmuz / çaltepe

silinmiş duvar yazıları

ömür dediler doğduğumda ben yol bildim
dursam donacaktı zaman
yürümeyi seçtim
önce gökyüzünü gördüm sonsuz mu sonsuz
mavi okşadı gözlerimi
yaşamayı sevdim

insan sanır ki ömür bitmez
sevinç de biter
hüzün de biter

ne çok tanıdığım oldu ne çok tanıştığım
yüzümü çevirsem silinecekti yüzleri aynadan
ben hepsini dost bildim
sevmeyi öğrendim onlarla sonsuz mu sonsuz
izini silip gidenler oldu
ayrılığı sevdim

insan sanır ki ayrılık yalandan
yaprak da ağaçtan
kuş da

izim kaldı dokunduğum yerlerde kirlendim kirlettim
silsem kaybolacaktı her şey
yazmayı seçtim
önce kendimi gördüm sonsuz mu sonsuz
yargıçlar tünedi başıma kara kara
anlamayı seçtim

insan sanır ki her şey apaçık
bildiğim de heves
bilmediğim de

rüzgarlı tepede akşam

otlar usul usul salınıyor yamaçta
tepede oturmuş bir kız
rüzgarla konuşuyor
ne söyler ne dinler bulutlar bilir
kızın sırları
yağmurla silinir

otlar usul usul yapraklar kıpır kıpır
oturmuş kız konuşuyor kendi kendine
rüzgarın kulağına bir şeyler fısıldıyor
ne söylüyor ne anlatıyor rüzgar bilir
kızın sırları
kayada gizlidir

tepeleri sis basıyor kız yalnız
kuşlar tedirgin dağlar ıssız
ne rüzgarın mecali kalmış
ne kızın konuşacak hali
nereye gider nasıl eder kim bilir
kızın yüreği
patikada ezilir

17 temmuz / çaltepe

dilsiz şarkı

yokluğun adı olmaz sorma bana
duymuyorum sesini zaten
düşüyor kuşlar gibi camlara
kulağıma çarpıp çarpıp düşüyor
yorulma boşuna
herkes kendi yükünü kendi taşıyor

sözün eksiği yok mu yüzüme bakıp durma
her söz konmuyor dudağa
mor kapıların arkasına saklanmış renkler
göz yorgun bakmaya isteksiz
geçmiş karşıma şarkılar söylüyorsun
dünya sığar mı şarkılara

güneş doğup batıyor hepimizin üstünden
ışığın yokluğunda kör kalıyor insan
sen rüzgara emanet etmişsin yüreğini
dilsizim ben kayıyor yüreğimden ses
ömür dediğin tek bir nefes
boşuna gürültü yapma

çöle yazılmış kader

bu çöl günleri ne kadar uzun ne kadar
gölgeleri kesiyor yavaş yavaş güneş
aman söyleme şimdi ninniyi rüzgar
gelirse uykum dayanamam
gelirse
çocuklar yorgun

yollar silindi yürümüyor kervan
bezginim susuzum kalmadı dizimde mecal
aman çağırma geceyi sen de çakal
gelirse uykum dayanamam
gelirse
gece solgun

bir işaret olsun bir işaret güney yıldızı
bu yılgınlık bu sefillik ne kadar uzun
hadi söyle şarkını artık kervancı başı
gelirse dayanamam uykum
gelirse
bekliyor kuzgun

19 temmuz / çaltepe

boyun eğen derviş

eksilirken yüzümden sıcaklığı yavaş yavaş
içimi sarar kuyuların karanlığı
bütün çocuklar korkar bende benimle
çiçekleri terk ederken renkler
tenimde terimde şefkati var hakkını ödeyemem
bilmem ki güneş benden ne bekler

taşkınım biraz ben duramam kendimde
eğimlerle akar giderim yoldaşım su
gelmez bilirim nehirlerin uykusu
suları emerken topraktan denizler
düşümde ömrümde heyecanı var hakkını ödeyemem
bilmem ki sular benden ne bekler

yalnız yaşayamaz insan böyle bilinir eskiden beri
soluğum yeşertir dokunduğum yerleri
bütün insanlar bakar benimle yeryüzüne
dilimde demlenirken söz
bildiğimde gördüğümde emek var haklarını ödeyemem
bilmem ki insanlar benden ne bekler

çöküntü

alıp götürdün gülüşümü yüzüm donuk
soluk aynalar sardı odamı sarı sarı
yokluk ne kadar ağır ne kadar dağınık
karıştı yollarım birbirine bozdun yürüyüşümü
yüreğime zincirlediğim o yanık çığlık
kopup dilimden kanatacak dudağımı

demek ki sesin neşesiymiş günlerin
gittin ardından bağlamam paslandı
çokluk ne kadar ağır ne kadar dağınık
karıştı insanlar yüreğime bozdu sözümü
içimde yargıladığım o deli sanık
kırıp aynayı parçalayacak zamanı

nedir farkın her yıldız gökte pırıl pırıl
gözlerim arar yine de gezdiğin yolları
uzaklık ne kadar ağır ne kadar dağınık
yakınlarım karıştı birbirine bozdun yönümü
sandıklara kilitlediğim intihar bir anlık
vurup baltayı parçalayacak damarı

21 temmuz / çaltepe

ağlayana su ninnisi

ağlıyorsun ve nehirler uzak denizlere akıyor
içinde eksilen baharın çiçekleri solgun
anlıyorsun ki kimsenin değil mevsimler
ve nehirler kendi yataklarında yatıyor
neden yüreğinde bu vurgun

boş boş bakıyorsun ve ışık kör kuyularda eriyor
içinde dağılan çığlığın yankısı durgun
belli ki kimsesiz insan koca göğün altında
ve herkes kendi yükünü taşıyor
neden dizlerin böyle yorgun

anlıyorsun ki düğümler sende çözümler de
değişecek bir şey varsa o da senin huyun
farkındasın sızlanmanın anlamı yok
ve kuşlar fırtınayla yarışıyor
neden sen sokaklarda yoksun

seziyorsun ve sevdiklerin dağılmış yeryüzüne
içinde eksiliyor yüzler renkleri solgun
biliyorsun ki kimsenin değil günler
ve güneş her akşam sırtını dönüyor
neden meyveler senden olgun

gönüllü bekçi

gün birikiyor koynumda yattım erkenden
aşacağım yarın güneşten önce dağları
içimi dolanıyor eskilerden bir şarkı
kuş sesleri yapraklara çarpıyor daha körpe
doluyor sabah gözlerime erken kalkacağım
ve açacağım sokakların kapısını

gün kimsenin değil ki benim olsun koysam cebime
göçmen çocuklara verirdim sürüp yüzlerine
çatıları donduruyor şimdi bakışları
yanmamış ateşi ocakların bacalarda duman yok
durmuyor içimdeki yol kalkıp koşacağım
ve sileceğim sınırların yazgısını

gün bitiyor ömrümde oturup kendimi seyrederken
biliyorum ki bir niyettir değiştirir koşulları
duvarlara yazıyor çocuklar eski bir sloganı
ayak sesleri perdelerde eriyor daha erken
okuyor hoca ezanı tamam kalkacağım
ve açacağım güneşin kapısını

uğur böceği tepesi

rüzgarlı tepelerde bir öğle vakti
güneş sarı güneş turuncu güneş yorgun
heybesinde ay taşıyor gezginlerden biri
gökyüzünü giyinmiş ellerine
rüzgarlı tepelerde zaman durgun
peki kim dokunacak uğur böceklerine

uğuru var bu yerlerin bilmezsin sen
önce dinleyeceksin alıcı kuşları uçurumlarda
muskalar yazdıracaksın sevabına bir yolunu bulup
ezberleyeceksin çiçeklerin adlarını

rüzgarlı tepelerde bir düş vakti
taş eski taş çürük taş yorgun
heybesinde sır saklıyor gezginlerden biri
şiir demlemiş yüreğinde
rüzgarlı tepelerde gelmiş uykun
peki kim konuşacak uğur böcekleriyle

uğuru var bu yerlerin bilmezsin sen
önce yemin içeceksin sır saklamaya
mayasını katacaksın sevdanın bir yolunu bulup
ezberleyeceksin yürek adlarını

küçük çobanın son günü

bir sorunun var senin gökyüzü
bu solgunluk sabah sabah bu soğukluk
sakladığın bir şey var belli ki hadi söyle
bulutların mı kurudu yoksa mevsiminden önce
çocukların mı öldü

en son söyleyeceğini baştan söyle bileyim
göğüs gerebilirim ben yayla çocuğuyum
kilidi yoktur acıların yoksul yüreğinde
kulağıma fısılda yeter
birlikte oturup ağlarız kuytu yerlerde

bir şey değişince her şey değişiyor gökyüzü
sende kalmıyor öfke bunu bil
sel oluyor tarlalarda yamaçlarda heyelan
çevirsen de toprağa yüzünü
er geç ortaya çıkıyor saklanan

duramam artık çoktan ayrılmış yatağından sürü
henüz doğmuş kuzular var gözümü ayıramam
torbamda biraz ekmek biraz peynir
senin yükünse çok ağır gökyüzü
ben seni taşıyamam

25 temmuz / çaltepe

kuşkucu serçe

sanki bir gölge gördüm kahverengi
yoksa değil miydi karar veremedim şimdi
diyor ki bilge şüphe et
gölgeden mi gözlerimden mi bilemedim
uçmasam kedi yer mi beni

kar tipi sarmış ortalığı açım üşüyorum
pencerenin önüne yem koymuş biri
diyor ki bilge şüphe et
açlıktan mı yemden mi bilemedim
yemesem atlatır mıyım geceyi

açlık benden korku benden akıl benden
başka biri olmak istemem
diyor ki bilge şüphe et
nasıl şüphe eder ki insan kendinden
şüphe etsem delirir miyim

berzah ve akşam

gözlerimin gördüğü kadar eksiğim derviş
ancak dilimin döndüğünü söylerim
aşk dediğin çoktan gelip geçmiş
hep ikiye ayrılıyor çıktığım yollar
hazırlığım yok ezberim yok
kendimi unutalı kaç asır geçmiş

ayna tutuyorsun ışığa gözlerim kamaşıyor
yüzün başka bir sır sözün başka
aşka yüklüyorsun koca evreni aşka
yüreğim çekmiyor közü tükenmiş
görünmeyeni iliştiriyorsun yakama
hırkamın cebi çoktan delinmiş

ben bir faniyim ellerim toprak kokuyor
rendeler gün gün törpülüyor ömrümü
bana yüklüyorsun bütün suçları bana
çekmiyor dizlerim dermanı bitmiş
anla artık gönlüm yok görüm yok
sır benden ümidi kesmiş

gözlerimin gördüğü kadarım derviş
dilimin döndüğü kadar
aşk dediğin yıldızların işiymiş
hep bende kalıyor yanıtsız sorular
isteğim yok isteyeceğim yok
sormaktan vazgeçeli kaç asır geçmiş

27 temmuz / çaltepe

uykusu kaçan sincap

sesimde şarkın kalmış söylemesem de
dudağımda adın
gülüşlerin beliriyor gözümün önünde
defterimde yazın
mektuplar birikmiş çekmecede

demek ki tümden de gidilemiyor öyle
kendinden öte bir yer yok
bir söze bağlanıyor bazen geçmiş
bir yüze
uykudan az önce

yüreğin yumağı karışık düğüm düğüm
sarması zor söküldüğünde
insan yabancılıyor kendini
sevdiklerini yabancılıyor
aynalarda kendini gördüğünde

sesimde şiirin kalmış söylemesem de
sesimde sevdiklerim
demek ki tümden gidilmiyor öyle
ölüm gelmeyince

28 temmuz / izmit

ezberi bozulan uyurgezer

kapıları kilitleyecektim zaman geçti
unuttum salıncakta çocuğu
sokağı kazmışlar geçit yok
ben nasıl bulacağım şimdi evin yolunu
yemek saati çoktan geçti

insanlar ürkünç insanlar tehlikeli
evde unutmuşum telefonu işe bak
kimden yardım isterim ben şimdi
gözler yabancı sözler yabancı
evde unutmuşum ezberimi

yağmur başladı yollar çamur yollar kirli
ne tanıdık bir ses ne tanıdık bir iz
nasıl hatırlayacağım ben şimdi neyi bildiğimi
karıştırdım sağımı solumu
neredesiniz bulamıyorum kendimi

nakil

beş perde de kapalı konuşup durma
sesin kulağımı kanatıyor dokunduğunda
bir sır var koynumda muskalara sarılı
gün tene doğuyor her sabah
sır içimde uykuda

öfkenin atına binmiş askerler dizi dizi
öfkenin kılıcıyla hücum edecekler bekliyorlar bizi
beş perdeye ayırmışlar nefsi çoktan
can tende sanıyorlar
uyandırma

sır taşımak zor yaşamak külfet
söz kanıyor anlaşılmadığında içli içli
zalimlerin ezberidir ihanet hiç şaşmaz
meydanlarda asıyorlar hürriyeti
bari sen susma

alıp gidecekler ferini gözünden belli ki
sırrını yüreğinden koparacaklar parça parça
beş perdeyi beş parmağa ayıracaklar
dökülecek ortalığa sureti
yanılıp da bakma

kendine eşitlenme geçidi

ne çok yabancıymışım kendime ne çok
bunu senden anlıyorum özellikle ellerinden
dokunduğunda çekiliyor nefesim içime
yabancılıyor dilim sözü
eksiliyorum baktığın yerlerden

böyle nasıl yaşanır yarı sefil yarı dalgın
bunu çocuklardan anlıyorum özellikle gülüşlerinden
sevinçleri bulandırıyor sularımı
sesim şarkılarda kanıyor
sancılar başlıyor yüreğimin kökünden

bilmem nasıl eşitlenir insan kendine
herkes kendine bölünürmüş ölmeden
bölündükçe dağılıyor yüzüm
yabancılıyor gözüm ışığı
vazgeçiyorum renklerden

ne çok yabancıymışım kendime ne çok
bunu kentlerden anlıyorum özellikle caddelerden
maskeler gölgeleri saklıyor camekanlarda
duraklarda idam ediliyor söz
utanıyorum elbiselerden

sarsala koyunda şaşkın sabah

sarsala koyunda gece nemli sular durgun
iki katamaran bir yüreğe demirli
yol ver diyor kaptan yol uzun ömürden
dilime yapışıyor teknenin zinciri
karanlık ölüm içiyor gözümden

ben denizin yabancısıyım tuz bana acı
sakalımı okşuyor dağ rüzgarları

sarsala koyunda yolcu telaşlı kaptan durgun
iki yürek bir teknede kilitli
yelkenler fora diyor kaptan yelken yorgun sesimden
içimi acıtıyor kayaların gölgesi
deniz boşalıyor gözlerimden

ben geceye yabancıyım yol bana acı
sakalıma sığınmış gün sıcağı

sarsala koyunda deniz yorgun hava durgun
bir haberde iki yürek kederli
dümeni tut diyor kaptan yazgım bozuk dümenden
tenimi yakıyor martıların sesi
ömrüm geçiyor gözlerimin önünden

ben yazgımın yabancısıyım rota bana acı
sakalımı yuva bilmiş bir rastlantı

1 ağustos / çaltepe

yamalı ömür

birini bekliyorum ama kimi
içimde akan nehirlerin sesi
alıcı kuşların kanatları ya da
ki yüreğimde dolanır durur
en yanık yerini bulur
kanatır gömleğimi

bir yeri özlüyorum ama neresi
akşamla solan renklerin ülkesi
gezginlerin türküleri ya da
ki yüreğimin ocağını yakar
her sabah elimden tutar
kaçırır gözlerimi

bir yanıt arıyorum ama ne
bütün soruların ilk nedeni
bilgeliğin düğümü ya da
ki yüreğimde şiir tadar
aynada içime bakar
utandırır nefsimi

bir zamana yazılmışım ama hangisi
servilere asılan ölümün sesi
annemin ninnileri ya da
ki ellerimde kokusu durur
ömrüm kendini bulur
duyulur ezan sesi

2 ağustos / karamürsel

yanlış anlaşılma melodisi

sabahın mahmurluğunda ayna kınıyor beni annemden önce
bu ne surat diyor gökyüzü bu ne kapris
gözlerimi açamıyorum ki uykusuzluktan
yüreğim uyuşmuş sesim göğsümde hapis
sabah sevmiyor beni güneşi öpmeyince

geç kaldım telaşım çok koşuyorum işe yetişmeye
bu ne kendini beğenmişlik diyor müdür bu ne şımarıklık
trafik tıkanmış yol bulamadım ki
patron toplantıya bekliyor sekreter panik
açmıyor kapıyı bekçi selam vermeyince

ne kadar hızlı geçiyor zaman koşuyorum dünyadan önce
sevdiğim diyor ki bu ne vurdum duymazlık bu ne aymazlık
gün nasıl bitmiş hiç anlamadım ki
yemeği çok kaçırmışım midem yanık
beni gör diyor sevdiğim her şeyden önce

düşünmeye vakit yok konuşuyorum önüme gelenle
dostum diyor ki bu ne çene düşüklüğü bu ne gevezelik
telefonlar dinmiyor herkes sohbette
içimi kurt kemiriyor bu ne rezillik
kendini sevmemi seviyor dostum benden önce

kendini anlayan meşe

ben büyüdükçe sokaklar küçülüyor
sığmıyor gözlerim kerpiç evlere
bir göçmen var içimde durmuyor
durdurulamıyor
alıp götürüyor beni
güneşin öptüğü yerlere

mezarlıklar genişlediğinde yüreğim daralıyor
sığmıyor sevdiklerim kalan ömrüme
bir yaşlı var içimde susmuyor
susturulamıyor
tutup anlatıyor her şeyi
önüne gelene

ben anladıkça anlamsızlaşıyor hayat
kahkahalar çürüyor dilimde
bir bilge var içimde susuyor
susturuluyor
alıp başını gidiyor
delilerin içine

şiir yolunda akşam

dostlarıma armağandır şiirlerim
onlar da eksilir ben gidince
falıma bir çingene mühürlü
oynar herkes görünce
ne söylesem son sözümdür
ne söylemek ister ki insan ölmeden önce

bu yolların bir sonu yok ama benim var
yenileri gelir ben gidince
yazgıma bir yıldız mühürlü
gözü kamaşır kim görse
ne söylesem hükümsüzdür
insan düşünmez ki sevmeden önce

yalnız deliler muaftır hüzünden
ağladım bu yüzden dünyaya gelince
yüreğimde bir ilmik düğümlü
yakar elini kim çözse
felek şansa gönülsüzdür
güldürmez insanı üzmeden önce

dostlarıma armağandır şiirlerim
onlara kalacak ben gidince
patlamış yüreğimin sürgünü
çiçek açar bahara erişince
ne söylesem son sözümdür
susmayı seçtim ölmeden önce

kuzusunu özleyen nine

gün sayıyorum hep bir eksik
parmaklarım yerli yerinde
ay da öyle güneş de
yüreğim çentik çentik
eşleşmiyor hiçbir şeyle

göllerde olsa vururdu oltama
cebime baktım cebim delik
soruyorum ona buna
kayboluyor sesim fısıltılar arasında
titriyor parmağımda tetik

insan ömrüne kıyar mı asla
ama yalvarıyor içimdeki kölelik
gün sayıyorum efendiler için
günlerim geçiyor benden
kesime veriyorum senelik

güz gelecek elbet gelecek serinlik
bulut kaynıyor kirpiklerimde bak
sebebini çoktan unuttum ama
günleri sallıyorum ayağımda
uykusu var bir nefeslik

6 ağustos / Karapınar köyü

ay sarmalı

vakit biraz ilerlemiş gece yarısı
ay gözlerini dikmiş yüzüme bakıyor
anlıyorum ki bir hinlik var içinde
açık etmek istiyor sırlarımı
bilirim ben de sır saklamayı koca ay
yüzümün yarısına perde asmayı
ama vakit biraz ilerlemiş

güneş okşasa dağların başını susacağım
kapanacak yüreğimin pencereleri bir bir
maskemi geçireceğim yüzüme
herkes öyle yapıyor
çıkaracağım suçlarımı insan içine
ben de bilirim havadan sudan konuşmayı
ama insan sustuğu kadar bilirmiş

bir hesap mı var ay buluta giriyor
kısalıyor kapılarda hırsızların elleri
belli ki canı kaçtı yüzünde gök sararıyor
açıyor gömleğinin düğmelerini bir bir
ben de bilirim yıldızlar giyinmeyi
ama insan yaşlandıkça eskileri severmiş

suları ekşiyen kahin

kumları süpürmüş rüzgar çölde iz yok
sana ulaşacaktı dereler oysa sevdikçe
mevsimlerin şifresini çözmüş dediler bir meczup
gizlice sakalından çalacağım baharı
gökyüzü çiçeklenecek seni görünce

düşlerin bir sonu vardır ama ben bilmiyorum
düşlerime sığanı yaşıyorum

ışık yok bu gece ay solmuş her yer karanlık
oturup bakacaktı yıldızlar oysa yüzüne
göklerin şifresini çözmüş diyorlar bir derviş
diz çöküp önüne dileneceğim yazgısını
zaman donacak ben sana gelince

sevmenin bir zamanı vardır ama ben bilmiyorum
yüreğime sığanı yaşıyorum

kapılar kapanmış perdeler çekilmiş çıkış yok
sende aydınlanacaktı sabah oysa sevinçle
ölümün çaresini bulmuş diyorlar bir alim
yalvarıp ödünç alacağım aklını
ömrün uzayacak sana verince

hayatın anlamı vardır ama ben bilmiyorum
yaşadığıma şaşıyorum

8 ağustos / çaltepe

sessiz ninni

elbiselerine gül suyu döktüm gül diye
gittiğin yerler bebeğim gittiğin yerler
gül koksun
her gece düşlerde arıyorum seni
hiçbir yerde yoksun

duymaz diyorlar sesini duymaz olsun
ninniler fısıldıyorum ben yine de
beşiğinde çok uyku birikti
zamanı saracağım geriye
bebeğim göğsümde uyusun

gökyüzüne bakıyorum her gece
gittiğin yerler bebeğim gittiğin yerler
yıldız olsun
yüzünü kazıdım yüreğime
gel istediğin zaman
kendini bulursun

günlerin kaldı geriye yaşanmamış günlerin
toplayıp koydum göğsüme
gittiğin yerlere ışık olsun
hayalin de yeter bana
açma gözlerini bebeğim
yorulursun

gücül

içimde bir gökyüzü var henüz körpe
açacağım rengimi elbette ama şimdi değil
duruyorum öylece birikiyor içimde nehirler
nehirler en çok yağmuru bilirler
yağmurlar düşüyor yüzüme

her şey birbirini takip ediyor göçüyor kuşlar güneye
toprağa düşüyor insanın gölgesi vakti gelince
ben de göçeceğim ama şimdi değil
yaşıyorum öylece birikiyor içimde çiçekler
çiçekler en çok baharı bekler

içimde bir güneş var henüz üşümekte
yakacağım yüreğimi elbette ama şimdi değil
bekliyorum öylece birikiyor içimde alevler
alevler en çok yıldızları sever
yıldızlar düşüyor gözlerime

her şey dönüyor gezegenler dizilmiş peş peşe
kendine kavuşuyor insan vakti gelince
ben de kavuşacağım ama şimdi değil
yaşıyorum öylece birikiyor içimde dizeler
dizeler en çok seni bekler

10 ağustos / çaltepe

yolların türküsü

hadi çıkalım yola ki yol ömürdür
siler içimizdeki kiri pası
her yolculuğun sonunda ay görünür
ay tütsülüdür
ay yüreğin aynası

görürsün sen de neyin varsa
çocukluğun uyanır gel git arasında

hadi çıkalım yola ki gönül durdukça çürür
yalnızlık kurutur dudakları
her yolculuğun sonunda bir yürek bölünür
yürek közdür
yürek ateşin mayası

yanarsın sen de yaran varsa
sevdiklerin görünür alevler arasında

hadi çıkalım yola ki zaman bekledikçe ölür
dinlemez içimizdeki yası
her yolculuğun sonunda söz bölünür
söz büyülüdür
söz her şeyin anası

anlatırsın sen de neyin varsa
sözün kalır geriye o da kalırsa

kendine direnen yel

hele bir akşam olsun diyor
bakıyorum saate
çoktan erimiş güneş gözlerinde
sanıyor ki yarınla sözleşmiş
büyüyor yüzündeki gölge

yarenlik etmez zaman kimseyle
çeker urganı vakti gelince

tohumların çatladı diyorum
dışarı bakıyor alınmıyor üstüne
anlıyorum ki koza örmüş yüreğine
sanıyor ki kelebeğe dönecek
dünya buruşuyor teninde

kökünde yoksa bulunmaz bir yerde
çıkar foyan vakit gelince

kimse kimseyi dinlemiyor yazık
herkesin terazisi eksik tartıyor
susuyorum ben de sevdiklerime
sanıyor ki gönül köprüsünden geçecek
yapraklar topluyor eteğine

söylenmezse dokunmaz sevdiğine
dolanır sözün kendi diline

gönülsüz kampçı

bu gece yıldızlar kayıyor salkım saçak
bu gece bir his var içimde
yıldızlar parlayacak
ateşim yanıyor çayım demli
söyle desen
şiir düşecek dilime

bu gece köpekler havlıyor durduk yere
bu gece içimde bir korku
iğneler batıyor yüreğime
ses versen
düşüp geleceğim peşine

bu gece hava yorgun orman sessiz
sis sarıyor tenimi nefesiyle
köylerin ışıkları soluyor
bak desen
ay doğacak içime

gizli ayrılık

sen sormadın ki söyleyeyim
yol bitmişti çoktan yürümedim
yazların da seninle geldi kışların da
mevsimler değişti göremedin
haritalar göstermez beni tabelalar da
güneşe emanet günlerim

sen bakmadın ki yüzünü göreyim
düğüm olmuştu yazgın çözemedim
gülmelerin de seninle geldi ağlamaların da
köprüler yıkıldı geçemedin
falcılar da söylemez beni burçlar da
sulara emanet sesim

sen yol vermedin ki gideyim
kurumuştu toprağın çiçek ekmedim
umutların da seninle geldi tutkuların da
yollar ayrıldı seçemedin
gözcüler de göremez beni kuşlar da
bulutlara kazındı resmim

son gün

son gün gelmişse ne söylense eksik
tamamlanmaz söz hiçbir zaman
uzar yüreğin teli durduğun an
son fazladır insandan değil mi
sonlarda karışır elleri

zaman benden eski kayalar ve güneş
su benden genç su yüreğe denk belki
her şeyi öğreniyor insan değil mi
ayrılıklara bölünüyor durmadan
ama ölmeyi bilemedim ki

ateşim söndüğünde yüreğim yanacak
yıldıza akacak nefesim belki
insan kendinde nasıl azalacak
tamamlanmaz ömür hiçbir zaman
kim yaşamaktan vazgeçer ki

son geldiğinde her söz eksik
tamamlanmaz gün hiçbir zaman
arar dereler kuruduğu yeri
her yere yetişir insan da
kendine yetişemez ki

15 ağustos /m.kemalpaşa

uçma

kanatlarım yoktu kanadı kollarım
bütün çocukluğumca
karda oynadım

yaz geldi kurudu toprağım
suyum yoktu
sabahlardan su topladım

şimdi başladı zamanım
zamanım sudan akışlı
adını kayalara kazıdım

16 ağustos /izmit

ağır zaman

ağır zaman ağır gece ay suskun
bir hece var içimde
çıktı çıkacak
bir hecede bir dünya yük
ay sesime tutkun
yandı yanacak

tenim sarmalanmış
aklım kozada
çıldırmış insanlar sokaklarda
insanlar ellerinde balta
ellerinde silah
ellerinde ne varsa
can alıyor,can yakıyor

karanlığın ağzı bozuk
haykırıyor kusuyor
tükürüyor
karanlık
uçarak koşarak
demir demir mermi mermi
hedefsiz ateşliyor öfkesini

ağır zaman ağır gece ay yanık
içimiz karanlığa kanık
ellerimiz kirli
artık yıkanalım deniz deniz
nehir nehir güneş güneş
yıkanalım ışık ışık
yeter artık
yeter artık

17 ağustos / aytepe

on yedi

sayıları severim yedi içimdir
bir aklımı zorlar
üç olabilen her şeydir
ama on yediden söz edilse
sarsılıp yarılır yüreğim fay fay
içimde bir delikanlı
aralıkta idam edilir

18 ağustos / çaltepe

mırıldanma

söyledim yine söylüyorum
gün bitti bitecek
bu ışıl ışıl aydınlığın ardından
pencereye akşam tüneyecek
sen hala susuyorsun

suskunlukta ne büyür ki
susma

söyledim yine söylüyorum
ömür bitti bitecek
karanlık sonsuza dek
üstümüze çökecek
sen hala duruyorsun

durgunlukta ne olur ki
durma

yol çekimi

yol çekiyor gözüm
yol
nereye giderse

insan çürüyüp kalıyor
insan kendinden soğuyor
çekime dirense

yol çekiyor gözüm yol
mevsim değişti içimde
mevsim değişti içimde

alıcı kuş

gözlerimde bir şey var
ne zaman göğe baksam
dallardan alıcı kuş kalkar
büyülenirim
büyür gözlerim

kime anlatsam anlamaz
kime dert yansam
duymaz

susup kalıyorum
durup kayalaşıyorum
o zaman alıcı kuş
biliyor da içimdeki yerini
gelip seviyor usulca ellerimi

kime söylesem inanmaz
kime göstersem
bakmaz

yüreğim bir alıcı kuş
bağlasam durmaz

yedinci çığlık

yol mu çatallaştı
acı haber mi var
tutulur dilin
sözün kökü donar

ölümün her dilde
aynı anlamı var
günün gülüşün de
ve her dilde çığlık
can yakar

22 ağustos / bursa

ağustos ayazı

ülkem,ülkem kavruk ülkem
yine patladı dudağında
ağustos uçuğu
yine saklambaçta ebe
umudu çocukların
söyle ne zaman bitecek
ağıdı anaların

ne güzel akar nehirlerin oysa
kızıl kızıl
yeşil yeşil
kabarır göğsün dağlarca
emzirirsin bulutları ayırt etmeden

bak şimdi mevsim yaz
sıcağın taşı patlattığı yaz
neden kar yağıyor peki
bebelerin üstüne

ülkem ülkem öksüz ülkem
yediveren kan damlıyor gözlerinden

gecikmiş türkü

geç kalmışım
belli ki az önce gitmiş
henüz silinmemiş topraktan izi
sesi yapraklarda kıpır kıpır

geç kalmışım
ne yapsam ne desem boş
yokluğun yüreğime sindi
zaman ayaklarımda sarhoş

ya ben geç kalmışım
ya o önce gitti

ölümsever geçidi

köşe başında baykuşlar
yaz bitti diye haykırıyorlar
ölüm giyinin
ölüm
artık mevsim kış

içimde demlenen renkler
açmak istiyor oysa çiçek çiçek
buzlarım çözülmek
sus diyor kara gölgeler
sus ya da ağla

dişlerimi sıkıyorum
dişlerimde isyan gıcırdıyor
haykırıyor yüreğim sonra
sev diyor baharı
sev ya da öl

köşe başında çocuklar
kahkaha atıyorlar
kış bitti diyorlar
kış
artık her mevsim bahar

bekçi

bırak su yolunu bulur
yüreğin ekşimesin
denizler bulanıp bulanıp durulur
mevsimden mevsime taşınır zaman
dünyanın bekçisi
sen değilsin

düşe kalka büyür çocuklar
kaynar delikanlıların kazanı kuytuluklarda
vardır elbet
kızların çiçeğe dönme isteği
kurt düşmesin içine
hayatın sahibi
sen değilsin

yorgun ağaç

dallarımda rüzgar gülü
döndürüyor günümü
bir gece
bir gündüz
tüketiyor ömrümü

dallarımda yorgun bulut
nemli mi nemli
uçup gidiyor kar taneleri
uçup gidiyorum kırlangıçlarla
ömür benim değil mi

27 ağustos / bursa

köprüde solo

köprüye oturmuş kadın
dinliyor dereyi
derenin bir özlemi var
kayadan yamaçtan akar
dinlemez kimseyi

köprüye oturmuş kadın
bakıyor kıyılara
kıyılar birbirine sevdalı
sular altında
tutuşur elleri

köprüye oturmuş kadın
düşünüp duruyor
sorup soruşturuyor
her şeyi anlıyor da
anlamıyor kendini

salamura gün

gökyüzü açıktı kapattım
mavi gözlerimde kaldı
yüzümün arkası tarla
topladım domatesleri
ellerim kızardı

bir bulut sırtıma yaslandı
gözyaşı aktı tenime
ülkemin her yeri mayın
topladım bombaları
yüreğimde patladı

çok konuştular
kestim kulaklarımı
söz güne asılı kaldı
parmaklarımın arkası pencere
baktım denize
dilim yandı

dokumacı kuşu

o içinde mumyaladığın koza
içten yıkılır içten
yılma

içten bakılır dünyaya
olmaz dediğin
yılgınlıktır

o dudağından düşürmediğin sözler
dıştan mayalanır dıştan
kanma

dıştan kuşatılır insan
suçsuz dediğin
sanıktır

30 ağustos / çaltepe

yürek sisi

kuşlar uyandırdı
yoksa uyuyacaktım daha
daha hazır değildim kanatlanmaya
daha başlamadı içimdeki şarkı

yapraklar döküldü toprağa
yaz bitti
yaz bitti
yazamadım gitti
yüreğimi verdim suya

kuşlar havalandı
yoksa susacaktım daha
daha hazır değildim sevdalanmaya
daha dönmemişti yüreğin çarkı

dizeler döküldü kağıtlara
söz bitti
söz bitti
söyleyemedim gitti
sesimi verdim suya

göz boyama

erimişti
gök erimişti
bir yıldız duruyordu boşlukta
buz
söz erimişti

ışık düğüm düğüm
ışık sarmal sarmal
ışık kara deliklere çekilmişti
zaman küflendi

karanlıkta yılkıların saçını ören peri
yıldız büyüsünü demlemişti
eğilip şişman gezegenin karnının altından
üfledi

sevmişti
serpilmişti
bir yıldız yanıyordu boşlukta susuz
gök erimişti

ağırlık merkezi

hava ağır ve dağlar uzakta
hava ağır ve ben
uzanmışım yamaçta
içimde bir yılkı
zincirden boşalmakta

hava ağır ve kıyılar sessiz
karıncalar çekilmiş yuvalarına
susmuşum
içimde bir uçurum
boyuna konuşmakta

hava ağır hava
içimde günler boğulmakta
kapanmışım odama
göğsümde bir ağrı
duvarlara sarılmakta

2 eylül / çaltepe

heybemde canavar tozu

içimde titreyen yol
giyinir ay tozunu ama soluk
kıştan mı desem
kardan mı
dişlerime vuruyor soğuk

tenimde kuruyan yel
yakıyor boğazımızı oluk oluk
kime el uzatsam boş
kime dert anlatsam
dinlemiyor çoğunluk

iyi ki yüreğime üflemiş annem
bir bohça yolluk
yoksa azıksız kalırdım
haksız kalırdım
canavara dönüyor çünkü çokluk

yol açma kılavuzu

bir yol kapalı bir yol daha
dahası var mı var
bak
bir fındığa kilitlenmiş
sincapların umudu

bir yol uçmuş bir yol daha
dahası var mı var
bak
uçuruma düğümlenmiş
insanların uykusu

açıp da gel yolları sen
düğümleri çöz de gel
çaresizlik yoktur
çaresizlik yoktur
tükenmeden insan soluğu

4 eylül / çaltepe

yol rehberi

yol ayrılır seçersin birini
diğeri orada donup kalır
sen de donup kalma
önüne bak
hayat alınır

iki vadi buluşur da
sarılır sular birbirine
sevinçten haykırırsın
haykır
vakti gelince nehirler de ayrılır

haritaların anlamı yoktur
çıkmazsan yola
yol gider sen kalırsın
kalma
ömrün ortadan yarılır

5 eylül / izmit

eksik etekli eylül

günler kısalıyor
döküyor yapraklarını meşe
güneş kendine dönmüş
buz tutmuş gözlerinde
acı

sincapların hazırlığı tamam
kuşlar çoktan güneşe dönmüş
insanda bahar ölmüş
dolaşıyor şaşkın şaşkın
zavallı

günler kısalıyor
uzuyor karanlık içten içe
bilgeye dönüyor dağlar
ak sakallı

günler kısalıyor
toprak kanlı

6 eylül / çaltepe

küflü kapı kilidi

gökte bulut yokken
yağmur bekleme
toprağın kurur
sen kurursun

nehirleri bağladım ben yüreğine
yanılıp da kimseye söyleme

bende söz yokken
şiir bekleme
dilim kurur
ben kururum

sözleri sakladım küflü mahzene
unutup da beni kapıyı çekme

7 eylül / çaltepe

korkuya davet

sincaplar korkuyor dallar yüksek
sığırcıklar kanatlanıyor telaşlı
insanlar boğaz boğaza
kırılamıyor vampirin inadı

korkuyorum
kovuğuma saklanıyorum
karanlık
kentlerden kaçıyorum
yalnızlık
korkuyorum

çocuklar titriyor
annelerin gözleri yaşlı
askerler çatışıyor dağlarda
kırılamıyor vampirin inadı

korkuyorum
soluğuma saklanıyorum
yanık
uykulara sığınıyorum
çılgınlık
korkuyorum

kara yıldırımlar oyunu

kılıçlarımız hazır yıldırım bekliyoruz
yıldırımla fırlayacağız sokağa
o gülüşler bitecek
o bakışlara son

çocuk neşesi de nedir
kedere boyayacağız şehirleri
sesi çıkmayacak bir daha kadınların
şarkılar yasak

kılıçlarımız hazır yıldırım bekliyoruz
yakacağız kitapları
o okumalar bitecek
o sohbetlere son

felsefe yapmak da nedir
kafese koyacağız sınıfları
sesi çıkmayacak bir daha hocaların
şiirler yasak

9 eylül / ankara

bıçak

niyetlenirsin bir yola yol senin değil
gün kendine taze su kendine berrak
dünya güneş sevdasında
döner saçlarını tutarak

haber gelir kesilir her şey orta yerinden
ne gün kendindedir ne nehir
dünya deli divane sarhoş
kendi şarkısını söylenir

niyetlenirsin bir yola yol senin değil
bağlanmış insanlar birbirine düğümler ortak
dünya ay sevdasında
döner ellerinden tutarak

bıçak gelir kesilir söz orta yerinden
ne el kendindedir ne el veren
insan deli divane sarhoş
her gün kendini dilenir

10 eylül / ankara

hastane döngüsü

hastane odalarının kapısı kış
penceresi kış
hekimin telaşı
hemşirenin bakışı kış

hastane odalarına bahar geç gelecek
doktor hemşire
sevinç geç gelecek

acil olan ölüm
acil olan ölüm
haberi yürek delecek

ölüm öğretisi

ölebilirsin yaşam senin değil
ölebilirsin

hikayenin anlatması zor dinlemesi zor
nineler orucunu bozmuş çoktan
kim tutacak hesabını yokluğun
kim çözecek düğümü
hikayenin anlatanı seviyor ölümü

gülebilirsin sevinç senin
gülebilirsin

bilmecenin anlatması zor çözmesi zor
dedeler kırmış bastonu çoktan
kim tutacak yasını soluğun
kim sahiplenecek ömrü
hikayenin anlatanı bekliyor ölümü

eksik söz

saksağanlar ağaçlarda
mezar başında insanlar elleri açık
bulgur serpiyorlar taze taze
saksağanlar telaşlı
mezarcılar alışık

kimi dua okuyor
kimi ağlıyor yanık yanık
bulgurlar parlıyor toprak üstünde
saksağanlar ürkek
mezarcılar sırnaşık

13 eylül / gölbaşı

fısıldayan su

gel toprağı uyandıralım
öpünce filizlermiş tohumlar
su verelim çiçeklere

uzak diyarları düşleyelim
su durunca bozulur derler
nehirleri sevelim

akalım suların gittiği yere
duyulunca bozulurmuş sırlar
fısıldayalım delilere

gel gökyüzünü boyayalım
güneşte renk solar derler
geceleri gezinelim

güneş hırsızı

sabah keyfim yoktu
su almıştı neşemi
kapıyı pencereyi kilitledim
baktım
silinmiş geçmişin nefesi

ben hesapsızım ama
düşünmem öyle gerisini
çekip gittim dağlara
baktım
yüreğimde kamp ateşi

çayın demi yoktu
duman sarmış demliği
günü orta yerinden düğümledim
baktım
bir telaş sarmış herkesi

ben düşünmem gerisini söyledim
hesapsızım biraz
kesip attım gölgemi
baktım
çalmışlar içimdeki güneşi

15 eylül / gölbaşı

kendimle sözleşme

için çatallaşmadan yol ayrılmaz
içine bak
dağlardan önce

yüreğin titremeden kısılmaz sesin
yüreğine sahip çık
sözünden önce

yüreğinde yoksa acı
rüzgardan şarkı olmaz
güven nefesine

16 eylül /ankara

olgun rüya

rüyasını gördüm
açılacak yollar
uzaklardan gelecek günün rengi
taze kokacak sabah

rüyasını gördüm
doyacak içimdeki yoksul
bahara çıkacak erkenci kuzu
çöllere yağmur yağacak

rüyasını gördüm
rüyası rüyam olacak

17 eylül / ankara

sabaha türkü

bu karanlık bu ağırlık yeter
daha kayalaşmaz ki yürek
sonrası sonsuzluk diyorlar
sonsuzluk ölüme benzer
ay da battı bak
göze ne gerek

kalkıp dağları omuzlamalı şimdi
yaşanmaz böyle odalarda tüneyerek
sonrası kader diyorlar
kader sana benzer
gün de yandı bak
söze ne gerek

yol çağrısı

içimde çözülüyor mevsimin yumağı
kuşlar gözlerime taşınıyor
ceplerimde biletler
kim isterse o alıyor

dilimde çözülüyor türküler
nineler odalarına çekiliyor
gözlerinde pencere
gelip geçen bakıyor

bahçemde bağ bozumu
çocuklar üzüm topluyor
yüzlerinde sevinç
kim bakarsa o gülüyor

içimde bir yol çağrısı
gece kulaklarımı tırmalıyor
duvarlarım bomboş
kim isterse o yazıyor

kozada bir gün daha

yarım yamalak konuşuyoruz yarım yamalak
dişlerimizin altında eziliyor sözcükler
ağzımız kapalı
birkaç sözde tükeniyor hevesimiz
oysa sesimizde birikmiş insanlığın haykırışı
bıraksak parçalayacak beton duvarları

yarım yamalak yaşıyoruz yarım yamalak
avucumuzda kirleniyor günler
gecelere sarıyoruz düşlerimizi
birkaç günde yoruluyor hevesimiz
oysa yüreğimizde birikmiş insanlığın sevdası
bıraksak bayrama çevirecek yası

yarım yamalak dinliyoruz yarım yamalak
örtülerin altınsa sönüyor türküler
perdeler kapalı
birkaç renge teslim neşemiz
oysa gözlerimizde birikmiş insanlığın bakışı
bıraksak sarılacak dünyaya gökkuşağı

su çağrısı

kalk
çağlayanlardan atalım kendimizi
sınamadan cesaret bulunmaz

git
bir yüz bul yeniden kendine
aynı yüze ömür boyu bakılmaz

gel
akalım derelerde şırıl şırıl
akmazsa bu yürek ışıldamaz

uyu
düşe boyanalım sarılıp
öyle kaskatı yaşanmaz

21 eylül 2016 / çalpete

sehere ağıt

ben bu dağlara gitmeden önce
yüreğimde kayalaşmıştı günler
ekmek parası
su sevdası
kararmıştı fotoğraftaki yüzler

ben bu dağlardan bakmadan önce
çok büyüktü şehirler
binaların boyası
dükkanların aynası
yılmıştı bakan gözler

ben bu dağları bilmeden önce
kurumuştu içimdeki filizler
onun davası
bunun yarası
kurumuştu kalın kökler

ben bu dağlara gelmeden önce
sanki küflenmişti seher

22 eylül / çaltepe

sisli geçmiş zaman

sis içinde doğmuş
sis içinde yaşar
bilmez aydınlığı gözleri
konuşsa kendine şaşar
sussa gökyüzüne

ömrü kurumuş çoktan
dokunamaz çocuğuna bile

sis içinde yaşamış
sis içinde ölecek
bilmez niçin gömülecek
bilse toprak yanar
bilmezse yüzü

23 eylül / çeltepe

parçacık şifresi

sen baktığında gökyüzü mavi
pamuk pamuk bulutlar
çocuklar cıvıl cıvıl
gençler kanatlanıp uçacak

sen beklediğinde yollar umut
yarın taze
dağlar yemyeşil
bahçe çiçek açacak

sen anladığında yanacak çıra
ömür akacak nehir nehir
ve can
yeryüzüne kök salacak

24 eylül / izmit

kölelik sözleşmesi

neye sahip olursan
onun kölesi de olursun
çeker derinlerine insan nehri
boğulursun

yokluktan yoksulluktan çıkar
özgürlüğün sesi

neyi istersen
onun olursun kendinden önce
çeker iliklerinden göz ferini
kör olursun

boşluktan aylaklıktan çıkar
güzelliğin rengi

sahil tuzu

bu kıyılar
bu derin mavi
bu atlas gökyüzü
aydınlatır yüzümü

kayalıklarda söyler
dalgalar türkümü

bu çakıllar
bu kumlar
çoktan unutmuş dünü
ben nasıl biriktireyim günü
ben nasıl

26 eylül / istanbul

eylül mührü

konuşuyorsun söz küçük
duyunca
dünyam değişiyor

nasıl da büyülü nasıl da sarhoş
söze dönmeden her şey boş

bakıyorsun
iki minik göz
tenimde sevişiyor

nasıl da büyülü nasıl da sarhoş
dokunmasan her şey bomboş

27 eylül / ordu

erkenci horoz

ürkeksen çıkma yola
önce cesaret em karanlıklardan
isteyene şakır sabah kuşları çünkü
ve zaman
cesarete boyun eğer

yalın ayak basmamışsan toprağa konuşma
günaha boyanır gökyüzü
gözün geceye doymadan
sabahlarda haykırma

erkencidir hep yürekte seher
kanıp da kendine aldanma
yaşamın ezberi yok
boşuna kitaplara bakma

isteksizsen yakma ateşi
umutlanmasın karanlığa ağlayanlar
bekleyene ağır yarın çünkü
ve ezilmeyi göze alamıyorsan
kimseye yol açma

yeni yetme yaşlılık

ardanuç'a indiğimde
çünkü inilen bir yerdir
derelerin kopup da geldiği derinliktir
ve atların
arabaların köy köy
sürüleriyle ıslak ayaklı çobanların
titreye titreye girdiği
yürek kadar bir yer
ardanuç
bir avuç

ardanuç'a indiğimde
dereler sabaha şarkı söylüyordu
çünkü dinleyenleri hep hazırdır kıyısında
okul yolunda çocuklar
erkenci dedeler
ve kara kargalar hazırdır
bir tek nineler telaşlı
nineler
gün eler

ardanuç'a indiğimde
daha yeni yetmeydi sonbahar
çünkü yaşlılığın da bir körpeliği var
çıkıp gizli gizli
kale duvarlarında oynar
okuldan kaçar
çayırdan kaçar
ve kara kayalardan bırakır kendini
gelip göğsüme konar
ısınır azıcık
sıcacık

ardanuç'a indiğimde
ömrüm de indi benimle
çünkü inilen bir yerdir memleket
rüzgarların gelip dindiği
ve heyecanların
sevdaların dağ dağ
kara meşelerde ıslık çalan yolcuların
tükene tükene kendine geldiği
yürek kadar bir yer
ardanuç
son uç

büyülü göz tutulması

bu gökyüzünde ne var
baktıkça titrer yüreğimin lambası
kurtlar ulur karanlıklarda
atlar kişner
babama aralanır yayla kapısı
siner çocukluğum yorganın altına
kar tutar annemin yazması

bu gecede ne var
baktıkça açılır yüreğimin yarası
öküz arabaları ota gider gelir
dağ aşar ablamların şarkısı
tüfek seslerinde vurulup karlar
çatılardan dökülür kürek kürek
buz tutar annemin ağlaması

bu bulutlarda ne var
baktıkça
bahara kaçar yüreğimin mayası
gözelerden yıldızlar akar sakalıma
annem uzanır aralarından da
bana bakar
ömrüme ömür katar
saçımı okşaması

ikizler eğrisi

şu sokakta yürüyen adam
benim ikizimdir
avare dolanır gün boyu
simitçiye çaycıya takılır
delilerin piridir
sermayesi espridir
boğulur kendi kahkahasında
bu bir

şu bahçede oynayan çocuk
benim ikizimdir
derdi tasası oyun
okuldan kaçıp suya vermiş kitapları
bir de sopa bulmuş kendine
akranlarıyla var bir hesabı
bu iki

şu çöpleri toplayan işçi
benim ikizimdir
ağzını burnunu sarmış
kilitlemiş kapıyı içten
borç kokusu gelir pencerelerinden
çocukları sersefil
utanılır sorulmaz açlığı tokluğu
bu üç

bu çatıya konan kuş da benim ikizimdir
şu akan nehir
balkonda uyuyan dede
çiçeklere su veren kız
sokakları yürürken yırtan delikanlı
hepsi
hepsi ikizimdir
canı çeken gelir yüzümü giyinir

siriyle sırdaşlık

hey siri
derelerime yatak bul
bul ki
çok yağmur yedi toprağım
kökleri çürük

yorgunum
çektim perdelerimi çoktan
kur saati hadi
kur ki
açılsın sabahın kilidi

bırak yol tariflerini bırak
yolcu bulur yolunu
sen bana rüzgarı bul
yüreğim yanık
yüreğim ikircikli

tersine denklem

karçallara kar çaldım bir avuç
renk kattım yapraklara
göle horon attım
balıklar başladı oynamaya
garip

sakız yapıştırdım köknarlara
toprağın mayası damlasın diye
su verdim derelere
çakıllar oturup
başladılar seyretmeye
ilginç

patikalar açtım yürüsün insanlar
kentin kirinden kurtulsunlar diye
kimi çakala döndü kimi ayıya
korkup ben kente kaçtım
onlar doldu ormana
aykırı

en iyisi uyumak
belki kendine gelir dünya

3 ekim / artvin

su isyanı

bulutlar dökmedi mi
eteklerinden damla damla
biriktirmedi mi dağlar
koynunda kar kar
bu ağaçların
yılanın kurbağanın
kurdun kuşun düşmanı kim

suçu ne ki derelerin
kelepçelemişler arkadan
sürgüne gider gibi
kuşatmışlar duvarlarla

çobanın
koyunun
karıncanın suçu ne ki
düşmüş ker belaya
bulutlar dökmedi mi
eteklerinden yağmuru
biriktirmedi yüreğinden eksiltip dağlar
kar suyunu
hesapsız sahiplenen kim

ezber tahtası

beklerken açılmasını
nice kapılar kapanır içimizde
şen şakrak çocukluk anıları
silinir bir bir
yazılan defterlerde

beklerken gün doğumunu
nice yıldızlar söner içimizde
gençlik heveslerinin kanatları
yolunur tek tek
karanlık mahzenlerde

beklerken filizlenmesini tohumun
çürür köklerimiz derinlerde
her şey kaybolur gider
bir ölüm kalır geriye bir ölüm
o hep ezberimizde

dağlının hatıra defteri

kar
dağlardan önce
dedemin dizlerine yağar
yollar tutulur inlediğinde
ninemin gözlerinde
mevsimler kanar

rüzgar
yapraklardan önce
annemin yüreğini süpürür
ayaza çeker babamın bakışları
kayalarda ufalanır
sessiz haykırışları

yollar
kamyonlardan önce
beni götürür şehirlere
oğlumun ellerinde döner
fabrika çarkları
mezar taşlarına kazınır
göçmen adları

yabancıya türkü

kendinde değilsin sen
gölgende bir kurdun bakışı var
yapraklarda titriyor sesin
ellerin buz
saçakları donduruyor nefesin

nereye gideceksin
yollar kılıç kuşanmış
çarpışıyor göğsünde
heybende azığın bitmiş
kime dileneceksin

gel azıcık dinlen şöyle
yol da biter
ömür de
gölgeler kime yar olmuş
kim güneşe otağını kurmuş
kendinde değilsin sen
kendinde değilsin

7 ekim / ankara

yol ezgisi

artvin'i bıraktım da geldim
ayrıktım
aykırıydım
gün yoruldu derelerde
akşam olmadan ayrıldım

o tepelerin üstünde yangın var
altında altın
zehir kokuyor tacirin nefesi
o köknarlarda bir hal var
ben erken ayrıldım

yüreğimi bıraktım da geldim
yanıktım
yanılmıştım
gün uyudu ellerimde
akşamı sabaha kattım

o vadilerde yangın var
rüzgarında acı
zehir serpiyor tacirin kölesi
o göllerde bir hal var
ben susuz kaldım

buz kırıntısına çorba

rüzgar dinse yağmur yağacak
damlalar okşayacak gölün göğsünü
soğudu hava
su titreyecek
giyinmeden önce buzdan yüzünü

yağmur yağsa hava kırılacak
vedalaşmayacağım yola çıkmadan önce
kimse beklemiyor beni çünkü
şaşırmayacaklar duyunca
yarım yamalak sözümü

hava kırılsa buzlar çözülecek
yalnızlığımı sereceğim kıyı boyunca
cemre düştü suya
gün titreyecek
ağaçlar tanıyacak kökünü

güneş çıksa toprak ısınacak
sürmeyeceğim tarlamı nisandan önce
tohumlarım çürüdü çünkü
hasada çıkmayacaklar
beklemiyorlar artık güzü

9 ekim / bursa

çarpık düş

bekleyen biri yoksa ki yoktur
hangi sevinç
çıkarır insanı yola
herkesin kanadı yüreğine tutunur
çakallar uluyunca

dinleyen biri yoksa ki yoktur
hangi söz
çıkarır yüreği ortaya
herkes sözünden sorumludur
yargıçlar konuşunca

gören biri yoksa ki yoktur
kim inanır yaşadıklarıma

10 ekim / m.kemalpaşa

erkenci baykuş

bak bu çocuk uyanamamış
bu adamın yüzüne yapışmış gece
ve bu teyze
telaşla unutmuş
gençliğini evinde

bu sokak bastonluymuş düşünde
yorganı düşürmüş üstünden
açıkta kalmış güneş
ve güz ayazı
yontmuş ışıkları ince ince

bu annenin bebeği hastaymış
bu işçinin elleri de
bu dünya uyuşuk
bu dünya buruşuk
yarı açık gözlerimde

11 ekim / m.kemalpaşa

küçük tacir

şimdi geldi ya tazesi
silersin eskileri bir bir
alın teri silinmez ama
ateşe atsan da
karanlığa sarsan da
o yürekte birikir

şimdi iklim bahar ya
uzun sürmez
o da eskir

12 ekim / izmit

güzel görme zamanı

kapılar kapanırken yürek açılır
düğüm düğüm çözülür
ömrün kilimi
eller duracağı yeri şaşırır
kırıldığında yüreğin kilidi

bu kadar çirkinlik yeter
artık güzel görme zamanı

kapılar aralanırken yürek havalanır
efil efil eser
sabah meltemi
insan duracağı yeri şaşırır
kabardığında gönül hevesi

bu kadar taşkınlık yeter
artık olgun olma zamanı

13 ekim / izmit

akşam yağmuru

akşamın iki yüzü var
birine bakınca içini dağlar
öbürü iş bitimi sevinci
herkes akşamı
avucunda tutar

akşamın iki gözü var
biri bakınca camlara gökyüzü damlar
öbürü güneşe tutkun
herkes akşamı
kapıya asar

yağmurun da bir bildiği var
orda burda vakit geçirir de
gelip akşamları yağar

kalabalık sonatı

herkesin bir yolu var
akar da gider zamanı gelince
kimini bırakır geride
kimini tanır kendinde
herkesin bir yolu var
başlar yüreğinde

kiminin kaderi yüzüne yapışmış
kiminin gün durmaz yüzünde

herkesin bir sözü var
ses verir güne zamanı gelince
kimini utandırır durduk yere
kimine şan şöhret katar
herkesin bir sözü var
söyler kendine

kiminin yazgısı eline bulaşmış
kimin kuş konmaz çeperine

15 ekim / istanbul

kolsuz saat çığlığı

tik tak tik tak
ne kadar duracaksın sen öyle
hadi çık
çıktığın yerde çığlık
kana boyuyor yüzleri
yazık

tik tak tik tak
ne kadar uyudun sen öyle
hadi kalk
kalktığın ülkede bomba
parçalıyor gençleri
bak

tik tak tik tak
ne kadar yaşamışsın sen öyle
hadi öl
öldüğün yerlerde çiçek
öldüğün yerlerde gülmek
yasak

kızıl saç bilmecesi

saçlarının kızılına bir nehir bağla
akşamlar sığınsın sesine gizli gizli
herkes kendi eksiğini özler bilirsin
gölgeni sil yanmasın ocakta
ve ağla

ağla ki
açılsın kilidi gecenin
dökülsün karabasanlar içinden
siren sesleri duvarlara yapışsın
geçmişini topla sokaklardan
kalmasın ortalıkta
ağla

sonra
saçlarının kızılına bir nehir bağla

17 ekim / aytepe

sessiz dağ

sessizliğin yedi yüzü var içimde
ilki esintiyle gelir hep
görünür uykudan az önce
koca bir dağ çöker göğsüme
koca bir dağ
uçurumlar bırakır yüreğime

suya yansır ikindide diğeri
güz yapraklarına tutunur belli belirsiz
göğsüme akar şelaleleri
göğsüme bağlar bütün nehirleri
bütün nehirler
şarkılar bırakır sesime

üçüncüsü sabah ezanında çıkar sokağa
mezar kazar güneşe erkenden
küf kokan atölyelere kitler hevesimi
gölgeler çeker yüreğime
koca gölgeler
iz bırakır yüzüme

paltomun cebine gizlenmiş dördüncüsü
yüz mü yüzük mü seçilmez kolay kolay
oymalı cevizden çeyiz sandığı
bakır tadı bırakır dilime
bakır tadı
kelepçe vurur dişlerime

beşincisinin elinde para sayma makinası
yolumu düğümler boynumu büker
sırtıma yükler ömrün geri kalanını
koca bir yokluk tüner başımda
koca bir yokluk
dua eder dilencilere

yol ayrımında bekler altıncısı
körpe yıldırımlar oynaşır koynunda
kılıcını dayar da boynuma
hesap sorar kan kuyumcusu
kan kuyumcusu
toz kondurmaz apoletlere

yedincisi mezar taşlarında yaşar
vakitli vakitsiz dolanır ayaklarıma
tökezler içimde yolcular bir bir
ince köprüler gerer geçitlere
ince köprüler
kurban ister ölenlere

18 ekim / çaltepe

yol kenarında dem

konuş ki çiçekler açsın
yoksa bu soluk tükenir taş dibinde
ağlarsın

uzaklara seçildin sen
uzaklarda parlarsın

uzayınca yollar gece damlar araya
ve güneş çeker elini saçlarından
azalırsın

yollara seçildin sen
yollarda kanarsın

19 ekim / izmit

meydana davet

çık tepelere de uçur yüreğini
bulutları mayala
yağmuru oyala
bahara çiçek kat
ben beklerim kışı
budur yakışığı

beklemek ömür çokluğudur
bilgelik yolu
suyun huyudur

çık kırlara da ser kilimini
güneşi boya
ağacı sula
güne neşe kat
ben beklerim akşamı
budur yakışığı

beklemek yarın tutkusudur
sabır uykusu
zaman kurusudur

çık meydanlara da haykır hadi
ben beklerim sabahı

20 ekim / ankara

güzelleme

insan insanı tanımadan çoğalmıyor
açmıyor yamaçlarında çiçekler
suları eğime direniyor
tutmuyor yağmuru bulutlar

güzelliğin yeri ayrı
güzelliğin yeri

insan boşu boşuna doğmuyor
düşmüyor yollara zamansız
tutup ekmeğin iki ucundan
kana bulamıyor ellerini yokluklarda

güzelliğin yeri ayrı
güzelliğin yeri

sürgün sözleşmesi

yalnızsın
aldanma kalabalığa
duvara cama aldanma
yalnız doğdun
yalnız öleceksin
inanmazsan sor suya
su bilendir
silen
direnen
dile gelendir

yabancısın
alış kendine
sonradan tanıdın insanları
denizi toprağı taşı
inanmazsan sor ölüme
ölüm bilgedir
gören
çözen
eşitleyendir

sürgünsün kendine sen
anla bunu
anla ki
ancak anlayan kendindedir

22 ekim / çaltepe

üç çağ rivayeti

bazen ürperir yüreğim ama
korkan ben değilim
çocukluğum titrer kapı arkasında
kaçak yolcular gibi
güverteme gizlenmiştir

bazen isyan eder dilim ama
haykıran ben değilim
delikanlı zamanlarım çıkar meydanlara
tan atışı gibi
karanlıklarda demlenmiştir

bazen gereksiz konuşurum ama
konuşan ben değilim
yaşlılığım konuşur kaldırımlarda
yalnız çobanlar gibi
sohbeti özlemiştir

çok güneş az su

bir gözümü açsam
horozlar da ötecek sabahımda
kıyılarımda rüzgar dinecek
ışığa boyayacağım tan atışını
ve fısıldayacağım kulağına
senin yüzün gökyüzü olsun
çok mavi
az beyaz

bir soluğum yetse
birbirine bağlayacağım ırmakları
patikaları ütüleyecek
kentleri kuracağım yeniden
ve yeryüzünü giyineceğim yüzüme
çok toprak
az deniz

bir uzansam
yorgunluğum da uzayıp gidecek ayaklarımdan
uykusuzluk bitecek
dünyalar kuracağım düşlerden
ve su serpeceğim karanlığa
çok yıldız
az gece

bir dile gelsem
konuşacağım
çok lisan
az insan

24 ekim / izmit

ninelere ağıt

zaman da bükülür yeri gelince
çatırdar gün
ölüler konuşur dirilerden önce
içi dışına döner yeryüzünün
ve ince ince kıyar yüreğini
kara kamçısıyla gece

gözünde biriken yürekten eksilir
duvarları söker ayrılığın elleri
akrepler gezinir göğüs kafesinde
çözülür bağı insanın
ve ağlamak ayıptır sözde
herkes kendi alevinde tütsülenir

insan da bükülür zamanı gelince
ne gidilecek yol kalır
ne görülecek hesap
sonuna gelir ömrün
ve gün gün sayar nefesini ecel
çeker fişi vakti gelince

batık ruhlar kıyısı

gün battı bulut karanlık
dönüyor içimde yüzün
biraz renk biraz ses
ay ışığında damlıyor
kulaklarıma sözün

izlerini takip edemedim
nereye gittin

ay battı su yanık
kıyıda kaldı adın
ben unuttum deniz unuttu
gemiler aranıyor
silinmiş kaydın

her yolun dönüşü varmış
neden dönmedin

26 ekim / izmit

sonbahar haylazı

yapraklar düşüyor usul usul
sonbahar durgun
içimde sorular çalkalanıyor
dağlıyor rüzgar
dağılıyor uykum

kuşlar da göç ediyor sürü sürü
önümüz kış
yolculuğa hazırlanıyor içimdeki yaşlı
dilim bağlanıyor
bu nasıl aldanış

günler geçiyor önümden bir bir
biliyorum zaman az
yaşamayı seçiyorum inatla
çiçek açıyor
içimdeki haylaz

uçurtmanın intiharı

haber uçuruyorum bulutlardan
yüreğin ıslansın damla damla
bu yol kuru
bu yol ıslanmış ter kokuyor
türküler düşmüş dudaktan
yanık

haber alıyorum kuşlardan
korkuyorum uçurum uçurum
bu gün uzun
bu gün durgun küf kokuyor
hükümler verilmiş çoktan
yazık

yeter haber istemiyorum
kopardı ipini uçurtmam
sözüm kaldı
artık

28 ekim / çaltepe

cumhuriyet benim neyim olur

yaylalar benim ebem olur
orada solumuşum dumanlı havayı
uzanıp otlaklarına
tek tek nişanlamışım yıldızları
anlamışım
ağlamışım
ebem kuşağı bağlamışım

dereler benim ustam olur
onlarla aşmışım taşı kayayı
oturup kenarına
yıkamışım bir bir yaralarımı
arınmışım
acıkmışım
göç yollarına yazılmışım

cumhuriyet benim sesim olur
onunla açmışım içimi
oturup çatısı altına
söylemişim türkülerimi
aklanmışım
akıllanmışım
adamdan sayılmışım

karşı kıyı sarhoşu

köprüyü geçiyordum telaşla
rüzgar uçurdu sesimi
sözlerim kaldı arkamda
kimsesiz

ulaşamıyorum zaman çok kısa
caddeler çoktan boşalmış
çekilip gitmiş herkes bir yerlere
habersiz

aynaya baktım korkup
tanıyamadım yüzümü
gözlerim ayrıldı benden
kimliksiz

30 ekim / çaltepe

sabır üçlemesi

yüreğine kar yağdı mı yaz
yaz ki yaz gelsin
sesin çiçeğe dönsün

yüreğin çatallaştı mı sor
sor ki açılsın sabah
aydınlansın yüzün

zamanı geldiğinde sus
sus ki demlensin yarın
tazelensin ömrün

kırık kapı tokmağında asılı şair

akşamdı aksayan bir adam vardı
çekip güneşi evlerden
suya batırdı
tam çığlık atacaktım ki
boğazıma söz takıldı

karanlığın avareleri dolanıyordu kentlerde
kapıları işaretliyorlardı kanlı elleriyle
bir kadın pencereden sokağa fırladı
baktım dudağında ay
tam ışıdı ışıyacaktı ki
gece yüzüme kapandı

anladım bu gece yıllarca bitmez
uyumadan karabasanlara yakalandım
baktım kilitli kapılar
tam tokmağı tutacaktım ki
kar üstüme yağdı

kar toplama baharı

biz çocuktuk
çokluktuk yaprak yaprak
döktü bizi kuzey rüzgarı
rüzgarın soluğu kış
rüzgarın yokluğu
çatlattı damarları

biz çocuktuk anlamadık
yüreğimize birikmiş dağların karı
üşüdükçe sarıldık annemizin eteğine
eteğin rengi gökyüzü
eteğin yeni
sarıp okşardı yüzümüzü

biz çocuktuk dayanamadık
atladık yıldızlardan aşağıya
düştükçe sarıldık bulutlara
bulutun teni ıslak
bulutun eli
terk etti bizi yağmurlara

2 kasım / balıkesir

güneşi isteyen uyanmalıdır

kargalar karaya boyuyor ağaçları, kara kar yağıyor dağlara…
renkleri siliyor sakallarıyla hortlaklar. ürküyorum. içimde
sabır masurası, boyuna kendimi örüyorum. tükenecek
yüreğimin ipi, kırılacak suskunluğun kapısı…

gece ayazında kurumuş ellerim
ay sarkıyor gözlerimden
buz tutmuş dilim
sesim titriyor
öfkeliyim

gündüzleri sarıyorlar zindanlara, gülmek suç. yolları
bağlamış, geçitleri tutmuşlar: yol da yasak, yolcu da…
dokunursan yanarsın, bakarsan dağlanırsın, iğren diyorlar
kendinden, iğren! nasıl iğrenir ki insan kendinden? anlamak
zor, anlamak bölüyor göğsümü boydan boya… kaşlarımın
ortasında yağız atlı bir eşkıya büyüyor, elinde yıldız sarmalı;
katrana batmadan gözleri haykırıyor; bitti sabrın masurası…

o elbiseye sığmaz bu yürek efendi
karalar kargaların olsun
masmavi gökyüzü ister bu gözler masmavi
bahara dolmak ister çiçek çiçek
dokunmak ister
ağız dolusu gülmek
yanmak ister ateşlerde efendi

neden korkuyorsan onun kölesisin, kır zincirlerini! sen razı olmadan kim kelepçe takabilir sesine, haykır! dağları öğütseler de sen büyüt gizli gizli yüreğinde… hadi başını kaldır; sabah güneşe bakanındır.

güneşi isteyen uyanmalıdır
güneşi isteyen uyanmalıdır

göç davası

çocuklar kıyıya vurduğunda
ya kayalarda parçalanacak ciğerin
ya yüreğini mühürleyeceksin
mühür dediğin
ateşin közü
celladın sözü
sen ölümü kimden bileceksin

hırsızlar sevincini çaldığında
ya görmezden geleceksin
ya sokaklara fırlayacaksın çığlık çığlığa
çığlık dediğin
yardım çağrısı
yetim ağrısı
sen ömrünü kime vereceksin

vahşet kapıları işaretlendiğinde
ya çarpışacaksın göğüs göğüse
ya susacaksın kesip dilini
susmak dediğin
zalimin insafı
alimin safi
sen kendini kimden bileceksin

ölüm yüzünü gösterdiğinde
ne diyeceksin
kime ne diyeceksin

4 kasım / izmit

göz bağı

ekmek az
ekmek çok
ekmek yok
kimi isyanda kimi suskun

fabrikalar tıkır tıkır çarklar dönüyor
para az
para çok
para yok
kimi dileniyor kimi yorgun

zindanlar karanlık zindanlar dolu
özgürlük az
özgürlük çok
özgürlük yok
kimi isyanda kimi suskun

günler geçiyor günler hep hızlı
zaman az
zaman çok
zaman yok
kimi telaşlı kimi durgun

ömür bitiyor
ömür az
ömür az
ömür az

5 kasım / çaltepe

aykırı bilme

meyveler olgunlaştı çürüdü
bir bir yapraklar düştü sararıp
kuşlar göçtü çığlık çığlığa
dinlemedim
yollar ayrıldı önümde çok kere
sözler ayrıldı dilimden
fark etmedim
ne zaman yüreğim yırtıldı boylu boyunca
ben ayrılığı o zaman bildim

çatışma haberleri geldi uzaklardan
sela üstüne sela
taştı annelerin feryadı sokaklardan
sezemedim
içimden tabutlar taşındı mezarlıklara
ömürler taşındı
göremedim
ne zaman annem kopup gitti ocağımdan
ben ölümü o zaman bildim

bombalar patladı meydanlarda canlı canlı
yolları kesti eşkıya kara mavzerli
yüzümü örttü gecenin eli
direnemedim
gelincikleri topladılar yamaçlarımdan
kuşları kelepçelediler kanatlarından
bir şey diyemedim
ne zaman sözümü aldılar dilimden
ben isyanı o zaman bildim.

iz sürücü

taze bir dal kırılmış patikada
besbelli biri geçmiş bu yoldan
birinin soluğu yapışmış kayaya
birinin gölgesi köşede kalmış
her şeyin bir izi var belli ki
her şeyin bir dili
nasıl bilmeli

biri ölmüş dün gece belli ki
selası kurumuş selvi dalında
birinin mezarında dua okunuyor
birinin kilisesinde ayin
herkesin bir sonu var belli ki
herkesin bir bitimi
nasıl tükenmeli

biri ekmeksiz kalmış doğduğundan beri
biri tutsakmış zindanlarda
adaletin gözü bağlı diyorlar
adaletin dili kelepçeli
bu düğümü nasıl çözmeli
bu düğümü nasıl çözmeli

göbek bağı

gökyüzü annemin yüzüydü
ilk onu gördüm apaydınlık
o günden beri renk damlar gözlerime

dört nala bir at geliyorsa sisli karanlıkta
babam da geliyor demekti
sular kavuşurdu toprağımda

kar yağmadan filizlenmedi tohumlar baharda
beklemesen öğütmüyordu değirmenci buğdayı
taze somun kokusu bulaşmıştı ellerime
koklamadan bitmedi

bu dünya zalimdi hala da zalim
bu dünyada
kuzgunlar parçalıyordu gözlerini ninelerin
gençlerin dilini koparıyorlardı diri diri
gökyüzü iğrendi

ekmeğin tadı yok bölüşmediğinde
sözün türkünün gecenin
ölenin adı kalmıyor konuşmadıkça ölenin

gökyüzü annemin yüzüydü
ilk onu gördüm apaydınlıkta
sonrası ölmekti

8 kasım / çaltepe

gece haberleri

bu yorgun bacaklar
bu yaşlı dizler
isterse çıkar tepelere
dinlemez kimseyi
ölümden ötesi sonsuz tamam
ama yaşam
arzular her şeyi

şimdi susuyor diye
unutmuş değil haykırmayı
bu çığlık fırlar da mahşere
kırar kelepçeyi
herkes korkar ölümden tamam
ama yarın
umudun gelini

sunucunun dili kilitli
sesi boğuk
o söyleyemez tamam
ama bu sessiz gece
bu yeni ay
belli ki
baharın habercisi

cep hesabı

pınarın başında birkaç çocuk
biri su içiyor avuç avuç
birinin elinde ekmek
ben çekip giderim
bulutlar da çekip gider
gün biter
kalır pınarın başında yokluk

hastane önünde birkaç yaşlı
birinin beli bükülmüş
biri sedyede
ben görmezden gelirim
doktor da gelir
mesai biter
ölüm kalır hastanede

çarkın başında birkaç işçi
biri tutuyor demirleri soğuk soğuk
birinin alın teri burnunda
ben ilgilenmem
patron da ilgilenmez
devletin işi çok
ezilir dişliler arasında çoğunluk

hapishane avlusunda birkaç mahpus
biri volta atıyor duvardan duvara
biri çömelmiş ağlıyor
ben umursamam
gardiyan da umursamaz
gazeteci çoktan uykulu
kalır zindanda mahpusluk

aynanın karşısında birkaç aydın
biri saçını tarıyor
biri sakalını
ben de tararım
herkes tarar
bahaneler çoktan hazır
kalır aynada suçluluk

yıldız toplayan adam

gün çekilip giderken yamaçlardan
kimi donar kalır karanlıkta
kimi ışık toplar yıldızlardan
ben öyle birini gördüm
onun ışığında büyüdüm

gün gelir tükenir çareler yokluktan
kiminin yüreği kayalaşır kalır
kimi yol olur geleceğe
ben öyle birini gördüm
onun yolunda yürüdüm

gün gelir boşalır dehlizlerden karanlık
kimi teslim olur tutar soluğunu
kimi kırar kelepçeleri
ben öyle birini gördüm
göğsümde yıldız ışığı ördüm

11 kasım / çaltepe

merak sınavı

hep aynı yatak
hep aynı kapı duvar
bazen önüne bir sapak çıkar
bu yol nereye gider diye
insan merak etmez mi
insan ki
çok özgür
az tutsak

hep aynı yüz
hep aynı iş güç
bazen biri çağırır uzaktan
oralar nasıl diye
insan merak etmez mi
insan ki
çok kanat
az kök

hep aynı söz
hep aynı dedikodu
bazen kulağına biri fısıldar
bu adam ne diyor diye
insan merak etmez mi
insan ki
çok ilgi
az bilgi

12 kasım / çaltepe

güneye tutunmuş yıldız

uzaklar çekiyor beni
nereye gideyim
bir deniz kıyısı desem ıslak
bir dağ yamacı desem kar
kentlere sığamaz oldum
yüreğim güneye akar

bu duvarlar bu iklim bu ayak izleri
kurutuyor tenimi geçmişin sesi
iyi ki odamda kitaplar var
okudukça sayfa sayfa
içime gökyüzü damlar

uzaklar benden ne kadar da uzaklar
uzaklarda geceye tutunmuş yıldızlar
baktıkça kararıyor gözlerim
baktıkça
tutuşup yanacak kağıtlar

uzaklar çekiyor beni
nereye gideyim
uzaklar benden ne kadar da uzaklar

13 kasım / çaltepe

zel mani

değme aksın içimden nehir
bulutlar boşalsın bulutlar yüklü
aç avuçlarını ıslansın usul usul
ben yağmurda yürüyeceğim
düşledikçe ısınacak titreyen yüreğim
dünyanın bir yerinde şafak vaktidir mutlaka
ben ışığı saçlarından seçeceğim

mavisi olmasa çekilmezdi gökyüzü
değme biriksin renkler göğsümde
rüzgarın haberi vardır kuğu göçünden mutlaka
ben denizlerde izini süreceğim
düşledikçe büyüyecek ömrüm daha çocuk
çöl kuruluğu var boğazında konuş
ben şarkını kıyılarda söyleyeceğim

bir son var ama bilinmez zamanı
bırak yürüdükçe tükensin ayak izlerim
otur da izle akşamlarında gölgem gezinsin
ben canım çektikçe yürüyeceğim
sevinç her yüze yakışır çünkü
kim karanlığı severse sevsin
ben renklere gömüleceğim

kasım sorgusu

kış olur yazı beklersin
içinde tomurcuklanır sıcak
yol beklersin yolcu beklersin
yürek kapından hasret dolacak
peki neyi bekler
sonbaharda düşen yaprak

anlamak ağır yük
anlatmak ağır
bilirsin elbet
çıkılan yol tamamlanacak
bilirsin
toprağın koynunda buz tutsa da tohumlar
baharda patlayacak

ama bilmezsin
bilemezsin
bir ömür taşıdığın içindeki boşluk
neyle dolacak
ne zaman dolacak

15 kasım / çaltepe

yaralı turna iksiri

toplayıp koca bir ömrü
yola çıkma zamanı
hadi durma
siyanür çürütmüş köklerimi
kanadı kopmuş
yaralanmış yüreğimde telli turna
olsun
kulak asma

ben yaylalarda büyüdüm
bir külek yağ
bir yeğin attır mal mülk
gerisini çoktan bıraktık kundakta
hadi toparlan
korkup da zalimden önce
kendine kıyma

alıcı kuşlar havada ölür
toprak kokmaz rüzgar bu yüzden
bırak kendini uçurumdan aşağı
gökyüzü baktıkça büyür
korkup da karanlıktan önce
gözlerini yumma

yola çıkma zamanı
ölüm sinsidir bilirsin
çok oyalanma

emanete bırakılmış güneş

sis var sis göz gözü görmüyor
yüzümü tırmalıyor yağmur serpintisi
yürüyorum yürüyeceğim
çözüldü çözülecek dizlerimin dermanı
bitmedim direneceğim

sırtımdaki yük ağır sırtımda yük
kendimden büyük kendime başka
kuş sesleri duyuyorum ağaçlarda
kuş ezgileri
sözümü bağlayıp şarkılarına
sana göndereceğim

duy duy ki söz dokununca dudağına
gülücükler şakıyacak sokaklarda
güneşi uyandıracak karabasanlardan
duy sen duy
ben yürürüm kara kışlarda
sırtımda bahar
sırtımda yarının tohumları var

sen de düşmek istersen bir gün yola
ölmek için bir neden ara
nedeni olmayanın yükü de olmaz
türküsü de
emanete sahip çık
bırakma ortalığa

17 kasım / çaltepe

salıncak

rüzgar parçaladığında mevsimi
acısı yapışır buzlu camlara
kar düşmeden dağlara
yapraklar düşer
bir yanın toprakta kalır
bir yanın dalda

geçtiğin her köprü sallanıp durur
ölüm gider gelir iki kıyı arasında
sevmenin salıncağı nazlı
durmaz zamanın avuçlarında
bir yanı göğsünde kalır
bir yanı uzaklarda

her günün bir hesabı var
gelir bulur seni uykudan az önce
gece kendinle boğuşursun
gündüz her şeyle
bir yanın isyanda kalır
bir yanın zindanda

oltaya takılı gün

kayalık kıyılarda gün
yorgun balıkçının omzunda biter
bir balık
bir balık daha takılsa oltaya
yeter

kayalık kıyılarda açlık
bir kedinin bakışında erir
bir küçük artık
bir küçük artık daha
gün biter

kayalık kıyılarda dalga
adamın içine vurur
bir güneş daha doğsa
bir güneş daha
can çeker

kayalar durmuş omuz omuza
ne gün umurlarında ne gece
ister öksüz kalsın deniz
ister yüzsüz
ne fark eder

çığlık

annemin mezarında bir gül var
annem o gülü kendi dikti
gül renginde gülerdi hep
gül renginde
günler eteğinde
gideceği yeri bildi

oturup mezarın başında ağladım
yüreğimi bir köknara bağladım

gün dönümlerinde düğümler var
o düğümleri ben çözdüm
onun bunun artığı bulaşmıştı
ayrık otları karışmıştı
üşenmedim
hepsini toprağa gömdüm

20 kasım / m.kemalpaşa

ateş su oyunu

senin ellerin su tenin su
akıp gidersin eğimler boyu
hayra yormalı durgunluğu

benim sözüm ateş özüm ateş
tutuşup yanar ömür boyu
hayra yormalı suskunluğu

suyun derdi deniz teni deniz
ateşin kestirilemez huyu
hayra yormalı uykusuzluğu

21 kasım / izmit

sorguda bir gün

söylediğin sözün
sesi kulağımda
özü yüreğimdedir
dolanır durur sokaklarımı
duvarlarıma yapışır yüzün
silsen silinmez sorsan söylenmez
bu nasıl gülmektir

öldüğün günün
acısı tenimde
hüznü nefesimdedir
dolanır durur ciğerlerimi
gölgeme karışır külün
kaçsan kaçılmaz tutsan tutulmaz
bu nasıl ölmektir

yalnızlık şemsiyesine damlayan ışık

su suya kavuşunca büyür
söz söze
gel de yürüyelim yolları dostum
söyleşe söyleşe
umutlar yalnızlıkta ölür
türküler çürür dilinde
durma öyle kıyıda köşede

bakanın gözlerine dolmaz mı mavilik
haykıranın sesinde yankılanmaz mı vadiler
ve güneş
sabah uyananın yüzüne doğmaz mı ilk önce
sen de kozanı yırt da gel hadi
çık insan içine
korkuların en büyüğüdür insansızlık
insaf eyle

bu karanlıklar bu karabasan bu baskın gece
silinip gidecek zamanı gelince
önce sen gel
önce sen
sonra sokaklar caddeler dolar neşeyle
dereler de çağlamıyor mu
minik damlalar verince el ele
sen niyet eyle
yalnızlığa sürülmeden önce

23 kasım / çaltepe

vazgeçilmezlik buhranı

saçlarını toplayıp tel tel
güneş de çekip gitti
mevsim bitti bitecek
kuşlar göç etti
sen de git
zamanı geldiğinde
sen de git

her şeyin bir sonu var
her şeyin bir bitimi
ne diren kendine
ne zamana gücen
sen de git

gitmezsen ekşir gölgen
suların bulanır
soluğun tıkanır
boşluğu yoktur hayatın
gelir doldururlar yerini
merak etme
git
sen de git

cebinde güneş taşıyan öğretmene

uzun adımları vardı
kitapları ciltsiz
sabahı taşırdı ceplerinde
merdiveni çıkarken bilirdik
türküler oynaşırdı ayak seslerinde
gelir otururdu kürsüye
iç sesimiz

köy okulunun penceresinde
tipi vardı kar vardı
gökyüzü ayaklarımızda donardı
o derse başladığında
güneş dokunurdu yanaklarımıza
ısınırdı içimiz

kimsesiz dağ köylerinde
her şey eksik her şey dilsiz
sadece onun sesi yankılanırdı
uzun gecelerde
ve sadece o
ışık saçardı öksüz gözlerimize
sevgili öğretmenimiz

25 kasım / izmit

yedi uyuyanın büyüsü

donmuş sokaklara yağan karlar
kimsesiz çocukların yanağında yanar
utanır kırmızı kırmızı
kan donar

yedi uyurdan beri
tutsaktır insan yüreği
kim anlar
kim

anlayanların zindanlarda çürüdü kemikleri
sesleri çarmıha gerildi bir bir
ve en çok kara elleriyle
yoksullar çıkardı gözlerini

ilk köleden beri
öksüzdür insan yüreği
kim sarar
kim

saranların ağladı gurbette bebeleri
masal uydurdular bir bir
ve en çok tatlı dilleriyle
anneler söyledi ninnileri
kim bilir
kim

sakallı adam yağmuru

o sakallı adam
o küçük ülkede
büyük öldü

çünkü yağmurlar taşırmıştı ömrünü
damla damla
sahrada da filizledi sözü
asya'da da
kara trenlerle çalınan ışığını sahiplenmişti afrika'nın
çarkları döndüren nefeslerini avrupa'nın

çünkü zamanı bükmüştü insandan yana
bölmüştü ekmeği tam orta yerinden
ve yol göstermişti
yüreği düğümlenene

o sakallı adam
o küçük ülkede
büyük öldü
mazlumların yüreğine gömüldü
çünkü alın teri
her şeyden büyüktü

27 kasım / çaltepe

gölgesiz çatılarda kuzgun gözü

yorulduk yaşamaktan nefesimiz kesildi
akşam gözümüzden feri
rüzgar rengimizi alıp gitti
yorulduk sorgulamaktan
yaşamaktan
yaşlanmaktan yorulduk

gel çay demleyip
yıldızları içelim
susalım gece boyu
bulutları sevelim

yorulduk yaşamaktan nefesimiz kesildi
rüzgar alnımızdan teri
yağmur hevesimizi alıp gitti
yorulduk korkulardan
sorgulardan
sorgulanmaktan yorulduk

gel çimlere uzanıp
baharı içelim
susalım bütün gün
kuşları dinleyelim

kapı pusulası

içten açılır içten kapanır yürek
içten koklamadığın çiçeğin
meyvesini yeme
çiğ tadar
dil yakar
ayak izin olmayan topraklara
memleket deme

söz insanın yüreğini ekşitir
kulak verme gölgeni sevene
aç kalınır da
onursuz kalınmaz
cimrinin elinden bir lokma yeme

derler ki her yolun iki yönü var
sen dönemeyeceğin yola girme
ömrün uçurumlarda çürür
sevdiklerin ölür
yalnız kal ama
bencille yoldaşlık etme

içten açılır içten kapanır yürek
sen sen ol
kapılarda bekleme

29 kasım / izmit

gül yanığı

dağlayan bir renksin şimdi gülde ama aylardan kasım
aralığa birkaç adım varken kızaran yanağımda soluğun
elinde babamın resmi zamanın durduğu o anda
ağlayan aysın ellerime bulanmış damlayan ışığın
şimdi zamanın karnı ağrıyor anne
zamanın nesi var

uyanıp ortasında gecenin söyleşirken mezralardan
ota giden kağnıların gölgesinde iki gözdü bekleyişin
saatler yoktu ki duvarlar temizdi bilekler apaydınlık
yüreğinde birikmiş bir tan vardı attı atacak
ağlayışın başlardı ağlayışın dilimin ortasında bir ocak
yandıkça közlenirdi babamın gözleri karda
gecenin sesi düşmüş anne
gecenin nesi var

şehrin orta yerinde kaç öksüz şarkı vardır ki ırgattı hepsi
kasa kasa tarla taşır uslu çocuktur sıkar dişini
domatesin kırmızısında gizlenmişti kanayan dudağım
ama sen bildin
susardın ve köle değildin kargalar düzenine
su verdin kuruyan göz köklerime gök sevindi sabah sabah
şimdi günlerin kanı donmuş anne
günlerin nesi var

mezarının başında açmış yine gülün ama aylardan kasım
gölgeme baktım göğe baktım içimde bir su kaynıyor
duramaz oldum kendimde içimden yollar çıkıp çıkıp akıyor
yollar bükülüyor yollar ayrılıyor yolların rengi gül
diktiğin gül ağlıyor anne diktiğin gül
güllerin nesi var

30 kasım / ankara

kağıt mezar

kağıt uçaklar uçuruyor kız
pencereden sokağa
eli yüzü yasağa örtünmüş

kağıt sandıklara kilitliyor sesini
kara kara damlıyor yazgısı deftere
ömrü dört duvara gömülmüş

kağıt gibi tutuşuyor küçük kız
dudaklarında annesinin ismi
alevden bir çiçek elinde

kağıt kefenlere sarılıyor kız
göçecek
ateşler ülkesine

1 aralık / ankara

derin ormanların büyüsü

derin ormanlarda bir çığlık çağırır beni
tüylerinde renkleri giyindiğim kuş
söyler türkümü çürük bir kütüğün üstünde
içimde sendeleyen sarhoş
dalları kırar her sözcüğünde
bu dalgınlık bu derin hüzün bu yokuş
babamın mirasıdır yürür benimle
yapraklar yapışır paçama bir bir
çığlıklar kurumuş içlerinde
uçurumun başına gelince
bir haykırış yapışır ellerime

yollar ömürden uzundur giderler benden önce
yılgınlıklar ıslak ıslak sarılsa da dizime
babamdan bilirim susmanın gücünü
ölümü geçmenin tek yoludur niyet
can soluğudur gelir birikir göğsümde

cesaretin sıcak bakışı vardır kanatlanışı vardır hoş
koşar içimde bir yılkı babamın atı babamın kahkahası
nice dağ aşmıştır nice dere nicelerini aşarım ben de
kuş fısıldamıştı omzuma konduğunda bir seferinde
anladım gün doğmadan doğmalı insan kendi içinde

derin ormanlarda bir çığlık çağırır beni
derin ormanlarda sesine hayran olduğum kuş
çeker götürür uzaklara düşlerimi
tıpkı babam gibi
tıpkı babam gibi
büyür dünya gözlerimde

2 aralık / ankara

balkonuna yürek asan göçmen

kış geldi
sesinin donukluğundan belli
oysa türkülere sığmazdı fısıltıların
nefesin dalgalarda köpüklenir
turnalarla gezinirdi

kış geldi
ağır karanlıklar çöktü gözlerine
yüreğin ışığı kesildi
oysa bakışlarından taşardı
yıldızların renkleri

kış geldi kış
ellerin gibi ülkem de titredi
ellerinde gül kokan ülkem
kış geldi
balkona as yüreğini

çapraz sorgu

sanırsın ki bu dünyada
çalışmak var sabah akşam
gündüz gece çalışmak
o halde bu masmavi deniz
bu seyirlik yıldızlar
bu serin çınar altı niye

sanırsın ki bu dünyada
ölmek var yanarak vurularak
yolda depremde orda burda
o halde bu çocuk sevinci uçurtmalar
bu kanat kanat heyecanlar
bu çiçekler niye

sanırsın ki bu dünyada
sınırlar var kapı duvar
tel örgü çeper sınırlar
o halde bu uçsuz bucaksız gökyüzü
bu toprak bu anaç toprak
bal bal meyveler niye

4 aralık / çaltepe

gezginin fermanı

gezginin heybesinde güneş ağır
yol ağır can ağır
dağların kahrı binmiş omuzlarına
kar tutmuş sakallarında
gece sağır
gece
gezginin dilinden sözcükleri alır
alır da kurutup yele verir dudağını

suskunluğa içten mahkumdur belli
su keser ellerini uzatsa
dokunsa buz tutar kırılır bilekleri
camlara yapışır yüzü
yüreğinde gün ağarır
gün
gezginin yüreğinden sevdayı alır
alır da uzaklara eker çiçeğini

her gezginin bir nedeni vardır
hak verir insan oturup anlatsa
herkes kendi zorluğuna katlanır
kendi yolunu tüketir yaşadıkça
ömür ağır
ömür
gezginin soluğundan alır
alır da isteyene verir heybesini

5 aralık / çaltepe

kendi rüzgarında salınan kadın

hadi ayağa kalk da gidelim
gün ağardı ağaracak
dilimiz yettikçe söyleyelim
dizimiz yettikçe yürüyelim
ip boğazında gecenin
sallandı sallanacak

korkunun cehennemden bir yüzü var
soluklansak gelip yüreğimize yapışacak
hadi kalk hadi
hırsızların zamanıdır şimdi
ışık emelim dağlardan usulca
su içelim pınarlardan kana kana
yoksa hırsızlar renkleri çalacak

sülüklerin ülkesinde kaldık yazık
ıslak mı ıslak cıvık mı cıvık
hadi kalkalım artık
kurutalım bulutları ağaç dallarında
serelim güneşe tenimizi
intihara meyilli gökyüzü görmüyor musun
yıldırımların kapıları açık

pişmanlık yapışkandır yıkanmaz yağmurlarla
yakamızda birikir kiri dönüp baksak arkamıza
hadi kalk son kez söylüyorum bak
buruşup sünecek topraklar uyuşukluğumuzdan
perdeyi indirdi indirecek tanrılar arkamızdan
iblisler kentlere dolacak
hadi kalk

6 aralık / çaltepe

kopuk hat arızası

yollar buz canlar buz kış sabahı
kırağı tutmuş ten eller kaskatı
tepelerin ardında güneş uykulu
sarı saçlarını salıp öpüyor gözlerimi
yol tutuyor içim yollar bölüyor beni
soğuk asılıyor kulağıma kupkuru

kıyılarda kum ısıtmıştı kemiklerimi
yaz akşamı yaz sıcağı gün uzun
sarı meltemler birikmişti cebimde
denizler benden durgun
göçmen kuşlar uçurmasa gölgemi
açılmazdı uykum

şimdi caddeler tıklım tıklım duraklar hınca hınç
yollar tıkalı hava kirli kent boğuk
gazeteler sağır insanlar susuyor
açlık kapıları çalıyor açlık kapılarda dileniyor
kaldırımlar ezip öğütüyor yüreğimi
bulutların dili bozuk

7 aralık / çaltepe

kendini bilme ruhsatı

bir yol arıyorum kendime kendimden önce
kıyılarımı tayfunlar vurmuş sularım bulanık
gözlerimi unutmuşum bulutların üstünde
gözlerim
doğduğumdan beri yanık

seçemiyorum kendimi dünya başka bir biçimde
dudağımı çöl rüzgarları kurutmuş perdelerim açık
yüreğimi unutmuşum kumların üstünde
yüreğim
her dem sevdadan sanık

bir kokusu var baharın renginden öte
gökyüzünün göğsü kabarık
dokunsam yıldızlar doğacak ellerime
ellerim
her şeye tanık

bir yol arıyorum kendime kendimden öte
tipiler sürüklemiş bedenimi omzum çıkık
sesimi unutmuşum nehirlerin ötesinde
sesim
ayrılıklara alışık

delilik kitabesi

bana diyorlar ki gitme
ben gitmiyorum duran onlar
zincirlenmişler akreple yelkovana
aynı çemberde dönüp duruyorlar
yakama yapışıp sonra
içeri çekiyorlar

bu çemberin sonu yok
başı yok başlatanı yok
kuş konmaz gölgesine

bana diyorlar ki konuşma
ben konuşmuyorum susan onlar
kilitlemişler sözcükleri korkuluklara
yalnızlıklarına duvar örüyorlar
güneşten çalıp sonra
perdeyi çekiyorlar

duvarların canı yok
rengi yok çiçeği yok
ot bitmez diplerinde

bana diyorlar ki gülme
ben gülmüyorum somurtan onlar

9 aralık / çaltepe

nazlanan iskelet

dal yoruluyor yaprak taşımaktan
bulut yoruluyor
su yoruluyor

insan da yorulur elbet yaşamaktan
bak kayalaşmış zaman
kıyılarda duruyor

göz yanıyor acılara bakmaktan
konuşmaktan kanıyor dil
herkes kendi yarasını söylüyor

bir soluklanalım bir değişsin hava
bir rüzgar çıksın
biz de çıkalım artık yollara

her şey bir avuç toprak
bir tutam anı
herkes başkasını kendinde görüyor

10 aralık / çaltepe

suç bağı

seninle yollarım düğümlendi dur
adımların koparıyor parmaklarımı
dur çözülelim iplik iplik
biz buraya nasıl geldik
sızlanmak neye yarar
suçlamak neye

eksiğim eksiksin herkes eksik
benden öte dünyalar var

seninle yüreğim düğümlendi sus
sözcükler koparıyor dudaklarımı
sus durulsun içimizdeki deniz
iki yabancı değil miyiz
konuşmak neye yarar
haykırmak neye

suçluyum suçlusun herkes suçlu
benden öte yargıçlar var

seninle hesabım bitti kapat
kendimle hesabım var

11 aralık / çaltepe

dilenci gölgesinde kanayan yara

yol bitmezse bitmesin ben yürürüm
ayak izlerinde tükenir ömrüm
söylerim türkümü
isteyen dinler isteyen dinlemez
kimse kimsenin yüreğini bilmez

çiçek koklasam çiçekte eksiğim
yağmurları sevsem yağmurda
sorsam bu dünyaya niye gelmişim
dili olan susar kapatır ağzını
saklar bilen sırrı söylemez

her ömrün tükendiği bir yer var
her omzun taşıdığı bir yük
ben patikamı seçtim yolu biliyorum
isteyen gelir isteyen gelmez
kimse kimseden ömür dilenmez

her ölen için bir ağaç

sen
sen söyleyeceğini söyle ve git
bu yürek acıdan anlar git
ben yanmış toprağıma gözyaşı dökerim
acımı düğüm düğüm sökerim

bu kan yağmuru bu mevsim yazgı değil
gelip geçer memleketimden mevsimler gibi
ama solan canlar durur orada
zaman da donar anne dudağında

sen
sen şemsiyeni al da git
bu toprak yağmur sever git
ben çöllerde ağıt dökerim
her ölene bir ağaç dikerim

aralıkta kök salan sır

duvarlarda sesin kalmış
toplayıp sereceğim güneşe
kurusun
çatladığında toprak
bulutlar duysun

çiçeklerde rengin kalmış
koklayıp üfleyeceğim ateşe
kavrulsun
kırıldığında kalem
yıldızlara savrulsun

seherde yüzün kalmış
uzanıp asacağım gökyüzüne
durulsun
büyüdüğünde çocuklar
adını sorsun

kütüphane eşiğinde oturan dilenci

elimin ölçüsü yok
verince yürekten veriyorum
yürek engin
yürek dingin
hiç eksilmiyorum

sözümün ölçüsü yok
söyleyince içten söylüyorum
dil kıvrak
dil zengin
hiç ezilmiyorum

bilmenin ölçüsü yok
bilince daha çok istiyorum
bilmek sonsuz
bilmek derin
hiç bitiremiyorum

ölümün de ölçüsü yok
öldüklerim kadar biliyorum

15 aralık / çaltepe

yol mektubu

düş önüme gidelim
bu iklim bu mevsim
bu memleket bize göre değil

vitrinleri rengarenk tamam
caddeler tertemiz harika
ama yapışmış arka sokaklara kir
hadi miniğim hadi
yırtacak yüzümüzü bu ikilik

konuşsan kulaklara sığmaz
sussan
tenini tırmalar bu gevezelik
hadi gidelim hadi
çatlatmadan dünyayı sessizlik

daha görmeye doymadı gözlerimiz
sevmeye doymadı yüreğimiz
düş önüme
bu iklim bu mevsim bu memleket
bize göre değil
bitmez bizde delilik

16 aralık / kartepe

dağ ışıltısı

orda her şey kendinde güzel
orda her şey kendinde

günler geçtikçe gözlerimizin önünden
renkleri de soldurup tüketti
kül kaldı neşemizden geriye
herkes eksiğini ararmış ömründe
hadi dağa gidelim
dağ büyüyor içimde

dört duvara bölünmüş yüreğimiz
soluğumuz yapışacak camlara
çoğuz çokluğuz artığız birbirimize
çekip gitsek kim bilecek
sığınıp sessizliğimize

günler geçtikçe yüreğimizden
hevesi de kurutup tüketti
hüzün kaldı yaşanandan geriye
herkes öleceği yeri ararmış zamanı gelince
hadi dağlara gidelim
dağ büyüyor gözümde

orda her şey kendinde güzel
orda her şey kendinde

17 aralık /çaltepe

güneşin yüreğinde patlama

kar örter mi bunca acıyı
bunca kanı damıtır mı topraklar
göğün yüzü çatlamış
yerin yüzü yanık
anneler

anneler güneşin yüreğidir
yazık

kan kanı temizledi mi bunca zaman
öfke öfkeye yendi mi
sabahın ciğeri yanmış
kentin saati kırık
gençler

gençler yarının çiçeğidir
yandık

18 aralık / çaltepe

büyü bozma merasimi

bırak da gel gölgeni
gecenin gözle hesabı yoktur
senin de olmasın
çıkalım biz yollara
zindanda kimse kalmasın

ki uzar kısalır gün
durgun değildir özün

sen nefsini tüket de gel
gözün arkada kalmasın
çıkalım sonra meydanlara
meydanlarda büyür kentler
sokakta kimse kalmasın

en iyisi bırak da git beni
sesin bende durmasın

kapanmayan hesap

daha kıpırdayacaktı yaprakları rüzgarda
daha tadını almamıştı rengin
tam tenine değmişti ki güneşin
kar yağdı dallarına
kar yağdı soğuk
kokusu geldi kefenin

dert ağacın
mevsimin değil

daha söyleyecekleri vardı nehir nehir
daha tadına varmamıştı suyun ekmeğin
tam saçını okşayacaktı sevdiğinin
bomba patladı yanında
bomba patladı yanık
soğuğu sardı ateşin

dert yüreğin
kaderin değil

20 aralık / çaltepe

ustalık beratı

yardım istersin birinden
kimi döker yüzünü kayalaşır önünde
kimi serer önüne yüreğini mavi mavi
sen mavide kal
çiçekli bal

su istersin kurumuşken ağzın dudağın
kimi senden esirger gölgesini
kiminin avuç avuç yağar sözleri
sen yağmurda kal
bir yudum al

geçilmez öyle her köprü
her ateş ışık vermez
sormadan çıkma yollara
kiminin dili bozuktur yüreği lal
bahara işaretlidir kiminin elleri
sen elleri al
kendinde kal

21 aralık/ izmit

en uzun gece

kar yağsın istersin lapa lapa kar
toplanır bulutlar dağın başında
sonra bir rüzgar çıkar bir rüzgar
üfler zamana
çürür umudun

kimin umurunda
kimin umurunda

yüreğin çekilir çıkarsın yola çekim ağır
dağların ardında bahar vardır
sonra bir haber gelir
haber keser zamanı
yüreğin ekşir

kimin umurunda
kimin umurunda

açmışsın açıktaymışsın yokluk kanamış teninde
hastaymışsın ölmüşsün donmuşsun beton üstünde
kimin umurunda
kimin umurunda

herkes değersiz
kendi yokluğunda

22 aralık / izmit

kökler üzerine diyalektik

su içerken eşitiz iyi
gökyüzünü seyrederken gülerken
ve severken eşitiz
kimsenin kimseden acısı az değil
ölmekte de eşitiz
tamam

ama belli ki sen benim gibi değilsin
yediğin içtiğin
giydiğin gezdiğin benim gibi değil olsun
yine de konuşabiliriz
konuşmakta eşitiz

yollar ayrılır yollar kavuşur güzel
kavuşurken de ayrılırken de güzeliz
ama tel örgüler çekmişsin sınırına
ve elinde kocaman bir silah var
bu olmadı
yabancılaştı dilimiz

23 aralık / çaltepe

yüz görümlük

belki kar yağar bugün ve sular donar
yollarda kalır çocuklar sabah olmadan
telefonlar susar
belki senin adını söyler televizyonlar
ve belki ben bugün ölürüm

ölmesem iyi
ölmesem görebilirim gökyüzünü
görmenin tokluğu yok
ölmesem

belki haber gelir de savaş biter
güller açılır çocuk kahkahalarından
balon dağıtırım koşup kapı kapı o zaman
belki herkes çiçek sever
ve belki ben bugün gülerim

gülsem iyi
gülsem sevebilirim yeryüzünü
yeryüzünün eksiği yok
gülsem

belki hastalar iyileşir hastanelerde
yoksullar kavuşurlar ekmeğe
su dağıtırım yol kenarlarında o zaman
belki sen de yardım edersin bir yandan
ve belki ben bugün türkü söylerim

söylesem iyi
söylesem görebilirsin yüzümü
sözün sınırı yok
geçebilir ölümü

24 aralık / izmit

kendine öksüz kalanlara ağıt

sen yamaçlara baktığında
ağaçları sayıyorsun bir iki
ben yamaçları severim
sayılmaz çünkü tohumun sevinci
göğe uzanan içtenlik sayılmaz
ve ben
duramam söylerim

senin gözlerin derindir derin
kapılarını aç görmenin

üç kişi öldü beş kişi öldü diyorsun
durmadan sayılara bölüyorsun zamanı
ben yaşatmayı severim
bilinmez çünkü yokluğun rengi
sonsuzluğun dili bilinmez
ve ben
duramam söylerim

senin yüreğin derindir derin
kapılarını aç sevmenin

25 aralık / çaltepe

yüreğini buluta as

zamanı al üstümden zaman dar zaman ağır
bir türlü bağlanamıyor dünle yarın
gözlerimde birikiyor kanlar
gözlerimde
birbirinden ayrılıyor yollar

sesimi al benden sesimi
sesim içimde yanar dilimde yanar kundakta yanar
dudağımda birikiyor damla damla çığlıklar
ben lal oluyorum
dilsiz kalıyor çocuklar

gece geç kalıyor sabah hep erken
kulaklarım dolu kulaklarım tıkalı kulaklarım ne anlar
yumruğumda birikiyor sel sel öfke
ben deliriyorum
akılsız kalıyor kitaplar

yorgunluğumu al üstümden ben ben olayım
çiçekler çiçek olsun sular su ve parlasın yakutlar
kendi kuyumda göğe öksüz kaldım
çok uzaktan geçiyor kervanlar
beni nasıl bulacaklar

26 aralık / çaltepe

ışıkların altına kök salan sabah

büyüdüğümü anlamadım dünya eskimiş çoktan
yankılandığı duvarlarda sesimi tanıyamadım yorgunluktan
aynalarda yüzüm parçalanıyor ben baktığımda çocuk
izlerimi silen bir gölge uzanıyor ardımdan
yüreğimde ülkem kanıyor dudağımda söz uçuk
bana elini uzatma

avuçlarımla su taşıdım ömrümce kuytu ırmaklardan
yetemiyorum gökyüzü çatlamış pul pul susuzluktan
yetemiyorum içimi çöller kapladı çocuk
nefesim toprak kokuyor ömrüm cellatların insafında
kozalaklarda saklıyorum çiçekleri susuyorum çoğunluk
bana öyle bakma

renk bekçisinin gözleri oyulmuş uykusuzluktan
sabahları çalmış ölüm bezirganları kundaktan
sokaklarda urganlara asılmış sözlerimiz çocuk
korkularımızı mandallamışlar kuş kanatlarına
gülmeyi sürgün etmişler uzak ülkelere içimiz buruk
bana hesap sorma

suçladığın ben değilim sürünen bir nehirdir çıkmış enkaz-
dan
boşluklar kalmış içimde korkular sızıyor kapı altlarından
ciğerimi yiyor kuzgunlar korkuyor kapılarda çoluk çocuk
anılarımı kemiriyor sıçanlar arka sokaklarda
sen zamanına sahip çık nasıl olsa birini bulur suçluluk
bana mezar kazma

gezginin mendili

güneş sönünce yüreğinde duramaz insan
bir yerler çağırır bir yerler hep saklanmıştır ömründe
sudan mayası insanın dayanamaz ki eğime
bak çekiyor sabah beni sarılmış ellerime
senin de canın çektiyse hiç durma
gel benimle

ömür dediğim gün doğumudur batar bir gün elbette
her hesap biter ölenle birlikte kaygıların boş
bir yerde kaldıkça gölgene boğulursun çürür köklerin
bak yeni şarkılar söyleniyor gezmediğin şehirlerde
senin dilin de bayatlamışsa hiç durma
konuş benimle

geride kalan dündür çürümüştür ölümün yüzüdür
dokunma kalsın her yaşanan gibi kendi yerinde
cesaret insanın kanadıdır gözünün yettiği yere uçurur
bak alıp götürüyor beni de rüzgar bilmediğim memleketlere
senin yüreğinde de çıktıysa bir meltem hiç durma
düş önüme

28 aralık / çaltepe

fısıltıda güneşlenen su

suya dokun ki teni tazedir her dem
büyüsü akıştır ve çekip gider haber etmeden
yılkılardan almıştır ruhunu
sevmez durgunluğu
suya dokun
açılsın uyku

suya bak ki yoktur başı sonu
anası yoktur ve bilinmez nerede doğduğu
ışıktan almıştır tenini
sevmez bezginliği
suya bak
açılsın yolu

suyun dilini öğren öğrenmekse niyetin
bilgeliği sonsuzdur ve avucuna damlar isteyenin
göklerden almıştır sesini
sürmez gölgelerin izini
suyun dilini öğren
bitsin soru

taş üstünde zaman kıyımı

rüzgarın sesini topluyorum çalılardan
sus
daha şarkıları mayalamadım dilimde
ölüme de ilaçmış diyorlar
söz serpeceğim üstüne

cebimde bir tohum saklıyorum
sır
içine sığınacağım tipi zamanı
aya ulaşırmış filizi diyorlar
üzerine yazıyorum sevdiklerimin adını

sana emanet ediyorum gözlerimi
sakla
bahar gelecek baktığın yerlere
güzellik eksik kalıyor diyorlar
birine vermedikçe

denizlere bıraktım kulaklarımı
yeter artık konuşma

30 aralık / çaltepe

yalnız gezerin ıslak kibriti

uzun zaman önce başlamıştı yolculuğu herkesin
adımlar kısa
anlamlar derin
uzun zaman önce tükenmişti saatleri
bilmelerin

yoksa boşuna mı sorar çocuklar soruları
boşuna tarar fenerler boşlukları
insandan başka ölçüsü yok ki hiçbir şeyin
yanıt kısa
soru derin

sevmeyle tükenmez hayat herkes bilir
bakmayla tükenmez gökyüzü
göz fakir
dil zengin
çoktan ıslanmış kibriti
yalnız gezenin

gidenin ardına dökülen su

duruyorum duruyor kitaplık ve duvar
yazdıklarım duruyor uzakta heybetli dağlar
ama yaşadıklarım
yaşadıklarım eksik
belli ki içimden akıp giden bir şeyler var
ve bir şeyler daha
yüreğim ezik

anlatmak gerek belki de ama anlatamam
sözcükler tamam dil aynı dil
ama anlattıklarım
anlattıklarım hep eksik
belli ki içimde kapalı kapılar var
ve bir çok kapı daha
anahtarı yitik

sözlerimi emanet bırakacağım avuçlarına bu daha iyi
elbiselerimi asacağım ağaçlara kargalar giysin
ama sesim
sesim yüreğime ilişik
belli ki benimle göçecek bir şeyler var
ve bir şeyler daha
dudağımda çentik

1 ocak / çaltepe

ölüm çekimi

o öldü onlar ölüyor
sen öldün siz ölüyorsunuz
ben öldüm biz ölüyoruz
her sonda kendimizi görüyoruz

2 ocak / çaltepe

baykuş mevsiminde kara büyü

denk geldikçe konuşacağız demek ki
denk geldikçe bakacağız bulutsuz gökyüzüne
gölgelere kıvrılacağız
tenimize güneş değmesin
köşelere sığınacağız
denk geldikçe uyuyacağız demek ki
bundan böyle

bundan böyle çıkmak yasak kalabalık caddelere
konuşmak da öyle
durduk yere sallanmayacak elimiz kolumuz
bir düzen vereceğiz nefesimize
duyulmasın sesimiz soluğumuz

denk geldikçe seveceğiz renkleri ay kuşağında
denk geldikçe sevineceğiz saklı odalarda
dudağımızı kilitleyeceğiz
kelepçe takacağız fısıldaşmalara
denk geldikçe yakacağız ateşi belli ki
göç ettiğimiz topraklarda

göç ettiğimiz topraklarda yasak türkü söylemek
sevmek de öyle
durduk yere dokunmayacak birisine kolumuz
peçeler giydireceğiz tenimize
anlaşılmasın varımız yoğumuz

3 ocak / çaltepe

sabaha yürüyenin türküsü

gökyüzü mavi kaldığınca
yaşamak için umut vardır
vardır gözde birikmiş renk
yürekte cesaret
vardır
ay ve güneş tanık

karanlık içse de sesimizden sevinci
bu bir gecelik saltanattır
göğsümüzde kabaran çığlık
haykıracak sabahı
sabah vardır
sabah vardır
dağlar buna tanık

dizde derman kaldığınca
yürümek için yol vardır
vardır göğüste kabaran istek
peşimizden gelecek
birileri vardır
birileri vardır
bu topraklar tanık

sakalını mevsimlere kaptıran meczup

her mevsimin bir şarkısı var dinle
yüreğinde titrer kış kar yüzüne döküldükçe
su donar söz de donar
yol donar yolcu da
çiçekler kanar içten içe
sen
tohumun sırrını bil ama söyleme

bahar çılgındır en beklenmedik yerlerden fışkırıp gelir
gelir dansa kaldırır kelebekleri ve aşkı
ateş kimin yüreğindedir en iyi o bilir
rüzgarla okşar tenini kışkırtır
sehere kurar tuzağını
sen
camı kır ama bekçiye görünme

çekilir suyu toprağın yaz boyu sıcak
yakacak ne bulursa sarıya boyar sam yeli
pul pul olur yaşlıların elleri
dokunsan kırılacak
bitmez eteklerinde biriken hikayeleri
sen
dinle ama sözünü bölme

hazan gelince çalarsın sazını
nazını bırakır yapraklarla konuşur renkler bir bir
çekip gider yuvasına herkes toplayıp elini ayağını
göçmen kuşlarda yokluğun kederi gizlidir
sen
yokluğu bil ama dilenme

bastonun izlerine dökülmüş isyan

ya gözlerim bozuk
ya sis basmış günü
seçemiyorum yağmurun altında
bahara çalan yüzünü
ihtiyarlık
can fukarası ihtiyarlık

oysa görecek ne çok şey var
çıkılmamış dağlar
yürünmemiş yollar

sözlerim mi büyüdü benimle
kulakları mı küçülüyor torunların
sekip geçiyor yüzlerine cümleler
tutunamıyor ellerine kaygan bakışların
ihtiyarlık
söz fukarası ihtiyarlık

oysa anlatacak ne çok şey var
söylenecek ne çok şarkı
dillenecek anı

ihtiyarlık
kör olası ihtiyarlık

sokak satıcısının yol tarifi

sokakların bir dili var çıkan bilir
yoksullar kambur yürür daima
keder süpürür güvercinler ardı sıra
ve gölgeleri sakınır vitrinlerden
ekmek ararlar kaldırımlarda

zenginler sokaklarda istisna
arabaları gelir geçer ara sıra
okul çocuklar olmasa sokaklar sönüktür
koşanları saymıyorum
kedilerin arkasında

yaşlıların zamanı yavaş
sokaklar uzar onlar adım attığında
asfalt hep soğuktur
titrer iskeletleri
paltoların altında

gençler çıkmazsa bahar da çıkmaz sokaklara
ne türküler söylenir
ne şarkı düşer perdelerin ardına
şiir duvarlarda kirlenir
gelip geçen okumazsa

sokakların bir dili var bir de haykırışı
ara sıra hatırlansa da

7 ocak / izmit

emanetçimin dramı

çocuklardan sevinç dermiştim
peşlerinden koşa koşa
biraz da kahkaha
bombalar patladı
kaldılar kan altında

yıldızlardan tohum toplamıştım sonbaharda
biraz da gökyüzü
tam sürgün vereceklerdi
kaldılar kar altında

bahara borcumu nasıl öderim
korku yüzümü çalmış
güneş çürümüş
ıslak toprakta

8 ocak / çaltepe

bebeğini bekleyen anne sessizliği

zaman da akıp gidiyor içimizden
gel
yerin hazır
yurdun hazır
gel

bak sular süzülüp geliyor dağlardan
bulutlardan yağmur damla damla
güneş elini uzattı omuzlarımdan
gel

bekleyenin gözünü oyuyor saat
bekleyenin yüreği yanık
durmadan tütüyor
gel

geç kalırsan
yosun tutacak yanaklarım nemden
kuruyacak gözlerim beklemekten
söz tükenecek
gel

yüreğinde zindan büyütenlere isyan

yağmurda ıslanma diyorlar bana
karda yürüme
ağız dolusu gülme
çıkma sokağa diyorlar çıkma
sevme
şarkı söyleme

içimde bir çılgın yok ki benim
herkes gibiyim
herkes kadar eksik
herkes kadar fazla

sorma diyorlar sorma
her soru sorulmaz ortalıkta
her kulağa söz söylenmez
gözlerini kapa diyorlar sonra
her şey çırılçıplak görülmez

içimde bir köle yok ki benim
konuşanla konuşsun
görenle görsün
siz kapınızı kapatın
ben çıkarım yola

10 ocak / çaltepe

yol ayrımına dikilen tabela

yol ayrımında durmuş bir gölge bekler
yol ayrılmış iki gözde yürek çatal
soracak biri yok yıldız yok pusula yok
kaderi sıkışmış nefesine
soluk alacak vakit yok

kar örtmüş izleri sözleri uçurmuş çoktan rüzgar
yaşlılar çekilmiş odalarına çocuklar oyun oynar
birkaç ışık görünüyor uzakta belli belirsiz
sessizlik buz tutmuş çakallar ulumaktalar

yol ayrımında durup beklemek de ne
yol ayrılırsa seçer gidersin birini
alıp eline kaderini gidersin
ağlamak yok sızlamak yok pişmanlık yok
gidersin sıkıp dişini

kar örter ayrıntıları renkler toplanır bir araya
tahammül kalmaz farklılıklara boyarsın yüzünü
günü verirsin gecenin emrine
gömersin sırrını yıldızların içine

yol ayrımında durup bekleyen de kim
yol kalmamış can kalmamış yaprak kuru
su yok yağmur yok bahar daralmış
eğimleri silmiş sihirbazlar el çabukluğuyla
bu durgunlukta soru soran kalmamış

11 ocak / izmit

mevsim makasçısının intiharı

bir bahar doğuyor içimde bir bahar ve kar beyaz çiçekler
gözlerimi seviyor bütün renkler bebeklerin elleriyle usul usul
dilimden düşmüyor ninnileri sakalımda uyudular kış boyu
ve dönüşüyorlar şimdi içimde kozalarında kelebekler
göç zamanı
biliyorum göç zamanı
kanatlarında yağmur getirecekler

kanatlarında yağmur getirecekler
biliyorum gün döndü
gün döndü
toprağı kazıyorum tohumlar için ama tohumlar güz kokuyor
ayvaların tüyleri duruyor üstlerinde siliyorum mendilim ıslak
içim geçiyor uykulara teslim ediyorum filizleri rüzgardan
kaçırıp yol seriyorum gezginlerin önlerine
güneş öldü durmak yasak

biliyorum mevsim makasının bekçisi yok artık ve acemi ellerim
kuzuların neşesini çekiyordu galiba kendine emin değilim
ve yol veriyordu katar katar bulutları sırtlanmış trenlere
ama ben çok acemiyim

ama ben çok acemiyim
kalmasın yükü hayatın üstüme kalmasın biri yetişsin
türküleri unutabilirim ama
nehirleri düğümleyemem gökkuşağına
biri yetişsin göğü kaldıramam omuzlarımda her sabah
ve gelincikler öksüz kalacak ortalıkta
biri yetişsin
biri yetişsin

12 ocak / çaltepe

kimsesizin kime ihtiyacı var

su suya karışmaz bazen ipliği ilmeği başka
ses sese alışmaz sözü sözcüğü başka
baharım yasta gölgende çiçeklerim ölüyor
heybende yılanlar kaynaşıyor kervancı
ben senin yolunu bekleyenlerden değilim
değilim ve olamam

kölelerinin zincirleri parlıyor ay ışığında ve acı
dağlanmış dudaklarında geceyi parçalıyor çığlıkları
yanık etleri kokuyor mührünü basmışsın yüzlerine
kimi kapamış gözlerini de koşuyor peşinden ağdalı
gün iniyor baktığın pencerelerden kervancı
gün iniyor ben senin baktığın yerlerde değilim
değilim ve olamam

çekildim bulutlardan yağmurlardan ve yollardan
kentlerinden çekildim avucuma sığıyor nefesim nasılsa
kat kat binalarından soyundu gözlerim çoktan
merasimlerinde çınlıyor kulağım uğultudan kervancı
sen nereye gidersen ben orda değilim
değilim ve olamam

bu dünya büyüktür gözlerinden de büyük
can değil kölelik yüktür çekilmez bu ömür efendinin ardında
gidilmez yerlere de gidilir geceleri de yürünür
günün tapusu yok ölümün kılıcı kimseye verilmedi hancı
minnetsiz yaşanamayacaksa gerekirse ölünür
senin yalağından su içecek değilim
değilim ve olamam

13 ocak / çaltepe

gidenlerin arkasından türkü

bak omzumdan bir kuş uçtu bu sabah
bulduğu onundur bıraktığı benim
bir dilenci avuç açtı uzaktan
istediği yokluktur
yük olur vereceğim

şimdi bir yolcu bindi otobüse duraktan
yolu kendinindir
yokluğu gözlerimin
başka dillerde konuşur durur
unutmuş dilini memleketinin

bak omzumda taşıdım dostumu mezara
bulduğu nedir bilemedim
fısıltılar duyuyorum arkasından
yüreğimde anılar ağlaşıyor
bir türlü teselli edemedim

gidenler gitti ve belli ki gitmeliydiler
yokluklarını biriktirdim ceplerimde
sesimde demleniyor yarın
dinleyen olursa
türkü söyleyeceğim

14 ocak /izmit

üçlü çark taklası

göklerde bir çark var döner durur
yüzüme vurur yıldızların ateşi
mayasını kim katmış
çarkı kim yapmış bilmem
bilemem

tarihte bir çark var çoktan kurulu
çıngılar serper ölülerin ateşi
bıçağını kim bilemiş
suyunu kim vermiş bilmem
bilemem

içimde bir çark var iki kutuplu
yüreğimi ezer med cezirleri
hesabı kim yapmış
acıyı kim katmış bilmem
bilemem

avuçlarıma ölümüm kazınmış
istemem isteyemem

yandıkça yollara yağmur taşıyan adam

yağmuru seviyorum sesinde büyüyor gözlerim
tenimde çiçekler açıyor o ben değilim
bulutları okşuyorum damlalarında
yağmuru seviyorum
ıslak dallar altında

ateşi seviyorum alazında büyüyor yüreğim
gençleşiyorum sıcağında oysa yaşımı çoktan aldım
ağaçları kutsuyorum küllerinde
ateşi seviyorum
soğuk karanlıklarda

yolları seviyorum akışında tazeleniyor sesim
türkülerini ezberliyorum uzağa gidişlerin
özlüyorum bütün kavuşmaları
yolları seviyorum
kuru yalnızlıklarda

yaşamayı seviyorum derme çatma orda burda
yaşadıkça su oluyorum ırmaklara karışıp
yaşadıkça yol oluyorum dağlarda
yaşamayı seviyorum
yağmurların ardında

16 ocak / çaltepe

yürek ağacında soluklanan kuğu

diyorlar ki bana gel
uzaklardan gel dağlardan gel
yağmurla gel baharla gel
kendinden geçip gel kendine gel
kendimi bilsem geçeceğim
kendimi bilsem
kendimde baharı seçeceğim

yol ayrılmaz ayrılan sensin diyorlar
ayrılıyorum ama her gün her sözde
ayrıldıkça kökünden çatırdıyor yürek ağacım
yürek ağacım
dalları kuğu renginde

diyorlar ki bize gel
hep gel her zaman gel
peşimize düş de gel gölgeye tutun da gel
içimden gelse geleceğim
içimden gelse
izleri sileceğim

ömür bitmez biten sensin diyorlar
bitiyorum ama her gün her bakışta
yaşadıkça çözülüyor yürek bağım
yürek bağım
sarılıp asıldı çaputlara

diyorlar ki
sahi ne çok diyorlar
yol bitti
bilmiyorlar

17 ocak / çaltepe

dağ sularında alıcı kuş söylencesi

beni dağlar çağırır alıcı kuşlar çağırır bazen de su
ben dağları severim alıcı kuşları severim ve en çok suyu

su sesimde dinlenir yüreğimden süzülür de gelir
rengime gizlenir açar yolumu
su gözlerimdir
su sözlerim
su ustam
tastamam

teslim ettim gökyüzünü çoktan alıcı kuşlara
kanatlarımı çoktan astım bulutlara
kuşlar ahretliğimdir
kuşlar geçmişim
kuşlar atam
şaman

her soluğumda kabarır göğsümde dağlar
yıldızları içerim zirvelerine çıkar
dağlar yarimdir
cesaretim
dağlar yaram
anam

ben dağlara güvenirim alıcı kuşlara ve çoğunluk suya
özümü verdim
sözümü
sırrımı vermem sorgucuya

dervişin yol ezberi

bir ihtimal gelirsin benimle yol herkesin
bir ihtimal el ele açarız yatağını nehrin
ve gökyüzünün rengini
yeşile boyarız bir ihtimale bağlayıp
yaprakları maviye

bir ihtimal güneşi taşırız omuzlarımızda bakan göz için
bir ihtimal uçururuz perilerini düşlerin
ve zindanları
ışığa asarız ıslak ıslak
dolaba koyarız katlayıp yasakları

bir ihtimal ben ölürüm sen de ölürsün gün belli değil
bir ihtimal yürürüz ayın tozlu ovalarında
ve insanlığın umudunu
kuyruklu yıldızlara bağlarız
cebimizde taşırız suyu

bir ihtimaldir yaşamak bunu herkes bilir
yarın bir ihtimalden fazlası değil
ve geçmiş de öyle
ama bağlanmayı seviyor insanın huyu
kapanıyor gölgesinde kuyu

ihanet çağırısı

annem fısıldamış kulağıma ilk önce
annemin sözünü bildim
annem dilimdir

güneşe çıkarmışlar zamanında
güneş değmiş yüzüme
güneş tenimdir

yemek vermişler memeden kesilince
havasını solumuşum suyunu içmişim
ağız tadım memleketimdir

şimdi soyun diyorlar bana
dilinden soyun
teninden memleketinden soyun
geriye kalan kimdir

20 ocak / çaltepe

yarını mayalayan yeni yetme bulut

biri patikadan yürümüş ben de yürürüm
ayaklarım ellerim her şeyim tas tamam
birinin gözlerini çiçek bürümüş
biri kanatlanmış sözlerinde
ben de kanatlanırım ben de

vazgeçenler kalsın geride
dağların zirvesine eserim
emekleyerek gelirim dinlenerek gelirim
ömrümü toplayıp gelirim ama gelirim

biri yolları çevirmiş düşlerine ben de çeviririm
yüreğim isteğim her şeyim tastamam
biri avuçlarında gökyüzü büyütmüş
biri paslı hançerlere germiş göğsünü
ben de göğsümü gererim ben de

ürkenler kalsın geride
yarının tohumunu yüreğime ekerim
susarak ekerim gözyaşı dökerek ekerim
yanarak ekerim ama ekerim

dün helal olsun orda kalmak isteyene
benimkilerini de veririm

21 ocak / çaltepe

ağustos böceklerine ninni

içimizi eze eze geçiyor mevsim mevsim kış
olsun
yağdıkça omuzlarımızda birikiyor kar
rüzgar yüzümüzü yontuyor boyuna
kirpiklerimizden sarkıyor buzullar
sen yoksun

yüreğimizde gizlenen bir bahar var
bir bahar
yaşlı dağlar bilir bunu yamaçlarında çiçek çiçek
toprak bilir
döner de gelir uzaklardan güneş
uzanır okşar saçlarımızı
çocuklar yine gülüverir

boğazımızı sıka sıka daraldı günler günler kara
olsun
geldikçe haberler saplanıyor ciğerimize bıçak
kan sızıyor yaralarımızdan sessizce
yüzümü asıyorum pencereye
korkuluk olsun

yüreğimde gizlediğim bir isyan var
bir isyan
yaşlı meydanlar bilir bunu gürül gürül
sokaklar bilir
döner de gelir saklandığı yerden şarkılar
tüylerimiz diken diken
gençler yine gülüverir

kar soğuğunda aykırı düşler

derinden akıp giderken o bilinmezlik
yapraklar gibi düşme rüzgar derdine
her çağrıya koşmak ister içindeki delilik
izin verme
de sus
sus da dinle suların akışını
mevsimlerin çözülüşünü gün dönümlerinde

derinlerde çözülürken ömrün iplik iplik
taban sürtme mal peşinde
hep hesap tutar içindeki hinlik
izin verme
de bak
bak da anla yıldızların nakşını
buzların çözülüşünü deniz memleketlerinde

derinde kanarken yüreğinde çizik
dökme irinini sevdiklerine
her eğime akma niyetindedir o ateş
izin verme
de dur
durulsun kasırgalar nefesinde
hayat yorulsun senin yerine

23 ocak / çaltepe

uzaktaki arkadaşa mektup

toprağın ısınmasında bir hal var bir hal
eski zamanların kokusunu taşıyor rüzgar bahardan önce
güneş sıkışıp duruyor göğsümde doğumu gelince
bir hal var mevsimde bende bir hal var
uzaktasın
ve uzaklar yakınlaşmıyor acı haber gelmeyince

şamdan acemden çöl tozları yağıyor tenime
dallarımda birikiyor korkular kuşlardan önce
bir hal var bu saatlerde sabah ezanında durdular
seheri yakmışlar kezzap atmışlar üzerine
uzaktasın
ve uzaktan anlaşılmıyor yaralar el değmeyince

sözler düğümleniyor çamaşır iplerine sözler neşesiz
kapı önlerine çıkmıyor çocuklar paltoları askıda
nişancılar bekliyor bombalar sıralanmış yeleklerde
bir hal var ülkemde bir hal göz bağlıyor
uzaktasın
ve uzaktan bakmıyor kimse kederli yüze

bu kadar kar kaldırmaz bu çatı çökecek çatırdıyor
dağılıyor tarih dağılıyor halkım söz dağılıyor
bir hal var kentte kayboluyor sesim kuytu yerlerde
gözlerim bağlı ellerim bağlı yıkılmışım diz üstü
uzaktasın
ve uzaktan geçilemiyor mermilerin önüne

hesap

güneş benden gölge ister toprak alın teri
yol yürümemi bekler
ben ne edeyim
çıkmaz yollara saptım
kayadan toprağı kazdım
el açmış pencereler
gün doğmaz ki gölge vereyim

bezirganın derdi başka
çığırtkanları salmışlar sokağa
kimi para der kimi kavga
ben ne diyeyim
bilgi ateşinde yandım
derin düşünceye daldım
isteyen yok ki can vereyim

sorgu şelalesinde akşam

kim çıkarsa yola ondadır gözlerim
onla gider
onla gelirim kendime
kim dokunursa çiçeklere
dokunur ellerim birlikte
renk de benim
diken de

kim soru sorarsa ondadır sesim
merak ederim
cevap beklerim

kim kendinden vazgeçerse hesapsız
ben de onunla vazgeçerim
sevinçte kalamıyor felek insafsız
kim terk ederse yazgısını
ben de terk ederim
suç da benim
günah da

kim ölürse onunladır nefsim
merak ederim
cevap beklerim

26 ocak / çaltepe

kaval sesine kervan türküsü

yükünü alıp da gelen kervan
yıkar yükünü de gider ufka doğru
gözlerinde su kaynayan bulut
ağlar da döker yağmuru

bu ince soluklu rüzgar
bu kasırga bu poyraz
savurur eteklerinden yaprağı tohumu
bu buz tutmuş kaşlar
bu kirpik bu bakış
çeker yüreğimden can suyunu

göçmen kuşlar deryalardan
bulur da gelir yolunu
bu ince ince yağan kar
bu kış bu boran
çürütemez toprakta tohumu

yükünü alıp da giden kervan
alıp da götür içimdeki boşluğu
alıp da götür
bu dalgın bu yılgın
biçare sarhoşluğu

27 ocak / çaltepe

gölgemle söyleşi

bana geçmişten söz etme yoruldum artık
aklında kalan senin geçmişin
ben çoktan aktım o ırmaklardan
dönüp ayak izlerime bakmam bir daha
düğümlenmiş ipleri dokumam asla
bil

bana yol gösterme yeter artık
ben çoktan seçtim yolumu
rüzgara yağmura kulak asmam asla
yürür giderim uçurumlardan
hesabın varsa benden yana
sil

beni bana anlatma artık
kim kendinden daha iyi bilir gideni
sesimi dallara astım çoktan
sözümü serptim toprağa
terk edeceğim geceyi
sefil

maviyi arayan sabah dilencisi

bu yollar bitmez belli ki ömür çok kısa
gökyüzü derin yıldızlar sayısız
ortalıkta duran bir şey de yok
akıp gidiyor gözümün ucundan her şey
ne bileyim

bildim desem anlatamam söz kaygan
kimi dokunuyor kimi sekiyor kulağından
dönüp bakmıyorsun bile
söylenecekler sığmıyor dile
ne diyeyim

ne desem başka bir anlam başka bir eda
bir anda mevsimler birikiyor dudağında
süpürüyor yapraklarımı soluğun
gökyüzü dileniyor avuçlarımda
ne isteyeyim

istesem kim verir rengini sonbahar olmadan
kim

sürüsünden ayrılmış kuğuya fısıltı

gidenler gitti
gidenlerin hüznü emanettir durur gözlerimde
kimi şarkılarını terk etti
kimi dilenir gökyüzünü benim ellerimle
gel sesime
gel sesime ateşim var çayım var
ekmek pişiririm sana
buğdayım var unum var

ne gidenler gelir ne ben koşarım peşlerinden
gölgeme sardım çoktan dünü
su döktüm izlerine
dağlar herkesin kalk da gel
gel bağlamam var türküm var
masallar anlat bana
bin yıllık uykum var

çözülmez düğümler kalmış dünden sığmaz ellerime
kestim kılıcımla verdim yellere
sabah hazırdır isteyen herkese uyan
uyan daha söyleyecek sözlerim var
çocukları taşıyacağız geleceğe
daha yürünecek yolumuz var

30 ocak / izmit

merdiven başında çığlık

durduğun yerde kararır gölgen
kanar kangren olur dizlerin
yeterince dinlendin artık
bir adım daha at
hadi bir adım daha

çamurdur dibi göllerin
toprak kokar sazlıkların çürürsün
kar sularını biriktirdin kış bitti
bırak eğime kendini hadi
hadi bir adım daha

kiminin kanadı var kiminin elleri
kimi dağlara göçer uçup
kimi yürür ufka omzuma basarak
bu sessizlik sana yetmedi mi
hadi söyle şarkını
hadi bir daha

liman işçisinin duası

gemici çözmüş düğümleri gizlice
yelkenim boşta rotam belirsiz
tayfalarım kıyıda kalmış
dümenim kırılmış
üstelik
öfkeli deniz

pusulam rüzgara rehin
ıslık çalsam duyan olmaz dünya sessiz
haritaları yemiş martılar
bir damla su kalmamış mataramda
üstelik
tayfalar ekmeksiz

dalgalar büyüyor beni de al yanına bulut
al da tutunayım omuzlarına
bir adaya bırakırsın
toprağa basarım hiç olmazsa
üstelik
yaşayabilirim de kimsesiz

1 şubat / çaltepe

iki zamanlı ömür sancısı

telaşın önünde durmuyor gün akıyor
gazeteler yazıyor televizyonlar gümbür gümbür
ama insan ölümlüdür
içinde bir başka saat işliyor
içindeki saatin sesi
her şeyi bölüyor

nineler de susuyor çok kere odalarında
perdelerinden ışık şöyle böyle sızıyor
yürekleri titriyor her selada
ecel geldiğinde
her şey bitiyor

bu iki zaman bu iki soluk bu ortasından yırtılmış yaşam
taşınmıyor öyle yalnız yürekte
önce insanların yüzü azalıyor pencerende
sonra sevdiklerinin elleri
can tükenmeden yürekte
insan ölüyor

2 şubat / izmit

eksik gün hesabı

gençtim deliydim kıymetini bilemedim
duvarlara yazılar yazıyorduk boyuna o günlerde
sokak sokak barikat barikat çatışıyorduk
cebimde gezdiremezdim polisler her yerde
bir serçenin yuvasına gizledim sonrası yok
şubatın sakladığı gün benimdir herkesten çok

ameleydim sırtımdan geçerdi torba torba çimento
alın terini dökerdim paslanırdı çelik
çayın buğusuna gizledim herkes peşinde
şubatın eksildiği gün odur işte
parmak izim var üstünde

askerler caddelere inmişti sabah dağların üstünde
güneşin gözleri kapanmış herkes kendi derdinde
silahları atıyorlar nehirlere kitaplar afişler alev alev
ben de naylona sarıp gömdüm bir ağaç gölgesine
şubatın unuttuğu gün odur işte
hala tamamlanmadı yüreğimde

3 şubat / çaltepe

bir mavi özlemi

sesin eksilince yapraklar sararıyor
dağları tipi sarıyor
sesin
bahara benziyor sevilince

yokluğunda buz tutuyor saçaklar
korkudan titriyor sokaklar
yokluğun
kara kış ülkemde

nasıl da işlemişsin toprağıma
nasıl da tazesin bulutlarda
yağmurun
can veriyor çiçeklere

kendi kendine bölünen insan

dalı kırılan ağaca üzülür mü insan
üzülür
sağlık arayan hastaya
selviler altında yatana da üzülür
insan her acıda
kendi acısını görür

gözünü kırpmadan öldürür mü insan
öldürür
en yakın yoldaşını da
henüz doğmuş kandaşını da öldürür
insan her cinayette
cehennemi görür

ah bu ne gülünçtür
ah bu ne gülünç

5 şubat / çaltepe

sözcükleri çalınan ozan

güzel sözcüklerim vardı yazmıştım defterime bir bir
söyleyince bahar patlardı yanağında serçelerin
suların içi kıpırdardı dalga dalga
güzel sözcüklerim vardı
yıldızlar oynaşırdı dudağımda

sıcak sözcüklerim vardı ısıtmıştım cebimde sabaha kadar
buzullar çözülüverirdi fısıldasam kulağına
üflesem uykularına kanatlanırdı periler
sözcüklerim vardı
sözsüz kaldım çalınınca

gökyüzüyle sözlenmiştik yıldız doğuracaktı saman yoluna
kurumuş toprağa şiir yağacaktı yağmurla bir
oturup söyleşecektik cümle alem
sözsüz kaldım
gün doğdu sağırlara

rehin bırakılmış saat

yaşlılar yorulmuş oturuyor kayalıklarda
ciğerlerinden sökülüyor küçük küçük çakıllar
kuzgunlar oyacak gözlerini konmuş omuzlarına
sen git
sen git ben sonra gelirim
kara suskunluklara bekçi dikildim

o güzel yaylalarda sabah olmadı daha
kaynamadı süt yıldız düşmedi yayıklara
bebekler ağlıyor ama durma git
sen git ben sonra gelirim
gün doğumuna ebe seçildim

insanlar durmuş kader yarıştırır sokaklarda
gölgelerinden sarkar sırları kalmaz akşamlara
yollar yoruldu ayrılıklardan sen git
sen git ben sonra gelirim
deliler kervanına rehber edildim

kim anladı ki beni hesapsız senden başka
sesin okşadı yaralarımı kapandı yanıklar
her baktığın yerde beni soracaklar
sen git
sen git ben sonra gelirim
gölgeler dünyasına rehin verildim

7 şubat / çaltepe

mevsim emanetçisinin isyanı

geldiğimde yoktunuz kış kokusu kalmıştı pencerenizde
poyrazda erimiş kar silinmiş izleriniz de
döndüm
dünya döndü benimle
yüzünüzü yokluğunuzda gördüm

sizin yüreğinizde ne gizli bilir rüzgar elbette
ben bilmedim gelip konuştum eşiğinizde
sustunuz
kuşlar da sustu sizinle
yangını dilinizde gördüm

sizin sesiniz gece teniniz gece bildiğiniz gece
bu kadar karanlık görmedim başka gezegenlerde
ben artık giderim
bahar da gelir benimle
mevsimlerin zincirini çoktan çözdüm

8 şubat / çaltepe

ozan muskası

çıkmışım yola yolum çok uzun
selam veren de sağ olsun vermeyen de
omzumda tünemiş bir alıcı kuş
dünya döner başım sarhoş
dönen de sağ olsun dönmeyen de

söz gelmişse tutmam dilimde
dinleyen de sağ olsun dinlemeyen de
herkese bir ömür verilmiş
yaşamak için yeminler içilmiş
içen de sağ olsun içmeyen de

karanlığın gücü korkular kadar
ürken de sağ olsun ürkmeyen de
ecelsiz ölene kefen yokmuş
diz çökenin ekmeği çokmuş
çöken de sağ olsun çökmeyen de

bir mavi tutkudur giderim peşinden
gelen de sağ olsun gelmeyen de
kendinden geçene deli denirmiş
hakkımda kara fermanlar verilmiş
veren de sağ olsun vermeyen de

bir yel eser uykucu

işte bu mevsim bir yel eser seherden
toprağı kabartır çatlatır tohumu
çiçekler dökülür eteklerinden
okşar saçımı
bilir huyumu

açıktır pencerem açıktır perdem
yüreğimi yakar yolların çokluğu
elini uzatır gelip geçerken
yanağımı okşar
güneşin soluğu

atım olsa atlar giderdim peşinden
dinlemezdim yağmuru çamuru
bulutları takip ederdim izinden
elinden tutar
elerdim yağmuru

işte o mevsim bir yel eser gizliden
bitmez çocukların uykusu

10 şubat / çaltepe

dünyaya sırtını dönen kirpi

çocuktum bir kıyıda oturdum
sesim kuma döndü kumlar kuş oldu ellerimde
uzakta bir gemi
yanağımı okşadı beyaz yelkeniyle
gözlerim yolunda kaldı
kalmasaydı keşke

ben bulutları çok sevdim
yumak yumak nemli nemli hep sevdim
uçurtmalar saldım peşlerine
haber gönderdim kelebeklerle
yüreğimi onlar aldı
almasaydı keşke

dereler dağların gözyaşıymış
kartallar ciğerlerini parçalarmış dedem anlattı
saçımı okşardı tatlı elleriyle
ninem öldü
uyandım
uyanmasaydım keşke

büyüdüm okullara yürüdüm
anlatıp durdu öğretmenlerimiz üst üste kitaplar
sorular birikti defterimde
yazdıkça buz oldu cevaplar
anladım çirkinlik insandaymış meğer
anlamasaydım keşke

anılarını gömen meczup

ne duvarlar ne sokak lambası
yeşil bir pencere karşılardı beni köşeyi dönmeden
yamalı bir perdesi vardı
bir de yaprak güzeli
annem gibi gülümseyen

yeşil pencerenin ardını
bilmeden geçti çocukluğum
utangaç bir kokusu vardı eserdi ılık ılık
türküler söylerdi bir nine
yüreği yanık

ne tanıştım onunla ne ayrıldık
bir kez olsun gitmedim kapısına bilmem neden
sormadım kimdir kimlerdendir
bir sandık ısmarlamış ölmeden
kilidi kırık

kelebeğin nöbeti

içimden koşmak geliyor koşmak
rüzgardan da buluttan da hızlı
eksik kalsın zaman
eksik kalsın akşam
içimden koşmak geliyor koşmak
geçeceğim yarını

yarının da sahibi var elbet
yolu var uçurumu var
uçmak geliyor içimden uçmak
doğandan şahinden hızlı
gökyüzünün eteklerinden tutup
öpmek o mavi ağzı

düşlerin de sahibi var elbet
duvarı var ambarı var saklandığı
susmak geliyor içimden susmak
söz eksik kalsın
su eksik kalsın
kozada öreyim hayatı

13 şubat / çaltepe

şifrelenmiş sabah

saçağın altında bir gölge
sesi yok nefesi yok
titrer yüzünde bir perde
titrer yüreğim
şifrelenmiş ismim cebinde
nereye gideyim

gidilecek yer kalmadı her yer karanlık
karanlık adından çok kara adından çok yanık
içimde büyüyor bir çığlık
bu çığlığın kanadı yok kayıp düşer uçurumlardan
bu çığlığın eli bacağı yok
bu çığlık kında kılıç
savruk keskin deli dolu
bu çığlığın dizgini yok
çekip değiştiremem yolunu
üstelik dilim bağlı dudağımda kilit
geçip gitsem önünden adım cebinde gizli
dursam yutacak gölgeler beni

gölgeler yutarsa yanık kalır dağlar
adım onda gizli kalır
saçağın altında gölge
sesi yok nefesi yok
titrer yüzünde bir perde
yüreğim nerde
yüreğim nerde

14 şubat / çaltepe

yeşil bisikletli gölge

yeşil bisikletiyle gelip geçerdi sokaktan
çantasında ne vardı nereye giderdi
adını bilen yoktu hoşlanmazdı konuşmaktan
kara kuru kısa boylu bir oğlan
göçmendi söylentilere bakılırsa
gölge topluyordu saçaklardan

yeşil bisikletiyle görününce o uzaktan
ahali kaçırıyordu çocuklarını avlulardan
kapıları kapatıyor perdeleri çekiyordu
gizlice bakıyorlardı camların arkasından
deliymiş anlatılanlara bakılırsa
kendi kendine şiir okuyormuş durmadan

bir akşam geçmedi sokaktan bir akşam daha
ahali çıldırdı meraktan sorup soruşturdu
nerde yaşadığını bilen yoktu tanıdığı yoktu
kara kuru kısa boylu bir oğlan
boğulmuştu söylentilere bakılırsa
gece boyu yağmurla konuşmaktan

15 şubat / çaltepe

kaçış planı

bir haber bekliyorum pencerem açık
kuş kanadına gizlenmiş buluta şifreli bir haber
anlaşılır diye korkuyorum kapatıyorum ışığı
tam da işçilerin dağılma zamanı
fısıldıyorum yağmura

ben buradan gideceğim ama gölgemi toplamam gerek
sesimi kazımam gerek duvarlardan
rengimi silmem aynalardan
ben buradan gideceğim ama
yolumu bulmam gerek yıldızlardan

bir haber bekliyorum kimden bilmem
şifresini nasıl çözeceğim bulutlardan
kuş dilinden de anlamam ki
fark edemem diye tedirginim açıyorum gözlerimi
tam da güneşin doğduğu yeri
bırakıyorum uykulara

ben buralarda kalacağım ama
kendimden vazgeçmem gerek
şiirlerimi silmem defterlerden
kahkahalarımı da toplamam gerek sokaklardan
ben burda yaşayacağım ama
ayrılmam gerek aklımdan

düşleriyle eğlenen dağ

çağrılmazsa nehir
akar mı denize doğru
akmaz
sen de çağır beni
çağır ki
bu rüzgar içimde çok durmaz

rüzgarın yolu uzun canı tez
rüzgar durmayı sevmez

bahar gelmeden
açar mı tomurcuk renk renk
açmaz
durma sen de gel
gel ki
kar sakalımdan kalkmaz

karın rengi soluk teni buz
kar eğimde huzursuz

bilindik hikaye

alın terimle sulayamadım toprağı kurudu
çatladı güneş ırgatların alnında can kavruldu
delikanlı zamanlarımdı
gözlerim keskin alıcı kuş
öfkeler kanatlandı içimde
sen içinden konuş
ben şimdi susacağım
öldüklerimi sayacağım
gerisi bilindik hikaye

amelelerin ellerinde büyür bu binalar köprüler barajlar
işçilerin ellerinde dövülür demirler döner çarklar
delikanlı zamanlarımdı
sesim keskin çığlık
haykırdım duvarlara uçurtmalara ve bulutlara
içimden dağlar yükseldi sular yükseldi taştı meydanlara
sen evinde dur
ben gidenlere yanacağım
gerisi bilindik hikaye

şimdi denizlerden toplayacağım sevincimi mavi mavi
şimdi şarkılar söyleyeceğim küflenmiş dudağımla
yaşlılık zamanlarımdı
öyle fırlayıp tutamadım sabahı
yaralarım birikti yanıklarım birikti anılarım
nehirlerim duruldu çöktüm göl sularına
sen denizleri sev
ben göllerde kalacağım
gerisi bilindik hikaye

kendi ipinde asılan gece

geç kaldım çoktan uyanmıştır çekirge sürüleri
tarlamda hasat yanıktır soframda tuz
içimde bir göçmen nazlanıyor huysuz
biraz kırgın biraz küskün çokça deli
ben de gideceğim peşinden
bulurum orda belki kendimi

parmaklarım dondu kaybettim işareti
dağımda bulut ağladı soframda tuz
içimde bir yılkı dolanıyor huzursuz
biraz kızgın biraz üzgün çokça serseri
gideceğim gittiği yere kadar
bulurum orda belki sesimi

unutkan oldum çoktan silindi anaların renkleri
yüreğimde kökler çürüdü yapraklar buz
gözümde bir yelkenli dolaşıyor uykusuz
biraz yırtık biraz mavi çokça kirli
ben de tutunacağım iskotasına
çekerim belki kendi ipimi

19 şubat / afyon

yarına sarılan yumak

kimler geldi kimler geçti
elbet söylenir
dünya dediğin
bir demet gelincik
ölüm rüzgardan bilinir

ben de geldim gideceğim
elbet bilinir
ömür dediğin
eksik yarından
herkes kendini giyinir

benim de biter soluğum bir gün
cebim dikilir
malım dediğin
ödünç çocuktan
ağlayana verilir

20 şubat / fethiye

yüreği kıyıda koşan mavranın intikamı

el incisi dalgaların var bağlandım kıyına
rüzgar yakasından okşar saçımı ay
çoktan yetim kalmışım çoktan
ah nasıl çözeceğim halatlarımı
sancağımda bulutlar çekerken halay

bir haylaz tayfa atlayıp paserelladan
ırgatlardan alacak yazgımı bilirim
vuracak yola acımadan beni
eğlenme bilmez o deli kaptan
ah ben nasıl türkü söylerim
döküntü kayalar çıkarken dudağımdan

anladım ki yüküm değil içimi kabartan
kırık çarkım değil ocağımı yakan
dümenimi tutan o eller
rotamın efendisi o gözler
ah ben nasıl koparırım zincirimi
kaptana kafa tutmadan

21 şubat / sivrihisar

yolluk

bir kenti ardında bıraktığında
yetim bir şarkı kalır dudağında
gittiğin yollar eksiktir
eksiktir ses
çaldığın kapılarda

nasıl da açılır yaran
kanar gözlerinin ardı kanar
dağlarda ateşler yanar
kül olur sevdiklerin
bir kenti ardında bıraktığında

kent dediğim yüzdür
gökyüzünden açık gökyüzünden mavi
özdür özün içindeki sözdür
sözsüz soluksuz kalırsın
bir kenti ardında bıraktığında

22 şubat / ankara

ilişkiler sözlüğü

suskunluğun alfabesi yoktur
yüreğe kaydolur silemezsin
toprak yarılsa fay fay
dağlar ayrılsa
dokunmadan bilemezsin

küskünlüğün resmi yoktur
yüreğe çizilir göremezsin
dolunay çıksa akşamdan
yıldızlar yağsa gecene
bakmadan göremezsin

yüreğin uzantısıdır dudağın
sevmeden öpemesin

karşılaşma

durakta bekliyorum karşımda saat kulesi
donmuş sanki yelkovan
ya saat bozuk
ya zamanın hilesi
kulağıma fısıldıyor yabancı bir ses
bakma

patikada yürüyorum sırtımda çanta
belli belirsiz bir sapak
aklıma takılıyor nereye gider acaba
adım atıyorum
annem sesleniyor sanki
sapma

ben çiçekleri severim renk renk yamaçlarda
pırıl pırıl parlıyor güneşin altında
kimi dünya kokuyor
kimi öykünmüş yıldızlara
elimi uzatıyorum
tanıdık bir ses yankılanıyor kulağımda
dokunma

ne çok çıkıyorum
kendi karşıma

24 şubat /bolu

dünyayı sırtına yüklenen kız

gözünün ucunda bir tutam bulut
titrer içli içli
kapının önünde durup zili çalmamak gibi
dönüp gidesi var
görenlerden utanır ama gidesi var
küskündür kendine
ağır gelir söyleyecekleri

perdenin arkasından gözetleyen söylenir durur
köşe başında oturan da
sanki herkes onu konuşur
duyduklarından utanır ama gidesi var
küskündür kentine
ağır gelir dinledikleri

bu dünyada herkes bir elbise giyer oysa
herkesin yırtığı eksiği
herkesin ayıbı var
o gözünün ucunda bir tutam bulut
titrer içli içli
yürekten ister ölmeyi

25 şubat / çaltepe

gülmeyi seven sincap

ben yalnızlığı severim ama kuşlar olmasa
şarkı taşırlar boyuna dudağına sabahın
biraz yanık biraz uçuk
toplanır o zaman bütün tanıdıklarım
kimi şakacı kimi tutuk

ben susmayı severim ama sincaplar olmasa
koşuşturup dururlar dallarımın arasında
çokça serseri çokça kaçık
yanar o zaman içimin feneri
söz çiçeğe döner sıcacık

ben gitmeyi severim ama sular olmasa
yağmurlar taşırlar boyuna dallarıma
biraz bahar çokça ıslak
donar o zaman bütün baktıklarım
güneş yüzümde tutsak

ben gülmeyi severim ama ölümler olmasa
ölülerle konuşmak yasak

26 şubat / istanbul

rüya aynası

rüyalarımı döküyorum eteğine seç rengini
bilmem bu gördüklerim kader mi kısmet mi
biraz karışık biraz dolaşık
biraz anlamsız gibi
belki sanrıdır da inanmaya alışmışım
belki çözülemiyor yüreğin dili

derler ki sağlık olsun gerisi kolay
sağlık sonbaharda yaprağın titremesi
deri değişmesi yılanların kayalarda
bu rüyalarda başka bir şey var ama
belki ben kanmaya alışığım
belki kökümde tohumlanmış ay ışığı

aynı yollardan geçip aynı akşama bağlarım günü
tarif etsem böyle tarif ederim ölümü
biraz durgun biraz sonsuz
biraz tatsız tutsuz
belki ben yaşamaya alışığım
belki sözüm kendime karşı

rüyalarımı döküyorum eteğine seç kendini
bilmem bunlar geçmiş mi gelecek mi
biraz sisli biraz bulanık
biraz saçma gibi
belki ben rüyaları sevmişim
belki rüyalar beni

cemreden muaf meczup

sabah olmadan sokaklara indi kentliler
paslı ağızlarında lakırdı
koltuk altlarında gazeteler
gazeteler ne söyler

ne söylerse söylesin dinlemez duvar dibindeki meczup
düşünde yıldızlardan doğmuş bebeler
düşünde ayın kucağına oturup
masal dinler

masalın içinde ben varım yürüyorum ormanda gece
sihirli bir duman sarıyor bedenimi
sarmaşıklar sarıyor ağaca dönüyor ellerim
meczup gülüyor düşüyor içime cemre
müjde diyor rüzgar bahar geldi bahar
müjde

akşam olmadan evlerine dönüyor kentliler
yorgun bakışlarında yanılgı
koltuk altlarında ekmek
aynada aynı yüz
aynadan silinmiş gündüz

28 şubat / m.kemalpaşa

bahara demlenen kök

gül bahara hazır yaprağı tomurcuğu belli
dağ da öyle toprağı kabarıyor karlar eridikçe
bir benim içimde çözülmedi kara kış
kes berber kes saçımı sakalımı da
aynada kalsın bu aldanış

ben sessizce çekip giderim ama
tohumlar cebimde kaldı ondan durgunum
ekinler yetişmez çocuklar doymaz sonra
bu yüzden mevsimden mevsime koşar dururum
çiz ressam çiz sen baharı çiçeği de
açılsın rızkı çoluğun çocuğun

gün sabaha hazır ışığı sıcağı belli
kentler de öyle caddeler dolup taşıyor
bir benim içimde açılmadı bu kara gece
koy ocağa sen demliği çaycı
dem katılsın ömrüme

1 mart / m.kemalpaşa

uçurtma mevsimi

toprakta bir kıpırtı var olacak bu iş
gülecek yüzümüz uçurtmalarda
ağız dolusu haykıracağız gökyüzünü
eskisinden daha mavi
eskisinden daha deniz
ağız dolusu

içimde bir heyecan var doğacak gün
yasemin kokacak ellerimiz
yürek dolusu seveceğiz yeryüzünü
eskisinden daha bahar
eskisinden daha çiçek
yürek dolusu

sularda bir hal var düşecek cemre
ısınacak iliklerimiz
rüzgar dolusu açacağız yelkenleri
eskisinden daha beyaz
eskisinden daha sevinçli
rüzgar dolusu

kadı sandığında sır

bir kara sandığı kapıp gelmiş evime
saç sakal karışmış üstünde hırpani bir kaftan
yüzünü gizlemiş olmalı aynalardan
fal açıyor tuğralardan önüme
sordum birine kimdir
yeniçeri kaçkını bir boğdanlı diyor
bakılırsa kadının sözüne

adam bitli saçlarından urgan örüyor durmadan
sözcükler yuvarlanıyor dudağından kaya gibi
idam mührüne el basmış bedrettin
idam düğümünü buluta asmış diyor
emin değilim anladığımdan
adım deliye çıkacak korkuyorum
kendimle konuşmaktan

öyle her istediğin gibi asıp kesemezsin padişahım
sıkar boğazını koşulların elleri
öyle her istediğinde rüya göremezsin
vardır onun da bir nedeni

peki benim duyduğum ne ki
rüya mı gaipten sesler mi
kara sandığı açıyorum
küflenmiş parşömenler
bedesten kokan bir tesbih
kan var içinde biraz da barut
kimsenin yazgısı başkasına yüklenmez yazıyor
yazmıyor da sanki harfler kaynıyor

başlıyorum ağlamaya
içimde bitmez tükenmez bir ağıt
benim yazgım bu değil
isyan ediyorum elçiye
yırtıyorum üstümü başımı
kırıp parçalıyorum sandığı

bir nedeni var diyor elçi palasını kaldırıp
zamanı geldi yazgının önünde eğil

kıyı bilmecesi

her kıyıya dalga vurur sen dur balina
her kıyıda ayrılığın yası tutulur meraklanma
sen de ağlarsın ağlamasına ama
deniz gözyaşından daha tuzludur

herkes bir gün ölecek sen de bilirsin
kalmayacak zerresi bile bedenlerin
ama intihar da neyin nesidir allah aşkına
sahiller şimdi taşkın yeridir
nesline kıyma

anlayacak da yok hikayeni anlatacak da
dalgalar silip süpürür olanı biteni
bir fırtınada silinir kader
heybetine diyecek yok ama
bir sözüm var bu kuru inadına

can dediğin senin değil senden de değil yanılma
bir emanettir yıldızlardan yıldızlara
karıncanın canı da bir filin canı da
sen de hükümlüsün kabul et kaderini
sahile vurup da yıldızlara kıyma

hayalet kaptan

dümenim bozulmuş yoldayım
akşamın eli uzanıyor dağlardan
rüzgarın insafı yok
kırılmış yelkenim kanadım
koydayım

deniz köpürüyor ufukta
sahil güvenlik yetti yetecek
mülteciler kilit asmış kapılara
ağzım kuruyor tenim yanık
dardayım

sorgusuz teslimim ömrüm alabora
açıklanacak ne var ki her şey ortada
savaştan kaçmış çoluk çocuk
sahiller ölüm kokuyor
zordayım

5 mart / fethiye

limon kurdu

limon ağacında bir kuş
babadağ'a bakar durur
babadağı'n başı kar
babadağı'n yolu uçurum
ne baba derdi var kuşun
ne de dağ
bütün bunları ben uydurdum

limon ağacındaki kuş sahi
dağ da dağın zirvesi de
ama kim bilir kuşun ne düşündüğünü
pusudaki kedi belki
o da yemek derdinde

limon ağacında kuşun derdi ağaç kurdu
dağın ne derdi var ne de bir isteği
bir bana dokunur limonun sarıdan nefreti
bir bana dert olur kuş halleri

limon ağacındaki kuş uçup gitse
kalacak hafifliği yüreğimde
ağırlığını kedi taşıyacak
karnı doyana kadar bir yerde

kara dul

sen bana ne verdin de ne istersin
ay mı oldun geceme
söz mü oldun heceme
bir bakışın vardı
onu da sildim yüzümden
sen bana ne verdin de ne istersin

herkese yer var dünya çok büyük
herkese yol herkese gün
sen dünde yaşamak istersin
yaşa
ben yarını sevdim

oturup konuştuk diye bir yol kavuşumunda
sen benden ömür mü dilersin
hangi ağaç rüzgarı hapsetmiş
hangi dağa köle olmuş bulut
sen ölümlü değil misin

yanılma da bak önüne en iyisi
fırsattır derler her baharın gelişi
artık kendi gölgene sığ yeter
benim izimde kendini tüketirsin
sen benle doğmadın ki benle ölesin

7 mart / bodrum

artvin kokusu

insan taşı kayayı özler mi özler
ben de özlerim
daha ilk gördüğümde sevmiştim
çocuktum
çokluktum
sis basmış yaylalarda
kendime gelmiştim

uzağına düştüm şimdi memleketin
hangi tohum rüzgara teslim değil ki
ama yüreğimde köyümün dereleri akar hala
köknar kokar çayır çimen kokar

insan memleketini sevmez mi
sever
ben de çok severim
anam diye bildim dağını tepesini
ota gittim öküz arabalarında babamla
çayıra tırpana gittim temmuzlarda
ocak başlarında hikaye dinledim

belki ben ölmem orada
ama yüreğim memlekette ölecek
ve belki çıkamam bu yaza
ama her yaz çıkacak yola
memleket özlemim

8 mart / bursa

ben kendimi kadınlarda tanıdım

ben kendimi kadınlarda tanıdım
eteklerinde dolanırdım gün boyu ses çıkarmazdı
tarlası vardı tapanı vardı ocak boş durmazdı
sabahları süt kokardı acıkırdım
akşamları saçımı okşardı
uykuya dalardım
ben annemi uyumaz sanırdım

haylazdım
haytaydım
annemde uslandı taşkınlıklarım

ben kendimi kadınlarda tanıdım
kuğudan almış olmalıydı asaletini
gözüm gözüne değdiğinde dona kalırdım
beklerdim duraklarda gelip geçişini
mevsimleri değiştirirdi gülüşüyle
kanadı olmadığını dokunduğumda anladım
ben sevdiğimi büyülü sanırdım

utangaçtım
kırılgandım
sevdasında piştim olgunlaştım

ben kendimi kadınlarda tanıdım
daha doğmadan bahar gelmişti soluğuma
anladım bu iklim başka bu iklim başka
koşarak gelirdim eve uçarak gelirdim
gezegenler keşfederdim gülücüklerinde
yüzü ekşise kararırdı dünya
ben kızımı güneş sanırdım

sakındım
yakındım
o büyüdü ben çocuk kaldım

kayıp tablet

satürn renk değiştirdiğinde gelecekler biliyorum
ayın önünde durup bakacaklar mavi mavi
ne güzelmiş diyecekler bu gezegenin sesi
ne güzelmiş
derin ağıtlar taşıyor olmalı nehirleri
çok derin yalnızlığın sesi

zamanın düğümünü çözdüklerinde gelecekler seziyorum
bulutları sevecekler pencerelerinden
bulutlar nasıl sevilmez ki diyecekler böyle pamuk pamuk
yağmur nasıl sevilmez ki böyle damla damla
ne de şanslı bu gezegenin sakinleri
ne de keyifli kahkahalar atıyorlar denizlerde
hepsi sarhoş belli ki

dehşet silahlarını patlattığımızda gelecekler biliyorum
kıtalar yanıp da zehir topladığında mantar mantar
nasıl kıyar anasına bir çocuk diyecekler öfkeli
nasıl koparıp atar göbek bağını yokluğunu göze alıp
köleliğin atar damarı bozulmuş belli ki
kader tabletini gömmeliydik gitmeden
her köle gibi efendisine benzemişler yazık
her köle gibi

herkes kapısına kendi gözlerini asar

yağmur da sormaz toprağa yağmak istediğinde yağar
konuş sen de konuştuğun kadar kimin umurunda
herkes yüklenmiş geçmişini durmaz bu kervan
kim kendi yükünü asacak ki başkasının boynuna
dur bakalım
taşısam seni ben taşırım o da bir yere kadar
zaman gelir
herkes mezarını kendi yüreğine kazar

geçim dediğin bir kursak her yerde doyar
sen koşturduğunla kalırsın döner bu dünya
herkes bildiğini okur kazanlar kaynar
kim kendi aşını başka kaba koyar
dur bakalım
doyursam seni ben doyururum o da bir yere kadar
zaman gelir
herkes ekmeğe el basar

gizlenmiş sırlar yok her şey apaçık ortada
ben de anlarım sen de anlarsın herkes anlar
akıp gideceksin nehirler gibi yıkılır dalga kıran
kim başkasının aklını kullanır ömür boyunca
dur bakalım
kullansan benim aklımı kullanırsın o da bir yere kadar
zaman gelir
herkes kapısına kendi gözlerini asar

çevrimiçi ağ

her şey yerinde dursa ben de dururum
gökyüzü masmavi kalsa mesela veya deniz
dalgalarıyla içimizi kıymasa kıyıdan kıyıya
karıncalar da koşturmazsa oraya buraya
ben de koşuşturmam
ölüm zaten yorgundur
ve sessiz

nehirler yatağına sığsa ben de sığarım
çocuklar uslu uslu otursa sandalyeye veya poyraz
alıp götürmezse uçurtmamızı o çatıdan bu çatıya
yılkılar da koşmaz yolda çayırda
ben de sokağa çıkmam
sokaklar zaten boştur
nedensiz

insanlar konuşmazsa ben de konuşmam
haykırmazsa tacirler pazarlarda veya hırsız
çalıp götürmezse şarkılarımızı zindanlara
kuşlar fısıldamazsa sabahlara
ben de fısıldamam
sesim zaten soluktur
ve dilsiz

12 mart / çaltepe

ayrılık bildirisi

bir günde başlamaz hiçbir şey ve bir günde bitmez
gönül koyma
gönül koyma yol da senin gün de senin
hangi nehrin suyu azalmaz ki güneş sevdasında
hangi mevsim yaşlanmaz ki
yanlış sorular sorma

bilmenin de bir sınırı var anlatmanın da
zorlama
zorlama kaybolursun uçsuz bucaksız karanlıklarda
hangi nehir eğime direnmiş ki yamaçlarda
hangi bulut rüzgara göğüs germiş ki
inatlaşma

herkes başka bir ses duyar sabah ezanında
uyuma
uyuma yüreğinden süzülüp gidiyor ömür
hangi yaprak tutunmuş ki başkasının dalına
hangi sevda ölüme dayanmış ki
bırak kendini yorma

geldik gidiyoruz işte hepsi hepsi son bir nefes
karşı koyma
karşı koyma olan da olacak da sarılır kefenine
hangi yıldız çökmemiş ki patlayıp kendi içine
hangi kar kalkmamış ki dağlardan
yolumu bağlama

göçebe

dönüp bakmadım daha haberim yok geldiğim yollardan
açmışım göğsümü rüzgara bulutu öpmüşüm dudağından
kimdir nedir bilmem beni çağıran ama giderim
dizlerimde derman oldukça giderim
hoşlanmam kök salmaktan
sen de gel
kurtul kara topraktan

önümde koca koca dağlar kar fırtına var
düşlerimi kazımışım rotama umurumda değil olanlar
başıma ne gelir nerde biter bu yol bilmem ama giderim
göğsümde nefes ısındıkça giderim
vazgeçmem yolda olmaktan
sen de geçme
kurtul küf solumaktan

o akıp giden her neyse ben onu yoldaş edindim
sarılmışım dalgalarına su olmuş bedenim
neyim nerden geldim nereye gideceğim umurumda değil
gücüm tükenene kadar giderim
vazgeçmem yaşamaktan
sen de geçme
kurtul kefen dokumaktan

14 mart / çaltepe

tohumlar çürümeden

bir de orayı görelim bulutları kerterez alıp
belki değişir iklim de yeşerir ellerim
burada durdukça yüreğime asılan kilit
burada durdukça yolları bölen ikilik
kurutacak köklerimi
bir de oranın rüzgarına serelim sesimizi
belki biter bu kekemelik

söylentiler umurumda değil ama göğsüm havalanıyor
denizleri taşıracak bu merak
dağlar engel değil bulunur bir geçit
sular engel değil köprüler var
durgunluk neye yarar
bir de oranın sabahına açalım penceremizi
belki biter bu delilik

su çürüyor göllerde durdukça söz çürüyor dillerde
ver elini de nehir nehir gidelim
buranın mevsimi bitti çiçekler solgun
burada yılkıları vurdular rüzgar yorgun
çürüyecek toprakta tohumlar
bir de oranın güneşine saralım içimizi
belki biter bu sersemlik

sömürgeciye ihtar

yoluma çıkma uğursuzsun
kuzgun karası lanet bir kuyusun
göğe baksan göğün gözleri kanar
ezidi bir kadın ağlar bulutların arasında
katilsin canisin kanunsuzsun
kapansın gözlerin yeter
kapansın da bebekler huzur bulsun

soluğunun değdiği yerde ot bitmez yedi yıl
kömüre döner dokunduğun çiçekler
ölümcül yelekler kuşanır bedeviler
gölgeler türer sokak başlarında
sinsisin yılansın nemrutsun
ağzın kapansın yeter
kapansın da çocuklar rahat uyusun

senin kitabında insaf yok anladım
söz yok bahar yok sen baruttan anlarsın
tokalaşsan dereler kurur yaylalarda
kara kuyular açılır dudağında
zalimsin kirlisin kurtlusun
çek git deliğine yeter artık
çek git de halkım huzur bulsun

16 mart / istanbul

kaptan eşiği

ben buradan giderim ama kalan biri var
ne zaman aya baksam
tenim yanar
ay benim gözümdür
söylenmemiş sözümdür
ben susarım
o görünür
biraz kekeme biraz alıngan

ben bu köprüyü yıkarım ama yüreği kırılan biri var
ne zaman suya baksam
çöllerim kaynar
su benim özümdür
bitmemiş ömrümdür
ben akarım
o durur
biraz küskün biraz dalgın

ben gemileri yıkarım ama denize açılan biri var
ne zaman göğe baksam
tuz ciğerimi yakar
gök benim yüzümdür
taze açmış gülümdür
ben gözlerimi kaparım
o açar
biraz sabah biraz yangın

17 mart / çaltepe

değişimin içinde değişmeden kal

bu havalar değişir sen de değişirsin
hangi bulut donup kalmış ki gökte
güzelsin şirinsin ama bir yere kadar
bir gün tersine döner bu rüzgâr
sel olur gidersin
adın kalır geriye
adın
yedi yemine sarılı emanet kundağı

ben de duramam kopar köklerimden gelirim
hangi tohum huzur bulmuş ki çiçekte
türkü söylerim ama bir yere kadar
un ufak olur sırtımı dayadığım kayalar
kum olur giderim
sözüm kalır geriye
sözüm
kuş kanadına asılı kehanet taşı

dünya döner her mevsim başkadır yüzü
bir sır olsa gerek hayatın özü
anladım sanırsın ama bir yere kadar
gün gelir yıldızlar diline batar
susar kalırsın
sorular kalır geriye
sorular
yüreğine gömülmüş mezar yanığı

18 mart / çaltepe

dört element bir adam

gözüne ışık düşmüş senin bak toprağın kabarık
içinde patlayacak tohumlar yakındır bahar heyecanda
bir ılık şarkı dolanıyor göğsünde yanık yanık
sen de açacaksın çiçekler açtığında beklenir bu hep
kelebekler arılar dünkü çocuk
hiçbir şey yoktur toprak değmemiş olsun bir ucuna
toprak
her şeyde çok

bir hafiflik dolanıyor kapılarını bu gelen hava
kar da getirir yağmur da dur öyle birden dokunma
düş havadan yoğrulmuştur ay altı zamanlarda
havada kapılmıştır kasırgalara aşk
yeşile çırpınan yaprak da öyle dağları okşayan bulut da
aşk varsa bilinmez hiçbir şey
kaptırır kendini güzel havalara
hava
tükenen soluk

akacak bir şey yoksa sen de donup kalırsın kaskatı
yolcunun azığı sudur bilmek bile oyunudur uyan
esirgesen kendine çatırdar dilin yutkunursun dikenleri çöl
sudur can sarmalında basamakları tutan
kanyonlarda şarkı söyler düz ovada avlanır sinsi
akışı yaydır dalgası ok
ne varsa sudan alır biçimini
su
her şeyden çok

dönecekse yıldızlar gittikleri yerlerden dönerler onlar alışık
doğacaksa güneş yanacak önce bu kader bu çok tanıdık
sen de yanacaksın bin kez dudağında
dönüşüm başlamışsa saramazsın karanlığa alevi
hazırlanıyor geleceğin ebesi elinde paslı orak
arınacaksa ateşle arınacak hayat
ateş
kendinde yok

19 mart / aytepe

ay bekçisi

üstümde bir ağırlık var bilsen gökyüzü değil bu
güneş de değil kayalaşmış bir zaman
her şey akıp giderken yüreğime vurulan paslı zincir
her şey azalırken artan bu kara zindan
bırakıverir omuzlarıma dünyayı
bu hamallık da değil kahramanlık da
herkes açılırken baka kalmak kıyıda

rüzgar esiyorsa ben de esmeliyim biliyorum
bahar böyle gelir gözlerime sözlerim böyle çiçeklenir
ama yalnız değildir insan hiçbir zaman yalnız değildir
nehirler bile iki yamacın arasından akıverir
dağlar bile omuz omuza yükselir sır değil ki bu
gel konuşalım nasıl da hafifliyor zaman bak
herkes konuşurken bakakalma kenarda

sanırsın suskunlukta bir bilgelik var ne büyük yanılgı
ne kuytuluklara hazine gizlenmiş ne su kalmış kuyularda
düğümler çoktan atılmış sarılır zamanın çıkrığında
üstümde bir ağırlık var bu gece üstümde hüzün
sözün varsa durma söyle çözülsün hayat düğüm düğüm
gel yıldızlarla kayalım gökyüzünde nasıl da heyecanlı bak
ay yokken kolaydır haykırmak

kıyıya vuran deniz kızına ağıt

daha söylememişti kuşlar şarkılarını sabaha
topladım yağmurun sesini hadi uyan uyan
teslim olma karanlığa teslim olma
toprak da kıpırdıyor bak tarlalarda sarı sarı
adın anılıyor sincapların arasında o güzel adın
hadi uyan

duymazsan hangi şarkı kıpırdatır ki yüreğini
hangi söz tutunur kaşlarından da süzülür yanağına
bak bu eller emanettir güneşten bu eller
dokunmazsa hangi gelincik verir tohumunu rüzgara
yapraklar kıpırdıyor ağaçlarda taze yeşil
rengin anılıyor çiçekler arasında o güzel rengin
hadi uyan

ben dağları da seninle severim alıcı kuşları da dallarda
demlerim neşeyi kozalakta hadi uyan uyan
sonsuz karanlıkta söz yok öz yok hiçbir şey yok
denizin çağrısı var bak dalgalarda köpük köpük
saçların aranıyor deniz kızları arasında o güzel saçların
hadi uyan